

APOKRIFI EVANĐELJA

IZ NAG HAMMADIJA

APOKRIFI EVANĐELJA IZ NAG HAMMADIJA

Evandjelje istine

Evandjelje po Filipu

Pismo Reginu o uskrsnuću

O duši

Evandjelje po Tomi

Knjiga Tome borca

Evandjelje po Mariji

Potpune tekstove nanovo oblikovao i razradio
Konrad Dietzfelbinger

Izdanje Argo

Mudrost na zapadu

Naklada Dingfelder

Koptski rukopisi koji se oslanjaju na nesačuvane grčke originale ovdje izdanih tekstova djelomično su uništeni. Izgleda osim toga da su se povremeno potkradale greške u prijevodu sa grčkog na koptski jezik.

K tome također ponekad dobiveni koptski tekst dozvoljava različite verzije prijevoda.

Objašnjenja koja su ovdje dana počivaju na usporednim engleskim i njemačkim prijevodima. Pretpostavke koje se odnose na iskrivljena značenja teksta i tekstualnih nedostatnosti, bijahu djelomično razabrana kroz ove prijevode, djelomično nadomještene drugima, koje su mi se činile primjerenije cjelini.

I učinilo mi se boljim općenito postaviti pretpostavku, makar bila i sumnjiva, nego baš nikakvu. Samo je tako moguć napredak u diskusiji. To također važi za tumačenje nekih nejasnoća u tekstu.

Dodaci nakladnika, koji pojašnjavaju smisao, postavljeni su u okrugle zagrade (...). Pretpostavke kod rupa u tekstu, pokvarenih mjesta ili mogućih dvosmislenosti, odnosno grešaka koptskoga teksta prema grčkom originalu stoje u uglatim zagradama.

Čitaocu koji se želi orijentirati o mogućim verzijama i dosadašnjim pretpostavkama na odgovarajućim mjestima, imenovani prijevodi stoje na raspolaganju na strani 262, koji su isto podloga ovdje priloženog teksta.

C 1988 O. R. Dingfelder Verlag,
2. Auflage 1989
Inhaber. Gerd Gmelin, 8138 Andechs
Gestaltung. Werner Rebhuhn
Satz und Druck. Jos. C. Huber, Driessen am Ammersee
ISBN 3-926253-12-6 Ebr
ISBN 3-926253-13-4 Ln

S A D R Ź A J

U V O D.....	6
EVANĎELJE ISTINE.....	15
O EVANĎELJU ISTINE.....	15
EVANĎELJE ISTINE.....	21
EVANĎELJE PO FILIPU.....	32
O EVANĎELJU PO FILIPU.....	32
EVANĎELJE PO FILIPU.....	46
PISMO REGINUSU O USKRSNUĆU.....	68
O PISMU REGINUSU O USKRSNUĆU.....	68
PISMO REGINU O USKRSNUĆU.....	71
O DUŠI.....	74
O RASPRAVI O DUŠI.....	74
O DUŠI.....	76
EVANĎELJE PO TOMI.....	82
O EVANĎELJU PO TOMI.....	82
EVANĎELJE PO TOMI.....	91
KNJIGA TOME BORCA ZA PRVENSTVO.....	104
O KNJIZI TOME BORCA ZA PRVENSTVO.....	104
KNJIGA TOME BORCA ZA PRVENSTVO.....	107
EVANĎELJE PO MARIJI.....	113
O EVANĎELJU PO MARIJI.....	113
EVANĎELJE PO MARIJI.....	120

U V O D

Godine 1945. nađeni su tekstovi u Nag Hammadi, od kojih će neki izabrani ovdje biti pokazani, koji nisu nešto kao znatiželjne svjedodžbe jedne izgubljene religije antike, nego će uvijek ponovo biti sakupljeni. Oni su mnogo više dokumenti bezvremenskih ljudskih iskustava, spoznaja, razvoja i promjena jedne takve dubine i izazivajuće bistrine da bi trebali biti cijenjeni od svakog čovjeka, obuhvaćeni i u svoj svojoj važnosti ispitani za vlastito postojanje. Oni opisuju osnove činjenica ljudske egzistencije, ljubopitljivost i apsurdnost njihovih uobičajenih, svakodnevnih oblika, ali također i jednu realnu mogućnost, kako doći do sasvim novih oblika postojanja.

Svakako im prići nije lako. Najprije se posluže, za današnje ljude neobičnim slikama i usporedbama, djelomično iz nama tuđih odnosa. Njihova kompozicija također ne odgovara mjerilima koja su postavljena za literarne predmete, niti filozofske rasprave.

Ali to je manja zapreka koja se daje prebroditi prilagođivanjem modernom stilu objašnjenja i interpretacija, ako samo čitaoc ima malo strpljenja i također interesa za tuđi stil i umjetničko ruho. Ovo izdanje ima namjeru ponuditi jedno novo jezično oblikovanje u ovom smislu i olakšati razumijevanje teksta priloženim prijevodima. Ovi se prijevodi iz naučnih razloga doslovno drže podloga, tako da su teško čitljivi.

Puno je veća prepreka, koja bi mogla blokirati prilaz k ovim starim evanđeljima, upravo njihov sadržaj, iskustva koja ona opisuju. I ovdje bi nam mogli naši intelektualni, osjećajni utisci i naše životne navike, naši više ili manje svjesni pogledi na svijet ili čak naša decidirana religiozna, filozofska i ideološka shvaćanja veoma otežati, jer nam se sadržaj ovoga teksta pokazuje u svoj svojoj punoj veličini, ljepoti i istini. U biti su dvostruke ove poteškoće, da bi se moglo mjerodavno shvatiti sadržaj ovog teksta.

Najprije se govori o usporedbi s našim običnim svijetom, o usporedbi sa radikalnom drugom stvarnošću. Protiv toga se buni naš razum, koji ništa ne uvažava, osim onoga što mu osjetila i logika mogu predstaviti. protiv toga se još više bune naši instinkti i duboko ukorijenjena uvjerenja, kojima prijete opasnost da u svojoj ograničenosti, ništavnost u usporedbi sa ovom drugom stvarnošću bude raskrinkana. U ovim se tekstovima govori o rušenju jedne istine koja iz temelja mijenja odnos čovjeka koji će biti njome obuzet, i to prema svijetu i prema samome sebi. Tu se više ne radi o tome da se čovjeku u životu pomogne i njegovu prolaznu bit novom spoznajom, proširenjem svijesti i energije učini ljepšom i bogatijom, nego će čovjek biti istrnut iz svog uobičajenog svijeta i njegovih snova, u područje njemu potpuno stranog

svijeta, iz kojega mu se uobičajeno pričinja kao da je iluzija i samoprevara.

Također će mu biti obećano, da pod određenim pretpostavkama može upoznati ovaj novi svijet stupiti svjesno s njim u vezu, sjediniti se s njim i u njemu naći mir... "Tko traži, traži dok ne nađe. I kada je našao, biva potresen. A kada je potresen, zadiviti će se. I tada će vladati nad svemirom." (Izreka iz evanđelja po Tomi.)

Tekstovi koji su ovdje predstavljeni nisu ništa drugo nego opisana iskustva ljudi koji su proživjeli ovu svakodnevnu osviještenost druge stvarnosti. Ovakva se iskustva mogu naravno odbaciti kao čudovišta iz raskošne mašte. No time bi se priznalo da oni nose pečat istinitosti i ozbiljnosti, da su ljudi koji su to doživjeli očito sasvim pri svijesti i da su mogli jasno razlikovati san i privid od stvarnosti. I ne bi li trebalo uzeti u obzir trijeznog materijalistu da dimenzije stvarnosti mogu za sada biti zatvorene našoj svijesti? Ne nalazimo li se možda, upotrijebimo jednu staru usporedbu, u stanju gusjenice čije cijelo biće raste, ždere i postaje veće, a koja si sigurno ne može predstaviti kako će jednom od nje nastati lijepi leptir?

Usprkos tome već je sadržana podloga u zdepastoj proždrljivoj gusjenici za nježnog, šarenog leptira, čiji element nije više zemlja i lišće, već zrak i cvijeće. Bila bi dakako zabluda, ako bi gusjenica, koja bi jednom naslutila nešto o danoj mogućnosti, počela se svim snagama ponašati kao leptir. To bi samo predstavljalo jednu smiješnu karikaturu. Ona će, da bi mogla postati leptir, sama morati "umrijeti" - samo tada se može u njoj razviti postojeća osnova za novo biće.

Isto tako stalno govore ovi tekstovi o tome da u čovjeku, koji je još istinski životinja, postoji stvarni temelj za "istinskog" čovjeka. Kada ne bi bilo ove osnove čovjek ne bi mogao biti dodirnut od jedne druge stvarnosti, neprolazne istine. Ali kod mnogih je ljudi ova osnova još vrlo latentna i nije za probuditi. oni još neko vrijeme moraju voditi život koji sasvim proizlazi iz prolaznog svijeta. Kod drugih se je ljudi spremna razviti, i potreban je samo jedan poticaj i tada stalno djelovanje iz druge stvarnosti, da se također razvije. Pri tome će bez sumnje biti u ovim tekstovima jasno rečeno: postoji biće gusjenice i njezin zakon i biće leptira i njegov zakon. zajedno su nespojivi. Prolazni čovjek, koji je zapravo životinja, nastupio je po svom osobnom zakonu i ne može se nikada razviti u leptira, istinskog, neprolaznog čovjeka. Ipak u toj gusjenici postoji kao sjeme drugoga zakona osnova za leptira. Čovjek, koji je stvarno još životinja, mora "umrijeti", da bi razvio temelj za istinskog čovjeka. Ne postoji nikakva druga mogućnost. Otuda također i osnova za opiranje "čovjeka-životinje" tome, tada kada ga iznenadi prodor jedne nove stvarnosti. On tada predviđa svoju "smrt" i usprkos tome je neophodno postojanje

njegovog ja, da bi kroz njegov rad i povlačenje mogao nastati istinski čovjek, leptir, kao što su gusjenica i kukuljica preduvjeti za rođenje leptira.

Ali čovjek je, za razliku od gusjenice i leptira, svjesno biće. On je kao smrtni čovjek vezan na opisana osjetilima, te otuda raspolaže samo sviješću i mislima koji odgovaraju zakonima svijeta prividnosti, i tako je također podložan i sviješću i tijelom, kao dijelu svijeta prividnosti, ovim zakonima.

Osnova k "istinskom" čovjeku je u njemu jedna osnova "istinskog" čovjeka, nevezanog na svijet prividnosti, i u ovoj drugoj svijesti odgovarajućem "tijelu". Proces postanka novog čovjeka proces je oblikovanja nove svijesti sa jednim novim tijelom, a istovremeno stara svijest vezana na svijet prividnosti zajedno sa starim tijelom gubi značaj. Ovu novu svijest naši tekstovi nazivaju "spoznaja" koja se presvlači novim "tijelom" misli, shvaćanja, osjećaja i života. Novi čovjek raste u spoznaji, spoznaja je novi čovjek, svijest druge funkcije nego što je stara vezana na svijet osjetila, on je svijest sa drugačijim sadržajima nego stara svijest, on je sveukupnost novih snaga koje služe novoj svijesti kao tijelo, kao haljina.

Isto kao što gusjenica živi u njoj primjerenom elementu - zemlji i lišću, od kojih se hrani

tako živi i čovjek vezan svijetom iluzija u njemu primjerenom elementu prolaznih prividnosti. njegova je svijest ispunjena time i funkcionira po zakonima vidljivog svijeta. Isto kao što leptir živi u njemu primjereni elementima, zraku i cvijeću, tako i "istinski" čovjek živi u njemu primjerenim elementima.

Naši tekstovi između ostalog, govore o "nebeskom kraljevstvu". Svijest "istinskog" čovjeka ispunjena je sadržajem "nebeskog kraljevstva", ona funkcionira po tamošnjim zakonima.

Ako naši tekstovi otuda govore o spoznaji, to nikada nije intelektualna spoznaja po uzoru na naš osjetilni svijet koji odgovara razumu, ili predstavama. Već se radi o razvoju sposobnosti istinskog čovjek u jednoj drugoj duhovnoj dimenziji svijeta, o oblikovanju nove svijesti u čovjeku i istovremeno iskustvu novog sadržaja. naime, odnosa u neprolaznom svijetu, jedne neprolazne istine. Ova istina, nebesko kraljevstvo, prisutna je posvuda i uvijek, ne može se prepoznati samo organskim osjetilima naše svijesti. Ali čim je istina, koja je duhovna snaga, dotaknula i probudila odgovarajuću osnovu u čovjeku, pojavljuje se odgovarajuća spoznaja istine, koja joj je jednaka, sjedinjena s njom.

Uvijek se pokušavalo iznova u tijeku ljudske povijesti opisati ovu vrstu spoznaje, nove svijesti. Suglasno tomu bijaše stalno spominjan jedan znak. u staroj svijesti postavljamo se pred stvari i snage, promatramo ih kao da su

izvan nas i radi toga smo odvojeni od njih. Sve stvari i snage teku ipak kroz našu svijest, u novoj svijesti, u spoznaji. to je žarište u kojem se sastaju sve snage i stvari - mi smo stoga one same, one su u nama. To je ovoj svijesti sveprisutno i svagdje, to živi u "punoći punoće", kako govore naši tekstovi. Stanje naše sadašnje svijesti izgleda, u usporedbi s time, kao tama i ukrućenost, vezana tvrdim oblicima koji se uvijek iznova razrješuju i stvaraju novi. Naprotiv, spoznaja sjedinjenja sa

istinom svjetla i topline svjesno je iskustvo svih snaga svemira koje protječu kroz čovjeka i nose ga kao plima, čije uzajamne odnose i one prema samome sebi osjeća jasnije nego u običnom životu prividnosti.

Druga je poteškoća kod susreta sadržajno primjerenih tekstova u tome što izgledaju kao da imaju "religiozni" karakter. Govori se, npr. o Bogu Ocu, Sinu Isusu Kristu, Svetome Duhu i iznad svega o vrlo važnom značenju Isusa za čovječanstvo, kao razrješitelja, spasitelja i vođe k vječnosti.

Temeljem ovog stvarnog stanja moguće su dvije različite reakcije, gdje svaka za sebe može spriječiti razumijevanje tekstova. Prva je reakcija plašenje da nas činjenice koje nadilaze našu normalnu svijest, svijest odrasla čovjeka, ne uvuku u zanesenjačku pobožnost ili fanatični dogmatizam. Druga reakcija je reakcija religiozno vezana čovjeka, koji samo misli na to kako će ispitati da li su tekstovi i u njima primijenjene oznake odgovarajući njegovoj vjeroispovijesti i njegovim polazištima ili ne, i koji se ograničava ovom predrasudom svoje izjave.

Ali nakon ispitivanja bez predrasuda proizlazi da nema govora o zanesenosti i dogmatizmu.

Označavanje Otac, Sin, Duh Sveti i druga, imena su za duhovno stvarno stanje koje naša predstavama vezana svijest ne može shvatiti, te mu se stoga možemo približiti samo kroz slike iz svijeta predstava.

One se odnose na stvarnost nove svijesti, koju spoznaje samo "istinski" čovjek. U ovoj stvarnosti duha osnovni vladajući princip je spoznavajuća volja koja, pozivajući sve, i prolazno, u život djeluje u svim svojim stvorenjima. Ta u svemiru stvaralačka, ukupna djelotvorna spoznaja je Bog "Otac". Drugi osnovni princip duhovne stvarnosti je Duh Sveti "Majka" u kojoj će djelovati istina, spoznavajuća stvaralačka volja. Ona se manifestira u trećem osnovnom obliku "Sinu", u svijesti kao svjetlo, u razumu stvorenja koje se nalazi u skladu sa Ocem spoznajom i Majkom istinom. Nebesko je kraljevstvo, dakle sfera duha, prožeta stvaralačkom spoznajom kozmičkog Oca koje će biti nošeno od Majke nepromjenjivom istinom

Svetim Duhom. Čovjek koji je stanovnik ovog kraljevstva ima istinsku svijest i živi kao "Sin" iz spoznaje i istine.

Današnji čovjek stanovnik ovog svijeta prividnosti je "izgubljeni Sin", njegova je svijest odvojena od Oca i Majke i prepuštena prolaznim oblicima. Stoga je također i njegovo tijelo, njegov osobni oblik, prolazan i smrtno.

Evandjelja izvješćuju o mogućnosti da jedan "Sin Oca", jedan "istinski čovjek" koji u određenom tijelu živi u nebeskom kraljevstvu, odloži svoju tjelesnost i ogrne se smrtnim tijelom "izgubljenog Sina".

Time ima istovremeno udjela u dvjema sferama. po svijesti u sferi duha i po svijesti i tijelu u sferi prolaznih prividnosti. To on čini kako bi svim "izgubljenim Sinovima" pomogao pri njihovoj svjesnoj promjeni iz "gusjenice" u "leptira", iz smrtnog čovjeka k rođenju besmrtnog, istinskog čovjeka. Isus nije ništa drugo nego prototip takvog jednog "Sina Božjeg" koji je istovremeno "Sin čovječji". On je predstavnik istinskog čovječanstva, jedinstvenog sa spoznajom i istinom, sa Ocem i Duhom Svetim, Majkom. On svjesno razrješava sve unutarne vezanosti za prolazni svijet snagom spoznaje i istovremeno izgrađuje novo "tijelo" od misli, osjećaja i snaga života za njegovu neprolaznu svijest. Time svim "izgubljenim Sinovima" krči put za koji bi bili preslabi, da bi mogli ostvariti vlastitom snagom istinskog čovjeka. Kada u njima naklonost za istinskog čovjeka bude dotaknuta i pospješena snagom Božjeg Sina, oni se mogu razviti ali uz pretpostavku da istovremeno uzmu svoj "križ" i puste sve što ih veže na svijet prividnosti kako bi se razriješili.

To što je Isus kao prototip učinio, žrtvujući se za istinske izgubljene Sinove, istovremeno ima svoj u analogiju u kozmičkim područjima, kao i svaki individualni proces koji odražava kozmičke zakone.

I kako kozmički sin oca postoji, Krist, svijest rođena iz istine i spoznaje, tako se temeljem ovog kozmičkog zakona pojedini Sinovi oca mogu uvijek u svijet prolaznosti vratiti ili otići, uvijek iznova izgubljeni sinovi mogu u snazi kozmičkog Krista ukinuti odijeljenost od Oca.

To su sve uvjerljiva stvarna stanja, koja nemaju ništa zajedničko sa čudima ili čarolijama. Tko akceptira postojanje duhovnog, kroz svijet prividnosti prodirućeg, može i ova stanja akceptirati, ona su filozofski naučno opisana kao zakonska skupna igara snaga duhovne vrste u svemiru i ljudima. Ništa drugo ne govore naši tekstovi.

Isto tako nije u smislu teksta u redu ako ga se promatra sa religioznog aspekta, sa nivoa predstave.

Tekstovi govore stalno o iskustvu postojanja jedne sfere, svijetu prividnosti dijametralno suprotne, apsolutne stvarnosti koja se može prezentirati i doživjeti jednom novom sviješću. Tko naprotiv ostane na razini predstave koja pripada ovom svijetu prividnosti, spriječit će sebi razumijevanje ovih tekstova.

Kada se govori o Bogu, Duhu Svetomu, Sinu, razrješenju, a da kao osnova ne postoji iskustvo koje ne pripada svijetu prividnosti, ovi će pojmovi i simboli biti sagledavani iz svijeta prividnosti i neće biti ništa drugo nego predstave stare svijesti. Svakako ne predstave o vidljivome, nego predstave o nevidljivome koje isto funkcioniraju po zakonima svijeta prividnosti.

Ovo mora voditi nerazumijevanju naših tekstova. Ako se npr. Bog Otac predoči kao osoba sa nadljudskim sposobnostima, kao voljeni Otac, koji se može naljutiti i oprostiti, koji treba žrtvu svoga vlastitoga sina da bi se pomirio sa čovječanstvom, tada će se Otac kao stvaralačka spoznaja, kao stvaralačka snaga koja inteligentno pokreće cijeli svemir, iznutra učiniti apstraktnim i stranim. Ali ako se polazi od iskustava iz naših tekstova, manje apstraktnih nego spoznaja, (ne intelektualna predodžba), koja poput nove svijesti, novog doživljaja izranja iz čovjeka, presvlači sve svijetlim svjetlom, i samoga čovjeka ispunjava snagom i bistrinom? Što je manje apstraktno od jedne snage koja mijenja karakter, životni stav čovjeka, koja postaje biće ovoga čovjeka, tako da je on kao novi čovjek sjedinjen s Ocem?

Novi je čovjek tada u Ocu, a Otac je u njemu, dok Otac predstavljen kao osoba ostaje zauvijek izvan čovjeka.

Na razini religioznih predstava je Isus, Božji Sin, svojom povijesnom smrću na križu i svojim uskrsnućem razriješio čovjeka koji vjeruje u njega i ove činjenice. Sa ove razine razrješenje mora izgledati kroz samorazrješenje kao čista oholost, jer će se pod spoznajom podrazumijevati intelektualni rad. Ali spoznaja je u smislu naših tekstova iskustvo jedne nove stvarnosti. Što je tada manje oholo od spoznaje osvijetljene iskustvom nove stvarnosti, da čovjek svojom sviješću i tijelom vezanim na prolazne pojave nije više božje dijete, nego izgubljeni sin koji je potpuno odvojen od Boga? Razrješenje spoznajom nije razrješenje svojim vlastitim intelektualnim Ja, nego razrješenje istinitog Ja iz neistinitih predstava. Zato izgubljeni božji sin treba novu snagu iz neprolaznog svijeta, koja će mu biti posredovana preko "Božjih sinova", ljudi kao Isus, koji posjeduju novo stanje svijesti i time vezane snage dalje posreduju. Izgubljeni sin može primiti ove snage samo ako već u sebi posjeduje sposobnost za novu svijest. "Samo onaj koji je iz istine, čuje moj glas." Svatko drugi, čija naklonost istinskom čovjeku još spava, jer je sasvim zarobljen svijetom prividnosti, neće čuti ovaj glas.

Čuje li ga ipak netko, počinje proces spoznaje primanjem novih snaga, počinje razrješenje istinskog čovjeka i stavljanjem starog čovjeka na križ.

To je razrješenje iznutra, ne izvana, primanjem i svjesnom preradom novih snaga koje se isto tako ne mogu same proizvesti. A kod ovog razrješenja čovjek se mijenja stvarno, ne treba čekati razrješenje poslije smrti ili

uskrsnuće, ono će biti realno doživljeno, jer će on biti dodirnut novim snagama, njegovo staro biće će biti stavljeno na križ, a istinsko biće uskrsnuti. Time on stvarno nasljeđuje Krista. Isus je pokazao put na kojemu ga slijedi Božji Sin, sjedinjen sa spoznajom i istinom, svu zabludu i svu neistinu uzeo je na sebe i "progutao" u spoznaji i istini. Ja iz snaga Oca je život, istina, dok je Ja iz snaga prolaznog i u zabludi, znači podložno smrti, uskrsnuće znači razrješenje zablude smrti i ponovni početak djelovanja snage istine neprolaznog života.

Uobičajeno je osvrnuti se ovako na Evandjelja iz Nag Hammadija, usporediti ih sa kanonskim Biblijskim tekstovima, prešutno pretpostavljajući da su tekstovi Biblije osvjetljeni današnjom teologijom isto mjerila za ova pisma.

Pokušavaju se utvrditi i ispitati različitosti i ono što je zajedničko, "gnostički" tekstovi iz Nag Hammadija možda mogu biti nastavak i interpretacija biblijskih tekstova i obratno, ili se oboje po mogućnosti svode na iste izvore. Pri tome je samo po sebi razumljivo da je polazište u pretpostavci da su biblijski tekstovi sadržavali istinu, dok su gnostički tekstovi zabluda, djelomično predstavljeni ruho kršćanske terminologije.

Što ako biblijski tekstovi također ne govore o ničemu drugome nego o pradavnoj stvarnosti, koju je čovjek napustio, čime je dospio u jedan smrtni svijet? Što ako ga pradavna stvarnost želi opet natrag vratiti, tako da u njemu budi život i istinu kao spoznaje i omogućava mu da napusti svijet smrti? Što ako biblijski tekstovi opisuju ovo stanje jezikom koji je djelomično točno isti kao gnostički jezik, djelomično kroz povijesnu biografiju, koja ne bi bila ništa drugo nego prikaz unutaršnjeg procesa kroz vanjsko ruho?

Tako da se, kada se ne poznaju tokovi iza vanjskog ruha, koji izvješćuju o svijetu bez predstava, kreću u svijetu religioznih predstava, iz kojega tekstovi upravo i žele izići?

Kada bi tako bilo, tada bi bilo sasvim besmisleno raspravljati o različitom ruhu, već bi se trebalo usmjeriti na onu jednu istinu koja je sakrivena u oba ruha, kao u usporedbi. Stoga namjera ovog izdanja nije diskutiranje, već će se pokušati razjasniti interpretacijama što stvarno tekstovi govore. Možda će se odjednom pojaviti biblijski tekstovi u jednom novo svjetlu, koje je zatamnjeno predstavama koje vežu svijest.

Naročito se ističe pitanje, koje od riječi su zaista izgovorene od Isusa, bilo u tzv. kanonskim evandeljima, bilo u tzv. gnostičkim tekstovima.

Iza takvih razmišljanja stoji možda samo želja za nesumnjivim autoritetom. Mišljenje je, ako je Isus Božji sin on ne može lagati, te su njegove riječi istinska mjerila. Tada je također vrlo važno točno ustanoviti što je on rekao. Samo to može zadovoljiti najviši autoritet.

Ali da li je istina službena ako se daje ispitati autoritetom što jest, a što nije

istina? Zar ne bi čovjek bio puno bliži istini koja oslobađa, ako prima sa oni što je u njemu od istine, kao što kažu tekstovi, te tako odlučuje o njihovoj vrijednosti, ne glede na to da li su potvrđeni povijesnim Isusom? Čovjek sa onim što je u njemu od istine može prepoznati tko je istina i život. Uvijek se govori tako, ako je Isus istina i život, ako je on prototip "Božje djece" rođen iz istine i spoznaje, gdje se istina čuje da li je povijesni Isus obuhvaćenim riječima istine sada govorio ili ne.

Pretpostavka za ovaj ispit je iskrenost. oslobođena tvrdoglavosti, postoji sloboda opažanja, prepletena logikom, sloboda od averzije prema kršćanskoj terminologiji teksta, sloboda od religioznih predstava koje su utisnute, radi kojih pisma izgledaju kao hereza.

Takva je sloboda moguća samo onda ako se je ono što je u čovjeku iz istine spremno otvoriti istini. Ova je spremnost u našim tekstovima nazvana vjerom, sasvim suprotno od poslušnosti jednom autoritetu, ili držanjem istinskog prekrasne iskrenosti, što unutrašnjoj naklonosti čovjeka nudi hranu i mogućnost razvoja. Spoznaja može tada nastati iz ove iskrenosti za spoznajom, iz čežnje za istinom, iz vjere u istinskog čovjeka koji po uzoru na Krista mnogih, čeka u starom čovjeku na razvitak. Spoznaja je snaga istine u čovjeku koja uništava neistinu.

Komentari u tekstu nemaju za cilj uspoređivati oblikovne i povijesne motive, zainteresirati za jednu potonulu kulturu, predstaviti za religiozno zainteresirane vjeru i praksu religioznih zajednica prvih stoljeća poslije Krista. Tekstovi hoće, što je prvenstveni cilj ove zadaće, čitaocu omogućiti pristupačnost iskustava koja nisu samo u davnoj prošlosti moguća, nego i sada. Tekstovi bi trebali govoriti neposredno od čovjeka čovjeku. Komentari dakle mogu uvijek naravno dati samo upute za razumijevanje, samo stanovite smjernice, a ne svaku pojedinost. Ali ako se čitaoc zadubi dovoljno duboko u duhovnu stvarnost ovih pisama, razjasniti će se također njegovoj svijesti ostali dijelovi i pojedinosti.

On mora imati puno strpljenja.

Uvijek se mora uzeti u obzir da su ljudi koji su zapisali ove tekstove zasigurno živjeli u duhovnim područjima o kojima izvješćuju. Za njih je to bila stvarnost, kao što je za nas stvarnost vidljivi svijet.

Oni su se kretali u duhovnim prostorima kao i mi u vidljivom svijetu, a zakoni duhovnog svijeta bili su im poznati kao nama naši zakoni prirode.

Mi ipak moramo gledati iz našeg svijeta predstava u taj drugi svijet kao u maglovitu daljinu i ne moramo se čuditi ako najprije raspoznamo samo nejasne obrise, a kako su ova pisma stvarno "apokryphi", što znači prikriveni za nas u jednom drugačijem smislu riječi (apokryph / izvankanonski).

Upravo zbog bistrine razumijevanja duhovnog svijeta naši tekstovi nam žele pomoći, tako da nam upute za neprolazno predstavljaju slikama i usporedbama iz svijeta prolaznosti. Možda ćete uspjeti ostvariti novu svijest koja je neprolazna i koja neposredno razumije neprolazno, tako da ćete tada stvarno ući iz svijeta prikrivenog u svijet objavljenog.

EVANĐELJE ISTINE

O EVANĐELJU ISTINE

Tema evanđelja istine biti će jasno opisana u prologu. Veselo poslanstvo istine prodire u tužno stanje čovjeka, odijeljenog od "Oca istine", jedno stanje gubitka spoznaje koje uzrokuje kaotično vanjsko i unutarnje stanje čovječanstva i prolaznost svijeta prividnosti. Ovo evanđelje osobito vrijedi za one koji u ovom opisu ponovo prepoznaju osobno stanje. Onda je, kako kaže evanđelje, moguće spasenje iz ovog svijeta neznanja, naime spoznajom, odstranjivanjem zablude. Ova je spoznaja moguća opet samo "snagom riječi", koja dolazi od Oca k ljudima. Time je evanđelje istine objavljeno nade za sve one koji se nalaze u stanju gubitka spoznaje. Biti će im dano da se mogu osloboditi iz ovakvoga stanja.

Kako je moguće oslobođenje spoznajom? Ovo je temeljno pitanje evanđelja predloženo uvijek novim prikazima i odlomcima. Uvijek iznova će se upozoravati na napetost koja postoji između svemira odijeljenog od Boga i samoga Boga - svemir, uključujući čovjeka, živi u jednom nedostatku, nedostatku Boga, Božje spoznaje, te zato teži k Bogu kao vakuumu, koji bi se želio napuniti. Jer, Bog je punoća, punina koja može napuniti prazninu. Bog dolazi u susret svemiru sa svojim sinom, snagom njegove riječi.

On ispunjava nedostatak kako bi čovjek i svemir mogli opet biti sjedinjeni sa Bogom, kroz spoznaju Oca.

Proučimo pomnije, što točno znači, mišljeno kroz ovaj tekst, moći sprovesti oslobođenje spoznajom.

Kako je ono moguće?

Svakako je nemoguće oslobođenje razumom intelektualne vrste, predodžbama veličine i moći, milosrđem Oca, te drugim sposobnostima. Takva vrsta spoznaje ne bi čovjeka temeljno promijenila i uzdigla ga u područje neprolaznog života, već bi samo povećala arsenal predstava, usprkos tome što bi mu možda mogla pokloniti s time u svezi osjećaje utjehe i bolje upravljanje životom, ali time i prolazni život.

Kako bi korak po korak mogli objasniti o kojoj se vrsti spoznaje, koja je oslobađajuća, radi, uzeti ćemo nekoliko primjera. Imamo npr. osjećaj da nešto jako važno trebamo načiniti, ali smo zaboravili što je to.

Obuzima nas velika nelagodnost, slutimo da nešto propuštamo, da nešto važno ostaje po strani. Tada nam odjednom opet sine zadatak. Sigurnost, olakšanje,

jasnoća su opet u nama.

Ili, potiskujemo iz svijesti jedan dio vlastita bića, npr. jednu želju koja se ne izvršava. Ovaj dio vlastita bića je otcjepljen od svjesnog života. To osjećamo kao nedefiniranu napetost, obuhvaća nas trajna tuga radi gubitka nečeg što posjedujemo, imamo osjećaj da jedan naš dio leži iza nas u tami dok život vodimo u svijetloj svijesti.

Kakvo je olakšanje kada ovaj potisnuti dio bića uđe u svjesni život, na svjetlo dana, i kada se može integrirati! Mi smo opet primili dio unutarnjeg života u naš Ja, od kojeg smo bili odijeljeni.

Kada se jedan čovjek zaboravi predati, on ostaje neprijazan, agresivan i ponosan. Biti će tada otopljen od onog drugog koji za to ima snage. Dosadašnja slabašna svojstva se polako razvijaju, grčevitost i strah se razrješavaju. On se prepoznaje kao sasvim drugačiji nego je bio prije.

Spoznaje ove vrste nisu samo predstave, već dolaze zadaci, snage i sposobnosti u svijest, koje su prije bile zaboravljene ili potisnute, dijelovi i funkcije vlastita bića. Takve su spoznaje razrješavajuće i olakšavajuće, nadomještaju tamu svjetlom, slabost snagom, nedjelovanje djelovanjem, "smrt" životom.

Uzeli smo primjere iz naše egzistencije između rođenja i smrti. Evandjelje istine govori o jednom sasvim drugačijem području, na koje se takove spoznaje odnose. Ono govori o tomu da se čovjek još prije rođenja nalazi u stanju potisnutoga istinskoga bića, zaboravu njegovog stvarnog zadatka i u krutosti svog ponosa. U ovom smislu nije bitno (na njegovu sreću ili nesreću u ovome životu) da li je za vrijeme života između rođenja i smrti zgrčen ili ne, slobodan ili ne, predan ili ne.

On principijelno živi oblik egzistencije koja je odijeljena od drugih, jer na taj način njegovo Ja funkcionira, i odvojen je od svog istinskog, besmrtnog Ja, koje je sjedinjeno sa Ocem. Ona je uzrok smrti koja je lomljenje krutog oblika koji je čovjek sagradio iz tvrde jezgre svoga ponosa.

Čovjek se nalazi u fazi razvoja gusjenice, dok bi u njemu svjetlu težeći aspekt, leptir, bio stanovnik zraka.

Kada se njegovo istinsko biće manifestira, to znači slijedeće. jedinstvo sa Ocem, sa stvaralačkim zakonima koji upravljaju sa svime, biti će mu razjašnjeni. biti će svjestan da svoje stvarne sposobnosti prilagodi okvirima ovih zakona, biti će stimuliran, te će on opet shvatiti da je njegov stvarni zadatak ostvariti ove zakone. stanje takvoga čovjeka će se potpuno izmijeniti, kako on živi svjesno u skladu sa vječnim Ocem, spoznaje ga, spoznaja Oca je u njemu, spoznaja da je neprolazan, a smrt će imati još samo moć nad njegovim starim oblikom, ne više nad novom jezgrom. Time bi on bio spašen i oslobođen,

slobodan od prolaznog oblika egzistencije, s one strane rađanja i smrti, smrti i rođenja.

Spoznaja je dakle u smislu evanđelja istine, osvješćivanje određene predodredbe čovjeka, koju je on zaboravio. ponovno svjesno djelovanje stvarnih snaga čovjeka, koje su bile slomljene, razrješenjem neistinitog Ja i rađanjem istinskog Ja, postankom svijesti.

Čovjekovo istinsko Ja pripada svojim snagama i sposobnostima jednoj potpuno drugačijoj dimenziji nego prolazni svijet, ono je sjedinjeno sa Ocem, ono je stvaralačka spoznaja i snaga.

Čovjek ipak ovu spoznaje ne može dobiti samo vlastitim naporom. On je potpuno zapleten u zabludu prolaznog svijeta. On ovu mogućnost spoznaje u sebi ima, ali nema snagu za njenu realizaciju. Potreban mu je dotok topline i svjetla iz dimenzije Oca. To je riječ, Isus, Božje milosrđe, milost, koja mu se može dati preko onih ljudi koji su se opet sjedinili sa Ocem.

Pisac evanđelja istine je morao biti jedan takav čovjek, koji je sjedinjen sa spoznajom, koji je mogao snagu spoznaje prenijeti drugima preko riječi, onima koji su za to bili otvoreni, čime je on opet bio sjedinjen s riječju, Sinom.

U prvom od valova prenošenja snage opisuje kako se je svemir odvojio gubitkom spoznaje jedinstva sa Ocem, kako su ljudi u svojoj zabludi prizvali stvaranje oblika života iz materije, koji su bili prolazni kao npr. svoje vlastito tijelo. Usprkos tome ova su stvorenja zadobila odraz pradavne istine kroz zavodničku ljepotu prolaznog svijeta. Kako zabluda nema duboko korijenje, ona nije niti usidrena u vječnom porijeklu, te su njena djela ništavna.

Pisac uspoređuje Isusa, čovjeka koji živi iz spoznaje i sastavlja ju u riječi, donosioca prosvjetljenja i onoga koji put istine otvara, sa jedni plodom, jednom hranom iz neprolaznog svijeta Oca.

Plod drva spoznaje dobra i zla, spoznaje po vrsti predstave dijeli i dodjeljuje, donosi smrt sa sobom, dok plod drva života spoznaje istine, donosi život odnosno spoznaju kao snagu. U ovoj se snazi ponovo pronalaze čovjek i Otac, Otac i čovjek.

Ovu je snagu Isus proizveo, time što je visio na drvu "križa", time što je dobrovoljno prihvatio neistinsko biće koje je u snazi spoznaje umrlo, čime je otvorio put za sve koji ga žele slijediti. Jer, ne žele ga svi slijediti, zabluda, neistinito biće, opire se razrješenju.

U drugom valu prenošenja snage spoznaje, pisac opisuje napetost između usavršavanja u Ocu i nedostatka svemira i čovječanstva. Otac ne "zavidi" svemiru na savršenstvu, nego postaje strpljivi učitelj i otvara u ljudskim srcima "živu knjigu života". opet jednu drugačiju sliku kao snažne smjernice spoznaji, koje imaju stvaralačke misli Oca, koje su stvorile svemir i u ljudima

će se ponovo osvijestiti.

Ljudi svojom vlastitom snagom ne bi mogli uzeti ovu knjigu i čitati ju, iako su sami u nju upisani od postanka vremena. po svom su istinskom biću sami misao Oca. Isus je, kao Sin božji, uzeo knjigu i objavio ju u srcima ljudi, tako da im je osviješteno njihovo istinsko biće i time, spoznaja Oca.

Sada se može odložiti smrtno tijelo koje je rezultat neznanja, kao ruho i obući nova haljinu neprolaznog razuma.

Pisac po treći put opisuje odnos Oca i čovječanstva. Ovaj puta Otac zove ljude po "imenu". U njihovim je srcima prisutna klica istinskog bića. No neki su još previše zapleteni u zabludu i nemaju stoga ime, to znači da nemaju djelotvornu naklonost, koja bi mogla odgovoriti pozivu iz neprolaznosti. Samo onaj koji je iz istine, čuje glas istine. On prima snagu riječi, svoje istinsko biće razvija u ovoj snazi i "dovodi svoje prilike u red". rješava se zablude i njenih rezultata. I tada će se opet sjediniti s Ocem, biti će mu dano ime Jednoga.

Slijedi iscrpno objašnjenje, čak trostruko, procesa odijeljenosti ljudi od Oca. Ljudi su prvobitno bili sjedinjeni s Ocem, još neodijeljeni od njega, ali kako nisu bili svjesni svoga Ja, niti Oca, tko nisu mogli djelovati svjesno po zakonima Oca. Zadatak je ljudima bio da proiziđu iz Oca da bi od njega dobili svijest i svijest samoga sebe i tako djelovalo svjesno po njegovim zakonima.

Ovaj razvoj je bio moguć bez opasnosti da se ikada padne u zabludu i neznanje i da se ne izgubi veza s Ocem i njegovim zakonima. Čovjek je korak po korak trebao bivati samostalniji, korak po korak shvaćati nove božje sposobnosti i ostvarivati ih. Jer onoliko koliko bi čovjek korak po korak bio uvođen u samostalnost, zadobivao bi božje sposobnosti snage svemira koje bi oblikovale njegovu okolinu i na ovaj način ga pratile. Evanđelje istine ih označava kao slova istine, koja bi čovjek na svom putu samostalnosti trebao prepoznavati kao božji zakon. Bio bi stalno praćen snagom božje riječi.

U jednom dijelu našeg teksta biti će govora o prastarjoj tradiciji deset Sephirota, deset božjih odraza, kako će kasnije biti iznijeto u Kabali. Snaga spoznaje tj. riječ, vezana je uz i nošena od deset velikih božjih sposobnosti, koje se izljevaju od Boga paralelno sa postankom samostalnosti čovjeka i objavljuju se čovjeku: stvaralačka mudrost, oblikujuća nauka, svjesnonastajući razum, volja, radost, slava, slika, mir, ljubav i vjernost.

Kada je čovjek postao samostalan izgubio je vezu sa Bogom i njegovim sposobnostima. Tako je izgubio uvid, spoznaju, da sve proistječe iz božjeg jedinstva. Ova iz jedinstva ovisna svojstva Oca, postadoše mu mnoštvo priviđenja, od kojih je napravio prikaze. Izgubio je božju spoznaju, bio je bez orijentacije i u svijet prividnosti donio je kaos, nejednakost, zavist i svađu.

Potom se je na planu pojavio Isus, čovjek, koji nikada nije izgubio božje sinovstvo i stoga je bio sposoban naučiti ponovo ljude čitati božja slova, razriješiti ih svih prividnosti i predodžbi i ponovo iz mnoštva uvesti u jedinstvo. Svatko tko dozvoli da u njemu vatra spoznaje razara vezu s materijom, pronalazi opet jedinstvo s Ocem, spoznaje sebe samog i spoznaje sposobnosti Oca, koje je on kao slova zapisao u svemiru.

Čovjek je procesno postao samostalan tako da je Bog čovjeku dao oblik i ime, oblik i vlastito biće, samosvijest. Prije je čovjek bio u Ocu, nije ništa spoznao i nije mogao samostalno djelovati. Osamostaljivanje čovjeka oblikom i imenom nije neminovno moralo značiti gubitak veze s Ocem.

Naprotiv, oblik i ime su se uvijek mogli razvijati u rastućoj spoznaji Oca. Ipak je u ovom poduhvatu oblikovanja samostalnosti i svijesti slijedio gubitak povezanosti s Ocem i time iskustvo beskorjenitosti. Čovjek je osjećao zapletenost u paukovu mrežu od predstava i vidio se ništavnim, jer se odvojio od života u spoznaji. Ova se strašna iskustva mogu susresti pri sanjanju, ako se ponovo probudi pravo biće čovjeka i spozna jedinstvenost samog sebe sa neprolaznim Ocem.

Po treći puta opisuje evanđelje istine odijeljenost čovjeka od Boga, opet jednim novi prizorom. Čovjek je kao fini dah proizišao, kao božji miris iz Oca. Kako je ovom diobom i daljinom Oca nastala hladnoća, ovaj se božji miris ukočio, onako kako se voda pretvori u led. Božji je sin donio topli dah ljubavi iz kraljevstva neprolaznosti, u kojemu se je led otopio. To je pokora, razrješenje ukočenosti, žrtva ponosa.

I tako će božji miris ili spoznaja, koja je istinski čovjek, biti opet uzeta u veliki miris, veliku spoznaju koja je Otac. U ovoj spoznaji čovjek prima punoću punoće, svijest o božjem jedinstvu i njegovim sposobnostima, sveprožimajućeg, moćnom prožimanju svega postojećeg, neovisno o prostoru i vremenu.

Snaga riječi koja je pomast kojom Isus pomazuje, učvršćuje i zapečaćuje ovo stanje.

Evanđelje istine završava kružeći zadnjom velikom spiralom temom o padu i razrješenju čovječanstva, ovaj puta na osnovi razjašnjenja odnosa Oca, Sina i imena Oca i Sina.

Iza ovog razjašnjenja skriva se pitanje koje je već sva filozofija iznijela pitanje samosvjesnog postajanja Bogom. Od davnina "Ime" označava formulu jednog bića ili jedne stvari, kroz koje se zrcali bit u kojoj će biće ili stvar biti svjesno "imenovani". Imenom će, kao jednom formulom, biti izražena bitna misao /esenca/ bića ili stvari. Sin je riječ, najunutarnnije biće Oca, "srce"

Oca, njegovo "pokriveno", "Ime" Oca. Otac si stvara Sina, Riječ, Ime, Bit si stvara svijest. Ali oboje su istovremeni, jedno nije stvoreno ranije od drugog. Jedno je drugom ogledalo, a vječni su oboje. Njihov odnos je takve vrste da Otac "izgovori ime" sinu, da bit stvara svijest. Obrnuto je sin ime oca, tj. u njemu se otac imenuje, bit se imenuje kroz sina, koji je svijest, koja postaje same sebe svjesna.

Kako bi se sve što je Otac, predstavilo i cijeno, biti će od Oca kao riječ, svijest, Sin izvedeno na vidjelo. I tako kao što je sin *jedinstvena* riječ, tako su i ljudi proizišli "mišljenjem" kao svjesna bića iz Oca, kao *jedinstvene* riječi, kao *jedinstvena* imena koja su posvijestila jedinstvene misli Oca. Njihova je namjera objaviti kroz spoznaju svjesno nastajanje punoće biti. Čovječanstvo je trebalo provesti samorazvoj božanske svijesti u sinu, Kristu, jedinstvenoj riječi, ka jedinstvu sa božanskom sviješću.

Međutim je čovječanstvo izgubilo ovu odredbu. Ono je razvilo svijest koja ni u kojem slučaju ne odražava božju bit, već odvojenost od božje biti. Tako povijest čovječanstva ni u kojem slučaju nije povijest božje samosvijesti, kako mišljaše Hegel, već njenog gubitka. Sada mora kao pokretačko sredstvo nastupiti Krist, božje ime, svijest vječite biti, jedinstvena riječ, i ispuniti snagom riječi svijest onih ljudi koji to žele, kako bi stvarno mogli postati ogledala božanskih bića.

Kada nekom čovjeku postane jasna njegova "osobita granica", najviša točka razvoja u prolaznom svijetu, tada mu može biti dano da u snazi jedinstvene riječi, nove svijesti, postane svjestan svog istinskog bića i stvarnog odredišta. Tada svoje misli šalje k prazvoru i biti će uzdignut u "najviše visine k Ocu". Njegova je svijest ogledalo biti Oca, ispunjava svoj nalog da surađuje na postanku svijesti biti, samosvjesnom postanku Boga.

Takovi ljudi više nisu u opasnosti da će opet biti odijeljeni od Boga i da će se strovaliti u provaliju lažne svijesti. Upoznali su zabludu i njene posljedice i sami su postali istinom.

EVANĐELJE ISTINE

Evandjelje istine je najveća radost za sve koji su od Oca primili milost istine, kroz snagu riječi ga spoznali, riječi koja je došla iz punoće punine, koja je bila u misli i duhu Oca, koja će se nazvati Spasiteljem, riječ je ime za djelo koje je Spasitelj trebao izvesti za spas svih onih koji nisu poznavali Oca.

Jer ime Evandjelja je; objavljenje nade, i nalaženje svih onih koji traže (Oca). Svemir se sada osvrnuo onome, iz koga je bio proizišao. Jer svemir bijaše u nezamislivom, nepojmljivom, uzvišen iznad svega zamislivog.

Ipak je nepoznavanje Oca proizvelo strah i bojazan. Strah se zgusnuo poput magle i tako nitko više nije ništa vidio. Zabluda je time zadobila moć utjecaja. Djelovala je na materiju bez razuma, jer nije poznavala istinu. Velikim naporom stvorila je jedno stvaranje, u kojem je umjesto istine vladala (licemjerna) ljepota.

Ali za njega, nezamislivog i nedokučivog, ne bijaše to gubitak krasote. Strah i gubitak spoznaje ne bijaše ništa, niti stvorenje laži pred njim, dok je čvrsto utemeljena istina nepromjenjiva, postojana i savršeno lijepa. Prezrite stoga zabludu.

Jer ona je bez korijenja. Gusta magla prekriva joj Oca, za vrijeme dok on neprekidno stvara svojom prisutnošću (nesavršena) djela, gubitak spoznaje i strahove da bi preko njih zaveo i zarobio stanovnike središta (carstva između savršenosti i kraljevstva mrtvih).

Nikome nije bilo jasno da je kroz zabludu nastupio gubitak spoznaje. Kod Oca toga nema (gubitka spoznaje). Kod njega takav gubitak ne može nikako nastupiti, ali (pogrešnom) reakcijom na njega može nastati. U njemu nastaje uvijek samo spoznaja.

Ona bijaše sada razotkrivena, kako bi se gubitak spoznaje dokinuo i opet spoznao Otac. Budući da gubitak spoznaje postoji, ako se Oca neće prepoznati, nestaje taj gubitak odmah čim se prepozna Oca.

U ovoj činjenici se sastoji Evandjelje onoga za čim se tako dugo bilo tragalo. On je to objavio savršeno kroz milosrđe Oca, on, tajni misterij, Isus Krist. Preko njega je (Otac) prosvijetlio one koji zbog gubitka spoznaje žive u tami. On ih je prosvijetlio i otvorio im put. Put je istina, koju im je (Sin) pokazao.

Radi toga se je zabluda razbjesnila nad njim, slijedila, tlačila i upropastila ga. Bijaše pribijen na drvo.

Tako postade plod spoznaje oca.

To bijaše plod koji ne uništava (kao plod drva spoznaje dobra i zla), ako se od

njega jede, već će služiti onima koji od njega budu jeli, kao prekrasno otkriće. Kako ih je on, nezamislivi, nespoznatljiv, Otac, našao u tom plodu i oni bijahu u njemu, isto kao oni njega u sebi nađoše, njega, savršenoga, , koji je stvorio svemir, u kojemu svemir bijaše i kojemu je svemir težio.

Jer prije toga mirovala je još njegova savršenost (kao mogućnost) u njemu, (Ocu), on ga još ne bijaše darovao svemiru. (Ne iz zavisti).

Nikada ne bijaše nikakve zavisti u Ocu. Kako bi onda mogla nastati zavist između njega i njegovih članaka?

Kada bi on zavidio svemiru (savršenstvo), ne bi mogli (stanovnici svemira) doći k Ocu. Naprotiv, on drži zaključeno njihovo savršenstvo u sebi i priprema ga za njih, kada mu se vrate, također i savršenu, nedjeljivu spoznaju je za njih bio spremio.

On je onaj što bijaše stvorio svemir, svemir bijaše u njemu i svemir ga je trebao. Upravo je tako da netko koga drugi ne poznaju, želi da ga upoznaju i nauče voljeti, kome je tada potreban svemir nego spoznaji Oca? Stoga je postao strpljivi učitelj koji je stalno tu za svoje učenike.

On im je pristupio u njihove škole, govorio im je riječi kao učitelj. Tada dođoše oni koji se smatraše sveznajućima i staviše ga na probu. On ih je ipak zaveo njihovim ludilom i tako ga zamrziše, jer nisu istinski bili mudri. Tada dođoše oni kojima je bila obećana spoznaja Oca. Bijahu tek još mali (samo početnici). No kada su porasli naučili su sve o djelovanjima koja proizlaze iz Oca. Tada su spoznali i bijahu spoznati. Bijahu cijenjeni i sami su se cijenili.

U njihovim se srcima objavila živuća knjiga života, napisana u misli i duhu Oca, knjiga koja od postanka svijeta bijaše u nedokučivom. Nitko nije imao snage da ju uzme osim onoga kome je naloženo da bude žrtvovan. Nitko od onih koji su vjerovali u spasenje (po svom istinskom biću) nije mogao biti spašen prije nego je knjiga bila dospjela u centar (svijet). Zato trpješe milosrdni, vjerni Isus, sve svoje patnje, dok ne mogaše uzeti knjigu. Jer znao je, da njegova smrt znači za mnoge život.

To je kao kod testamenta. prije nego se otvori, imetak umrlog kućedomaćina je skriven. Tako isto je sa svemirom. skriven je tako dugo dok je Otac svemira nevidljiv, on, koji je iz samoga sebe, iz kojeg su proizišli prostori svemira. Tada se Isus objavio, prihvatio je knjigu. On je bio pribijen na drvo. I on je objavio volju Oca. na križu. O beskrajno učenje! On se predao smrti, iako je bio odjeven u vječiti život!

Nakon što je svukao prolaznu odjeću (svoje tijelo) obukao je neprolaznost koju mu nitko nije mogao oteti. Sišao je među ljude u prostore straha, kojima su gubitkom spoznaje bile otete njihove (neprolazne) haljine, on, koji je bio spoznaja i savršenstvo, najavljuje što u Ocu jest, kao učitelj učio je one koji su bili spremni prihvatiti učenje. Oni koji prihvatit će učenje, oni su živući, upisani u knjigu života. Oni primaju poučavanje o sebi samima. Otac će ih prihvatiti čim se opet vrate natrag k njemu.

Savršenstvo svemira je u Ocu. Radi toga se svemir mora k njemu uzdići. Kroz to da netko natrag pridobiva spoznaju, prima upravo ono što mu je određeno, prihvaća u sebe. (savršenstvo). Jer tko ne zna, pati od nedostatka. Nedostaje mu nešto veliko, naime ono, što ga čini savršenim (spoznaja). No kako je savršenstvo svemira u Ocu, svemir se mora uzdići k njemu. Tada svatko dobiva što mu je određeno. Stoga ih je (Otac) prije (u knjigu života) zapisao i pripremio, da bi onima koji su proizašli iz njega bilo dano.

On je sve na kraju (vremena) pozvao, čija su imena na početku (vremena) bila poznata. Kada Otac nekog zove po imenu, taj zadobiva spoznaju. Ali tko po imenu neće biti pozvan, ostaje u neznanju. Kako zapravo treba čuti onaj koji nije imenom pozvan? Takav ostaje do kraja (vremena) u neznanju, on je jedan stvor sa gubitkom spoznaje i biti će razriješen gubitkom. Kada tako ne bi bilo, imali bi ti vrijedni sažaljenja ime i bili bi imenom pozvani.

Dakle onaj koji zadobije spoznaju je (principijelno) jedan odozgo. Biva li (imenom) pozvan, on čuje, odgovara, osvrće se onome koji ga zove, uzdiže se k njemu i zadobiva tim zovom spoznaju. I kako on sada zna, čini po volji onoga koji ga je zvao. Teži samo za time da mu ugodi i imati će udjela u miru.

Njemu će se dodijeliti ime Jednoga. Tko na taj način razumije, spozna odakle dolazi i kamo ide. On razumije kao netko tko je bio pijan i opet se otriježnio. I kako se obraća samome sebi, dovodi svoje prilike u red.

On, (Isus), vratio je mnoge iz zablude. Privukao ih je njihovim stanovima, iz kojih su se udaljili, tako da su pali u zabludu (i prevarili se) glede dubine onog što svaki prostor obuhvaća, ali od nikoga nije obuhvaćen.

To je jedno veliko čudo. Najprije su bili u Ocu, bez da su ga poznavali. Tada su samostalno mogli izaći iz njega, jer (u tadašnjem stanju) ne bijahu kadri, u sebe primiti i shvatiti, u stanju u kojemu su bili, jer njegova volja još nije proizašla iz njega.

Ali on se objavljuje kao spoznaja, i stalno iz njega nastajuća objavljenja (svojstva svemira) u skladu su s njim. Ona su spoznaja knjige života, koju je on kao svoja slova objavio Eonima (svijetu) na kraju (vremena). Ali ih nije objavio kao vokale ili konsonante koje bi netko mogao čitati i ludo interpretirati, nego su to istinska slova, koja može izgovoriti samo onaj koji ih poznaje.

Svako od ovih slova je savršena misao, sama po sebi savršena knjiga, jer su ova slova napisana od savršenog jedinstva, Oca. On ih je pisao kako bi Eoni (Svijet) putem slova upoznali Oca.

Njegova mudrost stvara riječ, učenje ju izgovara, (iz njega proizlazeća) spoznaja ju objavljuje. Poput krune je njegova volja iznad (riječi), povezanost s riječju je njegova radost, njegova ju slava uzdiže gore.

U riječi se objavljuje njegova slika, njegov mir prima u sebe, njegova je ljubav utjelovljena u njoj, njegova vjernost ju čuva obujmljenu.

Tako Očeva riječ izlazi van iz svemira i opet van u svemir, kao plod njegovog srca i dijete volje njegove.

Ona donosi svemir, odabire (svoje), ona se oblikuje svemirom i tada ju on čisti, vraća Ocu, natrag majci, on, Isus, koji je beskrajno milosrđe. Otac otvara svoje srce. Pokazuje ju preko Svetoga duha, koji razotkriva svoju prikrivenost, njegova prikrivenost je njegov Sin tako da Eoni (svijet), njega (Oca), prepoznaju milošću Oca i prestanu se mučiti u potrazi Oca, te konačno u njemu nađu mir, u spoznaji, jer mir on jest.

Kada je (Isus) uklonio nedostatak (kroz spoznaju), razriješio je sve prikaze. Svijet u kojemu služaše (Isus) je prikaz nedostatka. Jer ljubomora i svađa izraz su nedostatka. Ali mjesto gdje je cjelina je savršeno. Nedostatak spoznaje sastoji se u tomu da nisu prepoznali Oca. Otuda nedostatak nestaje čim upoznaju Oca.

Isto kao što se spoznajom neznanje razrješava, kao što i tama nestaje kad svjetlo svijetli, tako se i nedostatak rasprši u savršenstvu. I od toga trenutka također iščezavaju vanjski oblici prikaza. One se razrješavaju u jedinstvu, jer će sve nejednako biti učinjeno jednakim, jer cjelina prostora usavršava svijet. I kroz cjelinu prima svatko sebe samoga. Jer u spoznaji svatko se čisti od mnoštva k cjelini jedinstva, tako da razara materiju u sebi poput vatre, tamu svjetlom, smrt životom (utrne, ugasi).

Da bismo ovo uistinu doživjeli, moramo paziti da naša kuća bude čista i mirna za Cjelinu, (i moramo se ponašati) kao ljudi koji lome i odbacuju neupotrebljive posude, kada odlaze s nekog mjesta. Domaćin time ni najmanje ne pati. Baš

nasuprot, on se veseli jer samo će se dobre posude moći napuniti, a loše ne. Unutar toga (u razbijanju loših posuda) opstoji sud koji odozgo dolazi i sudi svakog. To je poput naglo izvučenog dvosjeklog mača, oštrog sa obje strane.

Kada se riječ, koja bijaše u ljudskim srcima koji ju izgovarahu, spustila među ljude i utjelovila se, nije bio samo jedan glas i nastala je velika zbrka među (ljudskim) posudama. Jer neke su se ispraznile, druge napunile, neke bijahu nadopunjene, a neke izlivenе. Neke postadoše čiste i čvrste, a neke se slomiše. Svi prostori svjetova su se tresli i bili zaprepašteni jer nisu imali ni čvrstoću niti trajnost. Zabluda je zapala u strašno uzbuđenje i nije znala što bi trebala napraviti. Bila je tužna, žalila se, mučila se, jer nije ništa razumjela. Ako se spoznaja približava zabludi, tada je to njena propast i sva objavljenja zablude se pokazuju kao prazna i ništavna.

Kada se istina spustila sva su ju njena objavljenja (njena stvorenja) prepoznala. Ona su pozdravila Oca u istini i savršenoj moći, kroz koju su povezana s Ocem. Jer svaki (takav čovjek) voli istinu, budući ona čini Očeva usta. Njegov je jezik Duh sveti. Kada netko primi Duha Svetoga, tako biva povezan s jezikom Oca, koji ga opet povezuje s ustima Oca, istinom. Tako Duh sveti povezuje s istinom. On je objava Oca i njegov prikaz za Eone, za sve što je iz njega proizišlo. On jasno pokazuje tajnu Oca i objašnjava ju.

Jer tko u stvarnosti postoji? Ipak samo otac sam. Svi prostori svjetova proizišli su iz njega. Oni shvatiše (sada) da su bili proizišli iz njega poput djece, iz jednog savršenog čovjeka. Shvatiše, da (u postanku) još nisu bili dobili oblik i ime koje Otac za svakog posebno stvara, oblik koji su od njega primili da bi ga mogli prepoznati. Jer tako dugo dok su (nesvjesni) u njemu ne mogu ga prepoznati. Otac je, naprotiv, savršen i poznaje sve svjetove koji su u njemu. On želi i dopušta pojavu onoga što želi tako da mu daje oblik i ime. I svemu daje jedno ime i naređuje tako da to oživi. Ali tko još u život nije stupio opet ne može prepoznati onoga koji ga je stvorio.

Ne tvrdim dakle, da oni koji još nisu stupili u život ne postoje. Već su oni u onom, koji jednom njihov život htjede postati, tako kako on buduće vrijeme htjede stvoriti. Još prije očitovanja svih stvari, on zna što će stvoriti. Ali plod koji još nije pojava ništa ne zna i ne može također djelovati.

Tako svaki svijet potjecaše, koji je u Ocu, iz neprolaznog. Ali on ga je sastavio (prema njemu odgovarajućem obliku) iz prolaznog.

A tko nema korijena (u neprolaznom) nema također niti ploda (nema pojavnog

obličja).

Sada kad netko za sebe misli: "Ja sam stupio u očitovanje i (kao pojavni oblik) neprolazan sam", tako će, upravo jer tako misli, opet biti razriješen. (Korijen je ipak presudan): Ako nema ničeg neprolaznog, ne može se također ništa pojaviti. Zato čovjek o sebi treba misliti: "Ja sam se pojavio, ali kao sjena i noćno priviđenje." Kada mu, naime svjetlo tu strahotu (noći) osvijetli, spoznati će da nema strahote.

Kada su ljudi neznalice o ocu, jer ga ne vide, to priziva, kroz neznanje zaprepaštenost, strah, nesvijest, sumnju i rascijepljenost, raznovrsne utvare i priviđenja, kao spavaču kome se događaju zamršeni snovi.

Tu se leti bez da se zna kuda, izgubi se sva snaga i biva se progonjen, biva se umiješan u tuču i premlaćen, pada se dolje s tornjeva, ili lebdi kroz zrak bez krila. Tada se opet ima osjećaj, da se lebdi u smrtnoj opasnosti iako baš nikakav progonitelj nije na vidiku, ili se ubija svoje susjede i okalja se njihovom krvlju. I tako dugo dok se nalazi u svoj ovoj zbruci i kroz nju prolazi, ništa se ne vidi, upravo zato jer je sve čista uobraženost. Tek kada se probudi (se vidi).

Tako je to sa svima, koji neznanje stresu sa sebe poput sna. Ne drže više do sna. Također do nakaza sna ne drže više ništa, one nemaju ustrajnost, već ih propuštaju kao noćne snove. Njima je svjetlo spoznaja Oca.

Tako se svi odnosimo, ako još spavamo, to jest, u neznanju smo, i tako slijedi ako spoznamo, to jest, kada se probudimo. Najviše je ljudima: doći k sebi i probuditi se. I neka je blagoslovljen onaj (Isus) koji slijepima otvara oči. Stopala mu slijedi Duh, dok on još na podu ležećeg uspravlja. Pruža svoju ruku i postavlja ležećeg na noge, jer sam ne može ustati.

Duh je dao (ljudima) mogućnost da iskuse od Oca proizlazeću spoznaju i očitovanje njegovog Sina. Time što su oni njegovog ljubljenog sina slušali i gledali, pustio ih je da od njega jedu i mirišu ga i dotaknu ga. Time što se (Sin) objavio, pokazao im je nepojmljivog Oca. I time što im je udahnuo, što mu bijaše u duhu - tako je izvršio volju (Oca), primiše mnogi svjetlo i posvetiše mu se. Ali ljudi vezani na materiju bijahu mu strani, ne vidješe njegovu (istinsku) pojavu i ne prepoznaše ga, jer u tjelesnoj osobnosti bijaše došao.

I nitko nije mogao ometati njegov prolaz (kroz svijet), jer je neprolaznost nepojmljiva.

Novim je riječima govorio i izgovarao ono što bijaše u srcu Oca. Govoraše

riječima neuništivosti. Svjetlo govoraše kroz njegova usta, a njegov glas rađaše život. Dao je ljudima misli, razum, samilost, izbavljenje i snagu duha, koji su proizašli iz beskrajnog Oca, čija dobra su slatka. Dokončao je kazne i patnju, koje su ljudima bile zamutile pogled, koji prije trebahu samilost, jer bijahu okovani svojim zabludama. Razriješio ih je snagom i objavio njihovu ništavost kroz spoznaju. Postao je put za zavedene, spoznaja za one koji ne znaju, otkriće za tražioce, čvrsti oslonac za one koji se kolebaju, i čišćenje za nečiste.

On je pastir koji je napustio devedeset i devet ovaca koje se nisu izgubile i otišao tražiti onu jednu koja se je izgubila. I radovao se je kada ju je našao. Prstima lijeve ruke se računa do broja devedeset i devet. No u trenutku kada se doda jedan cijelo računanje prelazi na desnu ruku. Tako je isto s onim kojemu nedostaje jedna ovca. On je lijeva ruka koja jednu, koja nedostaje i privlači (sve), uzima sa lijeve ruke i prenosi na desnu. Tako će broj (razriješenih) biti pun: sto. On je znak za Jedno, koje se u njemu izgovara: za Oca.

(Spasitelj) je i na Sabbat radio za ovcu koju je našao, kad je bila pala u jamu. Izvadio ju je iz jame i time održao u životu, da bi vi, djeco uvida, shvatili što je Sabbat, i tada izbavljenje ne smije mirovati, i time joj najavili uzvišeni dan, za kojeg neće postojati noć, već nikad ugasivo svjetlo koje je savršeno.

Govorite dakle punim srcem, vi, koji ste iz savršenog dana i u kojima stanuje nikada ugašeno svjetlo govorite o istini za sve koji ju traže i o spoznaji svima koji ju traže, i koji su u svojoj zabludi bili grješni. Poduprite nogu kolebajućima i vaše ruke pružite bolesnima. Nahranite gladne, priskrbite mir patnicima, hrabrite one koji žele ustati i probudite one koji spavaju. Jer vi imate mudrost, naglo trgnutu (kao mač). Kada je snaga povezana s mudročću, biti će tek tada stvarno moćna. Pazite na same sebe, ne više na ono što ste već izbacili iz sebe. Ne vraćajte se tomu natrag, što ste bili povratili da bi opet pojeli. Nemojte si dopustiti da vas moljci izgrizu, niti crvi rastoče, vi ste ih ipak već otresli. Ne dajte vragu konačište, vi ste ga već ipak otjerali.

Ne jačaj zapreke koje namjeravaju otpasti, jer bi to bilo (ponovno uspostavljanje pogrešnog). Jer Nezakoniti nije ništa i šteti više samome sebi nego zakonu. On čini nepravedna djela, ali čestiti čine ispravna djela svima očita. Činite radi toga volju Oca jer vi od njega potječete. I slatko prija očeva dobrotu i dobro jest što potječe od njegove volje.

On je od vas primio (djela) na znanje, kojima bi trebali mirovati u njima. Vas se prepoznaje naime na plodovima, na vašim djelima.

Djeca Oca su njegov miris, ona potječu iz milosti njegova lica. A otac voli svoj miomiris i pušta ga izljevati posvuda. I kada uroni u materiju, podijeli svoj miomiris sa svjetlom i u svom miru prevaziđe svaki lik i svaki zvuk. Jer ne miriše se ušima miris, već duh čulom mirisa privlači miris na sebe i uranja u miris Oca. Otac ga uzima u svoju zaštitu i uzdiže do uzvišenog mjesta iz kojega je ovaj došao. U pradavnini je došao iz mirisa (Oca), (bio je dio božjeg miomirisa). Ovaj se dio kasnije ohladio. Tako je postao jedan oblik duše, poput hladne vode (zamrzne se). Voda je tako čvrsta kao kristal, iako u stvarnosti nije čvrsta. Tko ju takvu vidi vjeruje da se sastoji od čvrstog kristala. No ona se može opet rastopiti. Ako ju dotakne (topli) dašak bit će topla. Tako proizlaze hladni (zaleđeni) mirisi zbog rastavljanja (od Boga). Radi toga je došao Bog i uklonio odvajanje. donio je toplu puninu ljubavi, da bi nestala hladnoća i postalo Jedinstvo savršenog mišljenja. Ona je riječ evanđelja, dolazak ponoćne punine za sve one koji očekuju uzvišeno razrješenje. Oni očekuju objavljeno nade, očekuju onog čije je lice svjetlo bež sjene: ponoću punine, koja će doći u svoje vrijeme.

Nužnost materije nije nastala iz Oca koji je bezgraničan. Došao je u ovo vrijeme potrebnosti, iako nitko nije mogao slutiti da bi neprolazno (u prolaznom) moglo doći. Dubina Oca bijaše nedostižna, i misao zablude ju nije dosegla. Već kada je otac došao, da povede natrag onog koji bijaše izgubljen, uspravio se onesviješteni i padnuti i nađe Oca.

To je povratak, koji će se kajanjem nazvati. Sa ovim ciljem neprolazni je izdahnuo (jedan topli dah). Tražio je grešnika da bi ovaj našao svoj mir. Jer što može svjetlo, riječ punine u (svijetu) nedostatku drugo učiniti nego oprostiti? Ne žuri li liječnik na mjesto gdje je bolesnik, jer ga tjera njegova volja?

Tko pati zbog nedostatka, neka ne skriva taj nedostatak, jer postoji onaj koji posjeduje ono što njemu nedostaje. Tako isto ponoćna punina, kojoj ništa ne nedostaje, ispunjava nedostatak, ako ga se samo ne sakriva. Ponoćna punina želi napuniti to što čovjeku nedostaje, kako bi ga milost istrgnula sa mjesta na kojemu pati zbog nedostatka i ne posjeduje milost. A na mjestima na kojima milosti nema, velika se vrijednost pretvorila u ništa. Ali on sada prima opet ovo ništa i čini mu se da je to sveukupnost. To je pronalaženje svjetla istine, koja mu dolazi u svoj svojoj nepromjenljivosti.

Radi toga su sa Kristom razgovarali stanovnici sredine, kako bi oni zalutali dobili mogućnost povratka, i on ih posvetio svojom pomadom. Pomada je Očeva samilost koja se njima smilovala. Ali koje pomaže, savršeni su. Puno posude su

naime one koje se zapečate pomadom. Ali ako se pomada skine isteći će tekućina. A uzrok štete je baš sama posuda iz koje odlazi pomada. To se tada događa kada (štetan) raspiruje jednom (neprijateljskom) snagom vjetar na posudu. Ali kod jedne besprijekorne posude neće se skinuti pečat pomade, niti će bilo što isteći, već na čemu može biti nedostatak, to Otac napuni. Jer on je dobar. On poznaje svoje zasade, jer on je onaj koji ih je sijao u raj. Njegov raj je mjesto njegova počinka.

Tako iz Duha Oca slijedi savršenost i tako proizlazi njegova mudrost iz riječi. Svaka pojedina njegova riječ dolazi iz njegove osobne volje kroz objavljenje njegovih osobnih riječi. Svaka pojedina njegova riječ bijaše u dubinama njegovih misli. Ali jedinstvena riječ, koja je najprva proizišla, objavila je sve (pojedine) riječi i misli, tako da je izgovorena. Pojedina riječ dolazi iz milosti koja je šutnja. (Pojedine riječi) Otac je nazvao "misli", jer bijahu u milosti šutnje, prije nego što su se objavile. Pojedina riječ je objavljena u onom trenutku kako se to svidjelo volji onoga koji je to htio. Volja je ta u kojoj Otac miruje i koja mu se sviđa. Ništa ne nastaje bez njega, ništa ne nastaje bez volje Oca. A njegova volja je nedokučiva. Poput otiska stopala (za nas) je njegova volja tu, i nitko ga ne može (izravno) prepoznati, niti on (za nas) ne postoji tako da svoju pažnju usmjerimo na njega da bismo ga shvatili. Već tako kako to otac želi i što želi je prisutno, sviđalo se to (ljudima) ili ne. Vi ste ništa kod Boga, samo volja.

Otac poznaje početak i kraj svih vas. I na kraju će vas upitati: što ste uradili? Ali kraj znači zapravo primiti spoznaju o onomu što je do tada bilo sakriveno. Ali (spoznaja) je Otac iz kojeg je proizišao početak. Natrag k njemu vraćaju se svi od njega proizišli. Ali u prividni život oni stupaju njemu za čast i veselje njegova imena. Ime Oca je Sin.

Otac bijaše on, kojeg najprije imenovaše, koji je proizišao iz njega, koji je bio on sam. Jer on ga je stvorio kao Sina. Dao mu je njegovo ime koje mu je pripadalo. Jer njemu pripadaju sve stvari, one su kod Oca. On ima ime, on ima Sina. Sin sam može postati vidljiv, ali ime ne može postati vidljivo, jer ono je cijela tajna nevidljivog. Može samo stići do ušiju koje su potpuno ispunjene s njim. Uistinu ime Oca se ne može izgovoriti, samo objaviti u sinu. Jer ime je veliko. Tko dakle može izgovoriti veliko ime osim onoga kome pripada, i osim sinova imena u kojima se ime Oca spustilo u mir i koje se sa svoje strane u njegovo ime spustilo u mir?

Budući da Otac nije postao, on jest koji jest, koji je (Sina) proizveo kao ime, prije nego što je Eonima (silama svijeta) dao njihov poredak. Tako je Ime Oca iznad njegove glave i on je gospodar - to je njegovo istinsko ime - koje sigurno stoji u svojoj moći i savršenoj jakosti. Jer njegovo Ime ne pripada samo označavanju, ono jednostavno nije samo naziv već je nevidljivo (biće). On (Otac) dao je svoje ime samo (svojem Sinu), jer samo (Sin) vidi (Oca). Samo je Otac onaj koji Sinu može dati ime. Jer tko ne postoji nema ni imena. Kakvo bi ime trebalo dati onome koji čak niti ne postoji? Ali ovaj (Otac) postoji i otuda postoji sa svojim imenom i sam Sin poznaje Oca i Otac sam daje Sinu svoje ime. Sin je ime Oca. Otac se dakle nije sakrio u skrivenost, već je on bio Sin. On sam dao je sinu svoje ime. Ali ime je Očevo, isto kao što je sin ime Oca, samilost. Gdje bi dakle trebao naći ime osim u Ocu? "To je samo po sebi razumljivo", reći će prijatelj prijatelju: "Kako može netko, koji je bio prije njega, dati ovome ime? Ne dobivaju li djeca imena onih koji su ih rodili?"

Mi najprije moramo jedno uvidjeti: što je ovo ime? Ono je istinsko ime. To je ime od Oca, dakle osobno ime. (Sin) nije dobio ime kao i drugi kao pozajmicu, kao što je kod onih, koji su međusobno različite osobe. Već je on osobno ime. Nitko mu ga drugi nije dao i on bijaše neizreciv i neizgovorljiv do trenutka dok ga savršeni nije izgovorio. I samo Sin je taj koji je sposoban izgovoriti ime oca i vidjeti ga.

Kada se Ocu svidjelo izgovoriti im, njegovo ime, koje je njegov sin, i kada je ovaj koji je iz dubine dao ime, govoraše taj (Sin) o skrivenosti (Oca), jer je zna da u Ocu ničeg zlog nema. Zato je Otac proizveo sina kako bi govorio o mjestu i mjestima Oca, koja su mir, iz kojeg je on proizišao, cijenio punoću punine, veličinu imena Oca i slatki okus Očeve dobrote.

I tako govoraše Sin o mjestu sa kojega je došao svaki čovjek kako bi se žurno natrag vratio k stanu iz kojega potječe njegovo istinsko biće. Svatko mora biti natrag opet odveden iz ovih mjesta na kojima se (tako dugo) zadržao, jer je od (Očevog) mjesta okusio i primio hranu i rastenje. Mjesto mira Sina je punoća punine. Sve što je proizišlo iz oca je punoća, svoje korijenje, sve što je proizišlo iz njega ima u njemu koji je svemu dao rasti iz samoga sebe i svakom posebno razdijelio je osobite granice (razvoja). I svakom posebno je bilo objavljeno (kao pojava) da bi osobnim razmišljanjem pronašli spoznaju. Jer mjesto, kojemu šalju svoje misli je njihovo korijenje. Uzdignete li se k njima biti ćete uzvišeni u najviše visine k Ocu. Biti ćete tada sjedinjeni s njegovom glavom koja je vaš mir, i držati ćete se sasvim blizu njega, tako da bi se moglo

reći da ste se osigurali poljupcima njegova pogleda. I takvi ljudi više ne stupaju u svijet prikaza, jer se ne uzdižu iznad sebe samih. Niti nemaju ništa protiv poštivanja Oca, niti ga mislima omalovažavaju, niti ga drže razjarenim ili ljutim, već znaju da je on bez ikakva zla, nepokolebljiv i od slatke dobrote. On poznaje sve prostore svjetova još prije nego su postali i ne treba ga podučavati.

Tako su dakle stvoreni oni koji sudjeluju u beskrajnoj veličanstvenosti visina, time što čekaju onog jednog, savršenog, koji je za njih tu. Oni više ne trebaju uroniti u carstvo pakla, niti u njima ima požude, patnje ni smrti. Već oni miruju u mirnome, neće biti mučeni čežnjom za istinom i neće biti upleteni u potragu za istinom. Naprotiv, oni sami su istina. A Otac je u njima i oni su u Ocu. Jer oni su savršeni i nedjeljivi od istinske dobrote i ne pate od nedostatka bilo čega, nego žive u miru i biti će stalno osvježavani duhom. I oni prepoznaju svoje korijenje, imaju se vremena posvetiti svome korijenju i ne uzrokuju svojoj duši nikakvu štetu. To je mjesto blaženih, da to je njihovo mjesto.

Ostali mogu znati, na njihovim (donjim) mjestima, da ne mogu o ničemu više govoriti, nakon što sam se jednom našao na ovome mjestu mira. Jer tamo ostati želim i za sva vremena se baviti Ocem svemira i mojom istinskom braćom, preko kojih protječe ljubav oca i u čijoj sredini nema nedostatka na njima.

Oni su ti koji će biti objavljeni u istini, jer su u istinskom, vječnom životu i neprestano govore o savršenom svjetlu punom stvaralačke snage (sjemenu) Oca i to je u njegovom srcu i u punoći punine. U takvom jednom (savršenom) Duh (Oca) se raduje i slavi onoga u kojemu jest (Savršeni). Jer dobar je (Otac) i njegova djeca su savršena i dostojna njegova imena. A takvu djecu Otac voli.

EVANĐELJE PO FILIPU

O EVANĐELJU PO FILIPU

Evandjelje po Filipu je isto kao i Evandjelje istine "radosna vijest" o razrješenju ljudi odvojenih od Boga. I u ovom evandjelju događa se razrješenje preko dva faktora: spoznaje i snage. Spoznaja je svjesno nastajanje "Oca", koji jest u latentnim stvaralačkim i duhovnim snagama svemira u ljudima, koje su bile sviješću potisnute i vezane na prolazne prikaze u "skrivenosti" i nedjelovanju.

Način ove spoznaje nema ništa zajedničko sa intelektualnim znanjem, to će biti čudesno izraženo na jednom mjestu evandjelja. Intelektualno opažanje i znanje predstavlja si stvari različito od onoga što one jesu i ostaje jednako samo sebi, bez obzira koje stvari prolaze pred njim. Oslobađajuća spoznaja sastoji se ipak u tome da se unutrašnje biće stvari i njegove snage odražavaju u ogledalu opažanja, u svojoj novoj svijesti, i to tako da se ovo ogledalo uvijek sjedini sa opaženim. Opaženo je u čovjeku, ono je čovjek sam. Drugi činilac razrješenja je snaga. Ona je energija daleko iznad svih intelektualnih, emocionalnih i snaga po volji prolaznih ljudi, koja kao riječ, Krist, mora k njemu doći od "Oca", kada se prikriveno i nedjelotvorno nastalo u njemu treba opet probuditi u život.

Kako je u evandjelju istine spoznaja u prvom planu, tako je snaga u evandjelju po Filipu. Podastire se različitim primjerima neosporna važnost da se zaista nezemaljska nova snaga mora asimilirati od ljudi, ako treba uslijediti razrješenje iz prolaznog svijeta. sve snage prolaznog svijeta i prolaznih ljudi ne mogu osloboditi čovjeka prolaznog svijeta, isto kao što se ni Munchausen nije mogao izvući iz močvare za vlastiti čuperak. Kao prolazni čovjek podložen je skroz na skroz prolaznom svijetu. Ako još ne bi u sebi imao princip neprolaznosti - koji mu je naravno kao i obično sakriven, ne bi ga nitko i ništa moglo razriješiti, također nikada ne bi razmišljao o ovome svijetu prolaznosti.

No kako on u sebi ima ovaj neprolazni princip, sjeme jednog drugog svijeta, moći i morati će se razriješiti, poput omotača gusjenice svući svoju staru haljinu, svoju vezanost za prolazni svijet, tako da se njegovo stvarno biće, leptir, može razvijati. Ovaj je razvoj moguć samo onda ako ga dodirne ona snaga koja odgovara neprolaznom sjemenu u njemu, njegovoj novoj svijesti.

Danas bi mi rekli: čovjek ima dvije vrste odašiljača odnosno antene za dvije raznovrsne valne dužine energija. Kada pustimo akustične, dakle zračne valove, odgovarajuće zemaljskom svijetu, tada bi sve vjerske predstave, intelektualna razmišljanja, religiozna i estetska iskustva pripadala ovoj vrsti

valova. Dok bi optički, elektromagnetski svjetlosni valovi odgovarali dimenziji neba, dakle Oca. I ako bi čovjek uspio tako jako proširiti u širinu i u dubinu svoju prijemčivost za polje frekvencije akustičnih valova, proširiti svoju senzibilnost za zemaljske pojave, svoju svijest za fenomene zemaljskoga svijeta, ipak bi bio ostao u prolaznom. Tek onda kada valovi jedne sasvim druge prirode dotaknu u njemu područje koje i samo pripada ovoj drugoj prirodi, može se u njemu razviti organ za ovaj drugi svijet.

Evandjelje po Filipu ne daje samo usporedbe razrješujuće snage i prolazne prirode potpuno različitih bića nego i opisuje kako se odigrava razrješujući proces u čovjeku koji je dodirnut ovom snagom i koji je na nju reagirao. Ono opisuje djelovanje ove više snage, koja u čovjeku stimulira istinsko Ja, koje je do tada bilo prikriveno, dovodi ga rastu i zrelosti dok se opet ne sjedini sa izvorom, Ocem, dok punoća punoće spoznaje ne prodre u novo rođenu svijest čovjeka.

Stupnjevi razvoja ove više snage opisani su kao: "krštenje", "posljednja večera", "pomazanje", "križ", "razrješenje", "uskrsnuće" i "sveto vjenčanje", ne misli se pri tome samo na vanjske rituale, nego na konkretna djelovanja snaga duhovnog svijeta u čovjeku, kroz koja korak po korak ostvaruje svoje razrješenje.

Simboličnim djelovanjem u svijetu prikaza moguće je ovaj proces pratiti i pojačati. Ali odlučno i izvorno je djelovanje snaga iz neprolaznog svijeta. Kada ona ne bi bila prisutna, ne bi bila korak po korak asimilirana od čovjeka, pa on ne bi mogao biti razriješen, i tako bi često ponavljani vanjski rituali morali ostati sasvim bez uspjeha. Oni ne bi mogli razriješiti unutarnji proces niti ga čak nadomjestiti, najviše što mogu je darovati smislenu osjećajni utisak. Djelovanje takovih rituala koja čovjek osjeti na sebi jer u njih vjeruje, nisu rezultat oslobađajućih snaga već pripadaju svijetu prolaznosti i prikaza.

Evandjelje Istine nije nešto poput isprazne izreke - zbirke aforizama, kako bi se površno gledajući moglo pričiniti, nego u sebi povezana kompozicija: slijed slika i misli kroz koje se provlači jedna razaznavajuća glavna nit, u koju se slijevaju ostale kao sporedne rijeke, koje se granaju i opet sjedinjuju s njom. To baš nije nikakva iscrpna, dobro uređena punoća misli, koje će u svakom slučaju biti postavljene većinom formalno, izravno jedna za drugom. Kada danas netko piše jednu knjigu, počinje tako da npr. u uvodu opiše temu, da bi ju tada izložio. On njeguje nove misli, objašnjava neophodna zastranjenja i ponavljanja: "Moram još nešto staviti prije nego što mogu ovo ili ono u ovome tekstu", ili: "moram još jednom pogledati natrag". U ovom tekstu nedostaju

takve govorničke fraze. Čitaoc mora sam zapaziti što je ono naknadno, što privremeno rješenje, dodatak ili varijacija. Često se poučnom izrekom daje uvod teme, tako reći naslov poglavlja, koji će biti izveden kroz slijedeće izreke, ili drugom izrekom sažetak prethodnih. ali u cijelosti su sve izreke i aforizmi povezani i čine, kao što je rečeno, veliki raščlanjeni svemir misli.

Tema odnosa snaga prolaznog svijeta za snage neprolaznog svijeta također je točno određena načinom poučnih izreka. Prolazno će biti predstavljeno kao kopija neprolaznog, kao njegova usporedba, u obliku predodžbi zemaljskog događaja, iz čega slijedi zaključak da je isto tako sa neprolaznim, duhovnim odnosom. Jer stvarno su mnogi odnosi u prolaznom svijetu preslike duhovnog. Sa druge pak strane postoji nepremostivost prolaznog i neprolaznog svijeta, od preslike i stvarnosti, vanjskih svojstava i unutaršnjeg bića. Tada susrećemo aforizme koji kažu: ovdje je to tako, tamo je sasvim drugačije.

Kako bi naša predodžba bila sa različitih strana obuhvaćena: možemo analogijom prenijeti događaje iz svijeta boja i svjetla u svijet buke i zvuka i tako uputiti jedan svijet na drugi. Ipak razlika između ovih dvaju svjetova ostaje nikada nedokinuta. Ako se u čovjeku treba razriješiti njegovo prikriveno, njegovo istinsko, tj. treba biti prepoznato, tada odgovarajuća struja snage istinskom biću ovog čovjeka teče i biva primljena. To je bitan preduvjet razrješenja. Nedostatno je da se utjecaj od čovjeka čovjeku vrši na razini ovozemaljskih osjećaja, misli, volje i vjere. Nego mora teći struja viših snaga reprezentiranih od Isusa Krista.

Evandjelje po Filipu započinje ovom izjavom i biva ogrnuto različitim slikama. Prva se odnosi na odnos pradavnih i obraćenih Židova. Uvijek je u židovstvu bio problem da li i kako bi trebalo pridobiti od nežidova nove židovske drugove. Očito je postojalo uvjerenje da samo jedan Židov u kojemu pulsira krv Abrahama može neposredno biti u savezu s Bogom i neposredno živjeti u svezi s Bogom. Samo takav jedan Židov je posjedovao sposobnost, karizmu, napraviti židovskog druga koji bi bio spreman da se dri zakona i koji će iznutra biti dovoljno snažan da može prkositi svim progonima koji ga očekuju. Židovski drug nije imao neposredan odnos s Bogom i time nije imao niti snagu da bi mogao napraviti jednog židovskog druga sa unutaršnjom čvrstoćom.

Izražava se kao samo po sebi razumljivo da Židov koji stvara, stvara neposredno jednog novog Židova, jer je u sjemenu iz kojeg je stvoren novi Židov prisutna krv Oca. A kroz ovu krv novorođenče posjeduje neposredan odnos prema Bogu.

Odnos Židova prema Židovu, odnos Židova prema židovskom drugu je isti kao i odnos među kršćanima.

Istinski Krist, to znači istinski čovjek, koji je pomazan snagom neprolaznog

svijeta, može stvoriti istinskog čovjeka ako je u tom čovjeku već klica, sjeme ove snage, prisutna. Istinski Krist živi iz snage istine, neposredno iz struje krvi Krista. On može stvoriti novoga Krista ako sretne takvog čovjeka koji u sebi ima prisutno žarište ove struje snaga. Ova se sposobnost tada može razviti u snazi istine za istinskog čovjeka.

Ako je ova sposobnost u čovjeku neosjetljiva za zračenje krvi Krista, takav čovjek ne može postati istinski Krist, niti živjeti iz snage Krista. No jedan istinski Krist povezan sa krvi Krista može u drugom podobnom čovjeku napraviti Krista isto kao što Židov može napraviti židovskog druga. To znači da čovjek najmanje što može napraviti je usmjeriti svoja promjenjiva svojstva: misli, osjećaje, impulse volje, kao kod željeza ka Kristovom magnetskom polju i time će biti uzdignut iznad utjecaja prolaznog svijeta. On tada živi u području utjecaja Krista bez da se privremeno razvije u istinskog čovjeka ili čak bez da stvara druge Kršćane i ne može ih napraviti. No ovo je stanje povoljan preduvjet kako bi se jednoga dana u njemu mogla aktivirati sposobnost istinskog čovjeka.

Ovo stanje bi se dalo usporediti sa umjetničkim darom. Umjetnikom može postati samo onaj koji u sebi posjeduje odgovarajući talent. Takav ože druge ljude potaći k umjetnosti, a stvoriti umjetnikom može samo onog u kojemu jedan takav talent postoji. i čeka razvoj. Sve druge njegova djela mogu radovati, mogu usmjeriti svoje misli i osjećaje na njih. Ali ako nisu i sami umjetnici, ne mogu stvarati i isto tako ne mogu tako dobro kao sam umjetnik biti oduševljeni za njegova djela. Ali se možda ipak postepeno razvije u njima umjetnički talent ako se bave njegovom umjetnošću.

Postoje dakle dva tipa ljudi: prvi, koji je iz istine, odabrani, koji je sposoban primiti "život", "božju dobrotu" i drugi koji nije sposoban primiti, niti naslijediti "dobro od gospodina". Prvi tip može se spasiti i biti razriješen primanjem i asimiliranjem struje Krista. Drugi se tip može samo "otkupiti" može se osloboditi zapletenosti u svijetu novim uvjerenjem.

Tko na struju snage Oca reagira nasljeđuje život, biva uzet u svijet neprolaznosti i uzdignut nad svijetom od kojeg još dodatno nasljeđuje prolazno.

Svaki je čovjek pri tome potencijalni odabrani, jer je klica istinskog bića sadržana u njegovom prolaznom obliku. No stvarno je odabran samo onaj u kojemu je ova klica uzela za klijanje, koja se razvila do tog stupnja na kojem je čovjek postao djelotvorno svjestan. Stoga u praksi postoje odabrani i oni koji to nisu.

Upravo prije navedena izreka o Židovima i židovskim drugovima ne stoji slučajno na početku Evanđelja po Filipu, ona se odnosi na ondašnje Židove koji

su bili postali Kršćani. Tamo gdje je prije bila odlučujuća krv Abrahama i odnos spram Boga bio određen zakonom majke, sada se biološke veze nadomještaju duhovnim: krv Krista, snaga duha čini čovjeka istinskim i vraća ga Ocu, duhu.

Stanja ovih dvaju tipova ljudi biti će predstavljene kasnije kroz jelo: Krist donosi vlastitu hranu, dok su moći i snage prolaznog svijeta vodiči u smrt. Kroz usporedbu stvaranja djece i stvaranja djela, djeca će biti rođena iz bića: mira: čovjeka te će tako istinski čovjek biti rođen krvlju Kristovom,; a djela koja će čovjek svojom sposobnošću i naporom napraviti, ostvariti i tako bi svako prenošenje vanjskih sposobnosti ili prijenos znanja bio samo stvaranje djela koji bi ostao u području prolaznog svijeta.

Isto tako dva bića čovjek a mogu se predstaviti staklenim i glinenim posuđem, u praktičnom životu dva tipa čovjeka: istinsko je biće nastalo iz božjega daha. Ako se njegovo tijelo razbije, svjetlosna haljina, novo tijelo može se izgraditi iz neprolaznog daha. Prolazno biće čovjeka ima jedno tijelo koje je izgrađeno iz smrtnog materijala. ako to tijelo umre, neće više moći biti probuđeno u život. Ono je smrtno i pri smrti se raspada u svoje smrtno elemente.

U Evanđelju se na više mjesta govori o odnosu odabranih i onih koji to nisu. Snagom odabranih žive i oni koji to nisu, žive u njihovoj sjeni i njihovom Redu, te mogu voditi plodan život. Ali ako se udalje iz područja utjecaja odabranih, padaju natrag u život međusobne rastrganosti. Tako je isto i sa imenom, koje je Otac dao Sinu, to jest novoj svijesti, koja prepoznaje Oca. Tko ovu novu svijest posjeduje, ne izgovara ju, on to čak niti ne može izgovoriti kroz pojmove prolaznog svijeta. Tko ju ne posjeduje ne može znati o čemu je riječ. Usprkos tomu, ova nova svijest: ime: pokušava kroz približavanje čovjeku vezanom na svijet prividnosti, pojmovima o ovoj novoj svijesti, kako bi se omogućilo prvo približavanje, a time možda i stvaranje.

No upravo ovakav način rada pridonosi zbrci.

Tako mogu nastati ideološki i dogmatski sistemi. Građevina oznaka i pojmova će se trebati odnositi kao simboli božjeg svijeta., a odnositi će se na zemaljski svijet i time prouzrokovati strašno razočaranje. Upravo riječi kao što su Otac, Sin i sl., koje označavaju prvobitno duhovni princip snaga, koje će se moći doživjeti samo od iznutra odgovarajuće svijesti, odnositi će se na svijet predodžbi i tako konkretizirati. Tako će ljudi biti zadržani ovim sistemima pojmova u području prolaznog svijeta prividnosti, nadvladani sa moćima u njima, a svijet duha će im biti zatvoren. Svu svoju energiju ljudi žrtvuju ovim ideologijama i sistemima, dok njihovo istinsko biće zakržlja u međuvremenu. Samo ako se slobodan od predstava opet neposredno otvori Bogu, moći će ono u njemu što je zakržljalo probuditi u vječni život.

Ovaj tekst pokušava takve pogrešne predstave otkloniti. Prva pretpostavka je Marija, zemaljska majka Isusa koja je zatrudnjela po Duhu svetomu, tako da Isus nije imao zemaljskoga Oca. Ovakvo tumačenje proizlazi iz pretpostavke da se pojmovi kojima se tumače duhovna stanja primijene na zemaljske prilike. duhovno gledano, Marija je djevičanska duša koja se oslobađa svakog utjecaja jedne draži prolaznog svijeta i cijela se obraća Duhu, istini. Iz ove predaje će se moći roditi Sin, nova svijest koja prepoznaje oca i s njim je sjedinjena.

Potrebno je objasniti i Isusa Krista. Isus je doduše jedinstvena individua. Ali se naviklo Krista povezivati jedino i isključivo sa ovom entitetom, kao da Krist samo kroz tu individuu može postojati. Krist je pak općenita obuhvaćajuća duhovna snaga, visoki princip, koji u sebi sadrži sve. Ova općenita snaga može se također povezati sa drugim individuama i biti pojavan, tako da će individua postati Krist: "pomazani" koji sam može dati pomazanje dalje. To se uvijek opet može dogoditi u svim vremenima i kod svih naroda, i nije ograničeno na jednu individuu-Isusa- iako, kako su nosioci Kristove snage individue, svaki ima drugačiji zadatak i svoju osobitu kvalitetu.

Konkretizacija takvih pojmova, kao što su tijelo i krv Kristova dovela je do pogrešnog shvaćanja uskrsnuća i djelovanja Isusa. Pogrešno je shvaćeno da naše prolazno tijelo može uskrsnuti. Ali uskrsnuti može samo istinsko biće čovjeka i to u novom tijelu duhovne supstance: misli, osjećaja i života koji su rođeni iz spoznaje i istine, a Kristova hrana, pšenica, je upravo snaga istine, snaga duha, koja će biti proslijeđena kroz Isusa Krista ili od nekog drugog čovjeka u kojemu Krist živi opet.

Jer je Isus prototip jednog čovjeka koji posjeduje dvostruko biće svjesno: jednom višom sviješću sjedinjen je sa Kristom i sa ocem: sa nižom sviješću njegovo je Ja u prolaznom svijetu. Ovim načinom on može proživjeti i omogućiti proces razrješenja. Snagom i sviješću Krista razrješava sve veze zemaljskoga svijeta u sebi, svu ograničenu svijest i prolazno Ja. Time što ljudima koji su osjetljivi na njegove više snage podjeli te snage i omogući im da sami izvrše proces razrješenja. Snagom riječi stvara u za to pripremljenim ljudima embrio savršenog istinskog čovjeka. A čovjek koji je riječju zatrudnio - jedna Marija, rađa tada savršenog čovjeka.

Jer tko je zapravo jedna takva Marija i što je Duh Sveti od kojega će ona zatrudnjeti? Evanđelje po Filipu ovome posvećuje više prostora. Sveti Duh je majka, istina, uvijek postojeći zakon, uvijek postojeće polje snaga, moglo bi se tako reći, da mu se moraju podrediti svi razvoji u svemiru i čovječanstvu. (Otac je stvaralačka spoznaja, nevidljiva vatra, koje oblikuje i aktivira ovo polje). Ova istina ima dva oblika postojanja: jedan u neprolaznom, našoj

svijesti prikrivenom svijetu i drugi u prolaznom svijetu, gdje ona npr. poput prirodne snage brine da snage ovog prolaznog svijeta kao ljudi ostanu u okvirima. Ako oni ipak prijeđu granice, biti će korigirani reakcijom okoline, u ljudskom životu poznatoj "sudbini". Tako će i moći zla, divlje životinje opisane slikovito u Evanđelju, koristiti cjelokupnom razvoju, iako same misle da samo sebi služe.

U jednoj Mariji, ljudskoj duši otvorenoj za duha, Duh sveti poprima oblik mudrosti, Sofije. Ona je isto dvostruka u neprolaznom svijetu je snaga koja u duši prepoznaje neprolazne zakone, u prolaznome svijetu je snaga koja ove zakone ovog prolaznog svijeta razabire: npr. zakon prolaznosti, smrti. Svaka "žrtva" svako djelo jednog čovjeka za svijet i čovječanstvo mora biti ovom mudročću ispunjeno, jer drugačije djelo nije plodno. Razum prolaznog svijeta teži proizvesti djela uspjeha i sreće koja su prolazna, ova Sofija nema s njima ništa zajedničko. Neplodna je jer rađa takvu prolaznu djecu.

Isus je bio primjer čovjeka koji je svoja djela soli solju mudrosti i tako ih oplodio za razvoj čovječanstva i prirode kako bi se razvijali u smjeru istinskog odredišta. Mudrost "Marija" bijaše njegova majka: zato što njegova duša bijaše proizišla iz ove mudrosti, ona bijaše i njegova sestra "jer sve duše koje su slične proistječu od iste majke" a bijaše i njegova družica: jer njegov duh, njegova sposobnost spoznaje bijaše uvijek povezana s njegovom dušom. Isus koji je bio savršeni čovjek upotrijebio je sve snage svijeta kao pitome životinje i proizveo u mudrosti plodna djela. Njegovim se djelima hrane svi ljudi: i dobri, i zli i oni koji još ne žive iz oslobađajućih snaga.

Sada su u našem tekstu postavljeni temelji za dalje izlaganje. Ustanovljena je dvojna stvarnost: gornja i neprolazna i druga donja, ona prolaznog svijeta gdje je čovjek zapleten u donji svijet prividnosti, a po svom istinskom biću pripada gornjem svijetu. Njegovo je istinsko biće postalo latentno i svojom vlastitom snagom neće moći više oživjeti. Stoga je potreban dotok i primanje novih snaga iz neprolaznog svijeta, iz Kristove riječi. Utvrđene su i zakonitosti ovih djelovanja snaga.

Evanđelje po Filipu opisuje sada točnije tijek podjele gornjeg i donjeg svijeta, da bi se paralelno skicirao veliki proces pobjede ove podjele, djelovanjem različitih aspekata viših snaga, od krštenja do svetog vjenčanja- svadbene odaje. Pri tome se ne ide jednostrano nego sveobuhvatno kako bi se obuhvatila sva dubina, ovisnost podjele i puta k sjedinjenju u uvijek novim zahvatima. Iznad svega će se objasniti kako proces od podjele k jedinstvu: krštenje s vodom, krštenje s vatrom odnosno pomazanje i posljednja večera, križ, razrješenje i uskrsnuće, i konačno sveto vjenčanje - nisu vanjski misteriji,

nego konkretno djelovanje novih snaga u čovjek, kroz koje će njegovo istinsko biće biti opet postepeno probuđeno u samostalan život. Kristova snaga se dijeli kao svjetlo u boje i različitim valnim dužinama djeluje u čovjeku, zavisno od stupnja njegova razvoja na putu k svetom vjenčanju. Onaj koji samo vjeruje u djelovanje ovih snaga, bez da ih stvarno asimilira, ništa neće primiti. On je Kristovo ime, biće snaga Krista posudio., primio na dar, i neće biti stvoren kao Krist.

U krštenju vodom snaga Krista djeluje pročišćavajuće. Čovjek dodirnut ovom vodom otkriva u ovoj snazi, koja ga uzdiže iznad njegovog starog bića, kako je on u svom sadašnjem biću potpuno odijeljen od gornjeg svijeta i nesposoban ući u ovaj gornji svijet, čak i kada bi svoje "biće gusjenice" razvio do najvišeg savršenstva. to je snaga pokore.

U krštenju vatrom djeluje snaga Krista kao hrana, zadnja večera za istinskog čovjeka koji sakriven leži u gusjenici, kao dodatak leptiru. To je ulje pomazanja, snaga novog života, u kojem će se istinski čovjek roditi ponovo. Istina se ostvaruje u čovjeku.

Time je povezano treće, postepeno propadanje stare svijesti, koja bijaše vezana na svijet prividnosti i vezanosti na ovaj svijet: staro biće umire na križu. U novoj snazi niti ne može opstati staro biće, zabluda i iluzija će biti rastočene vatrom istine Kristova snaga djeluje kao goruća vatra.

To znači četvrto razrješenje iz zapletenosti prolaznog svijeta, uskrsnuće istinskog čovjeka: on postaje sam sebe svjestan, istina u čovjeku postaje nepokolebljiva i samostalna, on je postao neovisan od svih utjecaja iz prolaznog svijeta i živi samo iz novih snaga, koje su sada u njemu čvrsto usidrene. Kristova snaga djeluje kao osnova života.

Peto će se sveto vjenčanje slaviti u "vjenčanici": Istina s proširila u duši čovjeka, duša je oslobođena prolaznih priviđenja, postala je sama neprolazna, uzdigla se u polje snage, u strukturu istine. Stoga je sada sposobna primiti zaručnika, stvaralačku spoznaju, kojoj sada odgovara. Ona će se sjediniti sa spoznajom, koju svijet nosi, i prima svjesno punoću punoće, postaje svjesno žarište snaga svijeta. Kristova snaga djeluje kao ispunjenje.

Ono što je počelo u brakolomstvu, razdvajanju, biti će u svetom vjenčanju vraćeno natrag.

Kako se treba razumjeti ovo brakolomstvo?

Tumačenje Evandjelja po Filipu govori: čovjek je prvobitno stvoren od Oca, spoznaje i majke, istine: od Oca ima duh, od majke dušu. Duša je osim toga bila oblikovana iz Djevičanske zemlje, iz "duha", koji je proizišao od Oca. U Adamu bijahu duša i duh sjedinjeni, Adam i Eva, aktivni i pasivni princip, povezani u jednom biću. Vanjština i osoba ovoga bića bijaše Riječ, koju je ono izgovaralo,

njegovim svjesnim stvorenjima. Tako pradavni čovjek bijaše slika božjeg trojedinstva: Otac, Sveti Duh i sin, i živio je u: raju: - jedinstvu s Bogom. Ovo biće bijaše duhovno-duševno, ali je imalo vidljivu osobu, po vrsti ne smrtnoga tijela.

U ovom se biću nalazila mogućnost udaljavanja od pradavnoga Reda i oblikovanja vlasti, ne u spoznaji Oca počivajuće spoznaje: ova se mogućnost imenuje kao zmija. Duša se priklonila ovoj mogućnosti, primala je hranu od zmije, jela je plod sa stabla tvrdoglavosti, te se time odvojila od neprolaznih zakona i stvorila prolazni svijet predstava, u kojemu se kao osobnost ogradila od okoline. Dobro je što njoj koristi, zlo što joj šteti. Time je sama postala smrtna: njena svijest, oslonjena na prolazne predstave, otišla je sa ovim predstavama. Adam, duh, ju je otrgnuo, dala mu je također jesti od ploda, tako da je utonuo u nedjelovanje. Zmijom će se također označiti moći koje su pradavnim duhovnim bićima uzele besmrtnu dušu i na njihovo mjesto postavile smrtni otisak.

Tu leži razlog podjele: besmrtna duša se odstranila od besmrtno djelujuće spoznaje i osobne djelatnosti mišljenja, koja stvara samo predstave. Time je postala smrtna i ogrnula se jednim materijalnim smrtnim tijelom. Duh na kojega je bila vezana ostao je kod nje, ali kao pali, oslabljeni anđeo. U ovom se stanju nalazi živi čovjek u prolaznom svijetu: on je po tijelu i duši smrtnan. Smrt se ispoljila brakolomstvom duše, koja je napustila duh radi razuma.

Ovo stanje se komplicira još i time što se u pradavnim vremenima Jedinstvo duha i duše savršenog ljudskog bića moglo manifestirati u dva različita oblika: jednom duša bijaše žensko, više okrenuta prema unutra, drugi put bijaše muško, okrenuta prema van. Tekst govori o muškim i ženskim dušama Prvobitno bijahu pod pojmom anđela mišljeni muški i ženski anđeli, tako da su muške duše bile sjedinjene sa ženskim anđelima, a ženske duše sa muškim anđelima, tako da su pradavna bića bila po sebi dvospolna, ali su ipak egzistirala dva različita oblika ove dvospolnosti. To se je moglo predočiti tako da je nešto u jednom atomu jezgre pozitivno, a elektronska ljuska je negativno nabijena: dok je to u drugom atomu obrnuto.

Također je i zmija, nečisti duh, tvrdoglavi razum predstavljena bipolarno: ona može nastupiti u ženskom i muškom obliku. Tako se smrtni ljudi sastoje od "ženske" odnosno "muške" smrtnu dušu, čiji izraz je muška odnosno ženska osoba, kakvu poznajemo. duše će biti vođene nečistim duhovima, aktivnim odnosno pasivnim razumom. A u svakome drijema jedan anđeo, jedna pasivna ili aktivna čista snaga duha. Svaki smrtni čovjek traži svog partnera u nekom drugom, suprotno napunjenom čovjeku i teži k sjedinjenju s njim. Jer čovjek je izgubio svoju spolnu nezavisnost podjelom od anđela, istinskog partnera

duše. ovaj gubitak spolne nezavisnosti je najjači izražaj gubitka jedinstva s duhom.

Kada bi se duša otklonila od tvrdoglavog razuma i time od svijeta prolaznih predstava i pojava i opet se okrenula svome anđelu, čistome duhu, opet bi postala besmrtna i mogla bi slaviti sveto vjenčanje, sjedinjenje sa duhom, i time također zadobiti spolnu nezavisnost. Bilo bi ovo nešto sasvim drugo nego što je sjedinjenje Anime i Animusa kod C. G. Junga. Animus i Anima su kod njega dijelovi duše, koji su vezani na svijet prolaznosti. Njihovo sjedinjenje u jednom čovjeku osvješćivanjem svakog prikrivenog djela može prouzrokovati doduše samostalnost čovjeka prema drugome spolu. Ali Evanđelje po Filipu misli na dokidanje odijeljenosti spolnih oblika uopće, a to je moguće samo ako se ženska odnosno muška duša odvoji od svijeta prolaznosti i time postane prijemčiva za prikriveni i nedjelotvorno nastali duh, svetu mušku odnosno žensku snagu.

Na ovim osnovama počivaju opisi slika i usporedbi našega teksta u odnosu na misterij vjenčanja koji je na putu čovjeku za razrješenje iz materije.

Nakon što se je tema brakolomstva opet načela, nužnost za čovjeka krštenjem razrješujućom božjom snagom postala neprolaznom, nakon što je još jednom nepremostiva razlika prolaznog i neprolaznog čovjeka prikazana različitim slikama (nacionalni i socijalni oblik čovjeka nasuprot biću Krista, staklo nasuprot posudama od gline, oni koji vide nasuprot slijepcima) tekst se obraća misteriju vjenčanja. Zemaljsko je vjenčanje kopija svetoga vjenčanja, isto kao što su smrtne duše kopije besmrtnih. Tako dugo koliko jedna duša živi odijeljena od anđela, čistoga duha, predana tvrdoglavom razumu, nečistom duhu, stalno će gorjeti od žudnje za drugim partnerom, ali nikada neće biti zadovoljena. Usprkos tomu u prolaznom svijetu postoji brak kao institucija preko koje se jasno dodjeljuju žena mužu - inače bi bilo stanje stalne nezaštićenosti i kaosa posljedica. Ovom zaštitom koju nudi institucija biti će uspoređeno sjedinjenje duše sa njenim istinskim anđelom, sa svetom snagom, zaručnikom odnosno zaručnicom. jer će time čovjek opet biti neovisan, dvospolno biće, a ne nečisti duh, i nikakva zmija neće moći njegov duh više posvojiti.

Može se svetim vjenčanjem, kako to pisac Evanđelja po Filipu podrazumijeva, na primjeru objasniti. Svatko poznaje što znači stajati pred neriješenim problemom. Moguće je napornim razmišljanjem tražiti rješenje, od koje metode ćemo odustati, ili da se mirno čeka tako da se cijelo biće i njegova duša usmjeri mirno na problem i istovremeno teži za rješenjem. Ovo se stanje čak neće trebati svjesno održavati, čak može duže vrijeme postojati ispod normalnih svakodnevnih poslova, koji traže određenu pažnju.

Odjednom iskrsne pomisao, iz dubina ili visina, ne zna se otkuda, spoznaja, misao koja prodire u stanje čekanja duše i nastaje svjesno u razumu. Spoznaja, misao, proizlazeći iz tamnog nevidljivog područja je Otac, stanje čekanja duše majka, a svjesni razum koji će se moći formulirati kao riječ je sin. Slijed prodora spoznaje u dušu je sveto vjenčanje.

Kako se u prolaznom svijetu razuma odvijaju raznovrsne misli, stanja i razumijevanje koji su prolazni, tako se mogu odvijati i u neprolaznom svijetu duha.

Može se naslutiti takvo stanje duše daleko višeg intenziteta nego što je opisano stanje čekanja i neprolaznost: snaga istine, prijemčivost za duh, živa voda. Također se može naslutiti jedna spoznaja koja nije bljeđih misli po vrsti naših misli već je stvaralačka volja koja poziva stvorenja u život, kao individualnog čovjeka. Takva je misao neprolazna, djeluje kao zapaljujuća vatra. Iz ovog obojeg nastao razum bilo bi svjetlo, svjetleća svijest.

Čovjek je nastupio po zakonu vatre, duha i zakon u kojem živi, duša, je voda, snaga. svijest u kojoj se manifestiraju spoznaja i snaga je svjetlo. Čovjekovo duhovno biće nastaje i sastoji se od suradnje neprolaznog duha i snage. A sve ovo ne ovisi od opažanja organskih osjetila i aparata razuma vrstom našeg mozga.

"Svetim vjenčanjem" čovjek novom sviješću izvršava svjesno ovaj stvaralački razvoj, to znači neprolazne zakone svemira - Otac i neprolazna istina - Majka postaju svojom djelatnošću osviješteni u čovjeku, u njegovom vlastitom biću. A on sam će postati svjestan sebe samoga kao rezultat ove aktivnosti.

Tako se možda može razumjeti kako dijete koje nastaje sjedinjenjem muškarca i žene može služiti kao preslika sjedinjenja stvaralačkog duha i primajuće istine sa rezultatom svjesnog razuma.

Kako smo vezani na vidljivi svijet, negujemo shvaćanje da je tjelesno sjedinjenje daleko stvarnije od koncepcije razumijevanja u kraljevstvu duha. To je stoga što su naše misli i razumijevanje slabi, prolazne sheme, u usporedbi sa stvaralačkim mislima Boga.

Piscu evanđelja po Filipu bijaše vjerojatno objavljeno sveto vjenčanje kao snažno duhovno iskustvo, mnogo stvarnije nego sjedinjenje muškarca i žene. ovo sjedinjenje je mogao označiti kao slabi odraz, kopiju svetoga vjenčanja.

On čak shvaća tjelesno sjedinjenje kao manifestaciju stvaralačkih duhovnih snaga čovjeka u jednom području i na način koji vama nije primjeren. Stoga se kod sjedinjenja stalno govori o vjenčanju "oskvrnjenju".

Biblijski način govora pokazuje da su pri tjelesnom sjedinjenju, nama nesvjesno, zaista djelotvorne duhovne stvaralačke energije, kao Adam je "prepoznao" svoju ženu.

Čovjek vlastitom snagom ne može ući u ovaj misterij svetoga vjenčanja, bračne odaje. potrebno mu je dvostruko biće koje je svjesno neprolazne prirode i ima udjela u neprolaznom svijetu i tom sposobnošću izvrši podjelu čovjeka od duha, da bi proživio sveto vjenčanje i omogućio ljudima da ga slijede. Isus je takvo jedno dvostruko biće koji je u snazi Krista rođen kao Adam iz duha i djevičanske zemlje i na križu je svjesno izvršio podjelu čovjeka od Boga.

Kod njegovog krštenja na Jordanu već se objavilo njegovo biće i njegov zadatak, u njemu je Otac ponovo sa Majkom izvršio sveto vjenčanje, iz kojega je proizišao Isus, Sin, riječ. Time je bila položena klica za uskrsnuće. Ono se je odvijalo poslije smrti staroga bića na križu, ono je postalo vidljivo, svjetlosna haljina, tijelo uskrsnuća, duhovna ljuska svijesti, bijaše se potpuno razvila i mogla se je ugledati.

Kao što je Isus u snazi Krista razapeo staro biće podjele, tako da je istinsko biće opet uskrsnulo, a novo nastala duša i besmrtni duh se opet mogli ujediniti, tako svaki čovjek od tada može izvesti ovaj proces.

Još jednom slikovito prikazuje Evanđelje po Filipu razvoj "brakolomstva" čovjeka i njegovo ponovno sjedinjenje s duhom kroz genezu poznatog stabla spoznaje. Pradavno sjedinjena s duhom ljudska se duša (Eva) odvojila od (Adama) i jela sa stabla spoznaje dobra i zla, koje će biti imenovano kao stablo (vanjskog) zakona. Jer tko se je tvrdoglavi razumom otrgnuo od identiteta sa unutaršnjim stvarima, za toga stvari postaju vanjske predodžbe, kojima se on suprotstavlja. kao ograđeno biće. Time stupa vanjski zakon na snagu, koji poput socijalne i moralne norme predočava čovjeku njegovo brakolomstvo i bratoubilačko stanje i kao zakon prirode korigira po njegovom otklanjajućem stanju jedinstva s Bogom, tako što njegovu svijest i tijelo životinje u dano vrijeme razrješava smrću. ista snaga s kojom je čovjek bio prije jedinstven prilazi mu sada neprijateljski, jer se on postavio nasuprot njoj.

Ako čovjek opet jede sa stabla života, znači vrati li se natrag božjem jedinstvu, dobiva svijest i svjetlosnu haljinu koja je besmrtna. on postaje istinski čovjek, prima puninu punoće, široku svijest o unutaršnjem biću svijeta, "promatranje". On se više ne dozvoljava voditi izvana pri svojim djelatnostima, već jede, potpuno u skladu sa svojom željom, čini ono što iz njegove nutrine izvire, što odgovara njegovom istinskom biću. A kako ovo istinsko biće miruje u Bogu, on čini ono što Bogu odgovara.

U čemu se sastoji takav odnos? U ljubavi, davanja dalje pomazanja i snaga koje je primio, drugima: pri tome je vođen sposobnošću razlikovanja, kako bi znao tko je za te snage spreman a tko nije. Pri tome stalno izvršava ne

vlastitu, nego volju Oca, u kojemu počiva. Nikoga neće ražalostiti jer to čak niti nije u stanju, kako radi iz Oca, Majke i Sina, koji nikada nikoga nije rastužio, jer je njegovo biće postalo inteligentna ljubav.

Kako će čovjek doći u ovo stanje, po krštenju vodom, krštenju svjetlom, uskrsnuću i razrješenju ući u puninu punoće? On počinje time da "tijelo", staro biće i svijest, bivaju raspadani u njemu kroz neposrednu snagu Krista koji uništava zlo. To se ne može izvesti tako da se njegovo korijenje potisne duboko u tlo ili se kopa iznad tla. niti će zlo biti nedjelatno time što će se potlačiti, niti time da se silom odstrani. Čovjek mora izdići korijenje zla mnogo više na svjetlo nove svijesti, spoznaje: unutra će ono postepeno odumrijeti.

Svjetlo, snaga nove svijesti je prisutna: zavjesa koja je visjela pred svetištem božje punine, rastrgana je djelom Isusa, odozgo na dolje, tako da i ljudi koji su sasvim u prolaznom svijetu mogu postati sudionici punine, ako samo svoje zakržljalo biće otvore snazi svjetla, koje prodire kroz zavjese, kroz veo iluzija. Vrijeme za to je započelo. Od pojave Isusa zlo sve više i više dolazi do izražaja i mora se razriješiti u svjetlu i snazi jedne nove svijesti ljudi. Paralelno s time nastaje kraljevstvo duha, Krista, sve se više objavljuje ono što je u vidljivom svijetu bilo prikriveno, jer ga se u osobnosti nije kao Kristu odgovarajuća svijest ljudi prepoznalo. staro čovjekovo biće pri ovome procesu mora i može surađivati: kopija ima funkciju ponovnog rođenja. Ovo se jedinstvenim aforizmom vrlo lijepo izražava, apostol Filip koncentrirano još jednu izjavu daje u ovom Evanđelju. Apostol Filip je rekao: "Josip, tesar, posadio je vrt, jer mu je trebalo drvo za njegov zanat. Tesao je drva iz stabala koja je posadio. A njegovo je sjeme visilo (na križu), koje je posadio. Njegovo sjeme bijaše Isus, a posadio je križ."

Tko bi drugo mogao biti tesar Josip nego zemaljski čovjek, koji neprestano stvara i radi. Izvršava djela, "sadi vrt" jer treba drvo za svoj zanat: cilj mu je stvarati kulturne vrijednosti, samoga sebe dalje razvijati, razvijati i društvo i prirodu. Utoliko je on zemaljski čovjek koji samo stvara a ne ostvaruje, koji stvara prolazno a ne vječno. On je svakako također tjelesni otac čovječjeg sina, u njemu je sakriveno sjeme Isusa, koji je istovremeno i Božji sin, dakle ima isto i duhovnog oca: u njemu je sakriven istinski čovjek. A njega može ostvariti, ostvari li ga to više nije prolazno djelo, već neprolazni proizvod.

Najprije se tesar Josip bavi sasvim svojom zemaljskom aktivnošću. No odjednom spozna, jer je tim aktivnostima dosegao granice, granice njegove osobne sposobnosti djelovanja i snage: sam on je prolazan, njegova su djela prolazna. Ovom spoznajom opaža istinsko biće u sebi: budi se sjeme. Istovremeno postaje ovom spoznajom sve do sad učinjeno jednim križem,

jedan križ naime, koji stoji u suprotnosti sa potrebama istinskog života, koje su se probudile u svijesti. time je sjeme, nova svijest, Isus, pričvršćen na križ stare stvarnosti. A sada se smrtno na Isusu oslobađa, ono što je ljudsko i zemaljsko u njegovu novu svijest, zemaljsko umire na križu iskustva koje se ne može sačiniti iz prolaznog i neprolaznog. istovremeno je nova svijest postala slobodna, ovom svjesnom smrću svojih okova, staroga ruha, može se raširiti i žrtvovati. ono što je na Isusu božje, njegove snage Krista, šire se smrću zemaljskog Isusa na križu, snage pomazanja za čovječanstvo se oslobađaju. Dakle, neophodan je rad zemaljskog čovjeka, tesara Josipa, jer on samo kroz ovaj rad dolazi do granica i u ovom se iskustvu budi nova svijest, kojoj će djela tesara postati križ. Najprije će se napraviti stablo spoznaje dobra i zla, svijet prolaznih predstava i pojava. Nakon toga će ovo stablo postati križ i time stablo žive spoznaje, stablo života, maslinovo stablo, iz kojega nastaje ulje pomazanja. Jer kroz propast prolaznosti i zla oslobodit će se spoznaja Oca, dolaze snage života. Istinski čovjek, obnovljena duša, Isus, ustaje i slavi sveto vjenčanje u duhu: on ulazi u puninu punoće.

EVANĐELJE PO FILIPU

Jedan Židov opet može stvoriti Židova (tj. obratiti nekog čovjeka židovstvu) kojega se može nazvati židovskim drugom. No jedan židovski drug ne može stvoriti drugog židovskog druga.

Također postoje takovi ljudi koji potječu iz same istine, teže za njom i druge čine sebi sličnima. Drugi se moraju zadovoljiti time da mogu postati njima slični.

Rob teži za slobodom, ali ne može težiti za dobrima svojeg gospodara. Ali sin nije samo Sin., nego ima pravo posjedovati ono što je očevo.

Oni koji nasljeđuju mrtve, sami su mrtvi i nasljeđuju samo smrtno. Ali oni koji žive i nasljeđuju, žive i nasljeđuju i živo i smrtno.

Mrtvi ne nasljeđuju ništa. Kako bi uopće mrtvi trebali naslijediti? Ali naslijedi li smrtni ono što je živo, neće umrijeti, nego će usprkos svemu živjeti.

Jedan heretik u stvari ne može umrijeti. On čak nikada nije ni živio, da bi mogao umrijeti. Ali tko u istinu vjeruje, taj živi i može doći u opasnost da umre.

On živi od onoga dana kada mu se ukazao Krist. Jer tek će sada (za njega) svijet postati stvarno stvoren, gradovi će cvjetati i ono smrtno će biti odstranjeno.

Kadasmo bili Židovi, bili smo polusiročad. Imasmo samo našu majku (zakon). No kad smo postali Kršćani, dobili smo osim majke i oca (spoznajju).

Tko zimi sije, ljeti žanje. Zima je svijet. Ljeto je vječnost. Pusti nas da sijemo u svijetu, kako bi ljeti želi. Zimi ne smijemo moliti (ne smijemo se prepustiti promatranju). Poslije zime dolazi ljeto. No ako netko želi zimi žeti, ne može stvarno žeti, već samo iščupati sjeme, (i ne bi mogao sakupiti plodove). Ali neće mu samo tada (zimi rasti plodovi, nego vječnost neće žeti na sabbat).

Krist je došao da bi neke otkupio, neke spasio, neke razriješio. Strance je otkupio i svojim ih stvorio. Ali svoje koje je postavio kao zalog svoje volje, odvojio je na stranu. Dušu je postavio kao zalog svoje volje, no ne tek onda kada se je pojavio, nego je duša postavljena u njegovoj volji od kada postoji svijet.

Svojom je voljom pokazao da bi ju primio opet sebi, jer mu je kao zalog pripadala. Ona je bila pala među razbojнике i bijaše odvedena kao zarobljenik.

No on ju je oslobodio i tako otkupio i dobre i zle u svijetu.

U ovom su svijetu svjetlo i tama, život i smrt, desno i lijevo braća blizanci. Nemoguće ih je razdvojiti. Radi toga nisu dobri ni isključivo dobri niti su zli isključivo zli, ni život nije ovdje stvaran život niti je smrt stvarna smrt. Radi toga će se sve razriješiti svom početnom izvoru. Oni koji su u svijetu uzvišeni, nerazrješivi su i vječni.

Značenja koja se pridaju prolaznim stvarima svijeta uzrokuju strašno vođenje u zabludu. One naime, smisao neprolaznog usmjeravaju na prolazno. I kad netko sada čuje značenje Bog, ne prepoznaje time neprolazno već samo prolazno. To vrijedi i za riječi "Otac", "Sin", "Duh Sveti", "život", "svjetlo", "uskrsnuće", "crkva" i sva druga značenja. Kako se one više neće odnositi na neprolazno, neprolazno se neće prepoznati.

Tko je neprolazan, može se odreći svih ovih značenja. Ali smrtni ljudi koji su u svijetu, (žrtve su mnogih razočaranja. Kako bi) bili u vječnosti, nikada ne bi upotrijebili značenja (ljudskim načinom) u ovome svijetu, niti bi se ona odnosila na zemaljske stvari. Jer sva značenja imaju svoj kraj u vječnosti.

Jedno jedino ime se u svijetu ne izgovara: Ime, koje je Otac dao Sinu. Ono je iznad svih imena, Ime Oca. Jer Sin ne bi mogao postati Otac osim ako si ne bi dodao ime Oca.

Tko ovo ime ima, vrlo dobro ga poznaje, ali ga ne izgovara. Ali tko ga nema, taj ga niti ne poznaje. Ipak istina oblikuje pojmove u prolaznom svijetu nas radi, jer tu nije moguće upoznati istinu bez pojmova. Istina je jednostavna. Radi nas se pokazuje mnogostrana, da bi nas u svojoj ljubavi vodila kroz raznovrsnost k jednostavnom imenu.

Vladari pod nebo svakako su željeli voditi čovjeka na krivi put Jer bili su vidjeli da je čovjek srodan sa istinskim dobrom. Dodali su ime dobroga onome što nije dobro kako bi ljude prevarili imenom, koje su sa onim što nije dobro povezali.

Tada samo milost može čovjeku dati poticaj da se odvoji od onog što nije dobro i obrati se dobrome tako da ga prepozna kao dobro.

No vladari pod nebom pokušali su dohvatiti čovjeka i zarobiti ga za vječnost.

Postoje (prolazne) snage, koje daju čovjeku (prolaznu) hranu, jer one ne žele da on (bude spašen). Samo tako one mogu postići da (stalno postoje). Ako naime, čovjek jede ovu (hranu), nastaju žrtve (ovim snagama). (A ljudi su jeli) i prinosili ovim snagama životinje za žrtvu: vlastita životinjska (svojtva). (Životinje) su isto i oni kojima su prinošene (žrtve).

Najprije su im se žrtvovali, dok su još živjeli (po svom istinskom biću). Ali time što su se žrtvovali, umrli su (po svom istinskom biću).

Ipak kad čovjek bijaše mrtav predan Bogu, opet bijaše probuđen životu.

Prije nego je došao Krist ne bijaše u svijetu kruha. Isto kao i u Adamovom raj, u svijetu bijahu bezbrojna stabla kao hrana za životinje. Ne bijaše pšenice za hranu čovjeku. Čovjek je uzimao hranu koja je bila primjerena životinjama. ali kada je Krist, savršeni čovjek, došao, donio je nebeski kruh, da bi se čovjek hranio hranom koja mu je primjerena.

Vladari pod nebom umislili su si da svoja djela izvršavaju u vlastitoj snazi i po vlastitoj volji. Ali potajno je Duh Sveti kroz njih izvršio svoju volju.

Istina, koja postoji od početka, biti će posijana po svim mjestima. Mnogi vide kako će biti posijana. Ali malo je njih koji ju vide i koji će ju žeti.

Neki su rekli da je Marija zatrudnjela (zemaljskim načinom) od Duha Svetoga. Oni se varaju i ne znaju što govore. Da li je ikada (zemaljska) žena zatrudnjela od jedne žene? Marija je djevica, (Duša), koja ne bijaše od ni jedne (zemaljske) moći uprljana. Ona je veliko, nedodirljivo svetište za Židove, to znači za Apostole i njihove učenike.

Ta djevica, koju nisu uprljale moći pod nebom, (ostala je čista), dok su moći same sebe uprljale.

Gospodin ne bi rekao "Moj Otac koji je u nebu", kada ne bi imao i drugog, (zemaljskog) oca. Inače bi jednostavno rekao: "Moj otac" Gospodin je govorio učenicima: "(Vi djeca kraljevstva,) uđite u kuću Oca. Ali ništa ne uzmite i ništa ne odnesite iz Očeve kuće. "

"Isus" je prikriveno ime, "Krist" ("pomazani") je jedno opće poznato ime. Radi toga "Isus" na pripada ni jednom jeziku, nego uvijek ime glasi upravo "Isus". Ali "Krist" ("pomazani") na sirijskom glasi "prorok", na grčkom "Christos". I tako u svakom jeziku drugačije glasi, zavisno od jezika. "Nazarećanin" je opće poznato ime prikrivenog imena. Krist u sebi sadrži sve: čovjeka, anđela, misterij i Oca.

Oni koji kažu da je "Gospodin umro a onda uskrsnuo" varaju se. Jer on je najprije uskrsnuo, a onda umro. Ako netko ne zasluži najprije uskrsnuće, ne može "umrijeti". (Samo ako u njemu živi Bog, može (po starom biću) umrijeti). Ipak će svatko jednu dragocjenost čuvati u skupocjenoj posudi. Tomu usprkos, uvijek je bilo ljudi koji su stavili ogromno blago u posude koje nisu ni jedan heler vrijedne. Tako je i sa dušom. Ona je veliko blago koje je dospjelo u

bezvrijedno tijelo.

Neko se boje kako će uskrsnuti goli. Stoga cijene ono učenje koje govori da će se uskrsnuti u tijelu. Ne znaju, da su upravo oni koji žive u (prolaznom) tijelu, goli, dok oni koji se odreknu svoga tijela i svuku ga, nisu goli.

Jer tijelo i krv ne mogu naslijediti carstvo Božje.

O kojem se tijelu ovdje radi, koje tijelo ne može naslijediti? O tijelu s kojim smo sada ogrnuti.

A koje tijelo može naslijediti? Tijelo Isusa i njegova krv. Zato je rekao: Tko ne jede moje tijelo i ne pije moju krv, nema života u sebi. Što se podrazumijeva pod pojmom ovo tijelo i krv? Njegovo tijelo je riječ, a njegova krv Duh sveti. Tko ih primi ima jelo i piće i odjeven je.

Ali ja prigovaram i onima koji kažu: "Tijelo neće uskrsnuti." Jer ni jedni nisu u pravu.

Ako kažeš: "Tijelo neće uskrsnuti, što će po tvom mišljenju uskrsnuti da bi ti služilo!"

Ako opet kažeš: Duh u tijelu će uskrsnuti: , ili "Ovo svjetlo u tijelu će uskrsnuti" radi se kod Duha i svjetla o nečemu što jest u tijelu. A ako bi želio nešto ostvariti - nema ničeg, što bi moglo postojati bez tijela. Dakle, ništa drugo nije niti moguće nego uskrsnuti u tijelu, je ipak sve u tijelu.

U ovome su svijetu oni koji oblače haljine (prolaznog tijela), vredniji od haljina. U nebeskom carstvu su haljine vrednije od onih koji su ih obukli. Te su haljine naime voda i vatra (tijelo Isusa), kroz koje je cijeli svemir postao čist.

Objavljeno (pojava) egzistira kroz objavljeno, prikriveno (neprolazno) kroz prikriveno. Ali ima bića koja su u objavljenome, a ipak prikrivena.

Voda egzistira u vodi, vatra u ulju pomazanja. No Isus je sve ovo (vodu i vatru) nosio u prikrivenosti. Jer on se nije pokazao takav kakav je u stvari bio, nego se je pokazao takvim kakvog su ga htjeli vidjeti. Svim se bićima pokazao. Velikima se pokazao velikim, malima malen. Anđelima se pokazao kao anđeo, a ljudima kao čovjek. Tako bijaše pred svima prikrivena riječ.

Bilo je samo nekoliko onih koji su ga vidjeli i razumjeli misli, vidjeli u njemu sami sebe (svoje istinsko biće). Jer kada se pokazao u sjaju na Gori svojim učenicima, nije bio malen. Postao je velik i učinio je učenike velikima da bi mogli vidjeti njegovu veličinu.

Na dan posljednje večere je rekao: "Ti koji si Svevišnji, sjedinio svjetlo sa Duhom Svetim, sjedini sada također anđele s nama, slikama i prilikama."

Ne umanjuj značaj janjeta. Jer bez janjeta nije moguće vidjeti kralja. Nitko ne može neodjeven (bez neprolaznog tijela) pronaći svoj put do kralju.

Djeca nebeskih ljudi mnogobrojnija su od zemaljskih ljudi. Ako su djeca Adama tako mnogobrojna, iako su smrtna, kako tek mnogobrojna moraju biti djeca savršenih ljudi, koja su besmrtna, pri čemu se uvijek nova stvaraju.

Otac stvori dijete, ali to dijete nema mogućnost stvoriti novo dijete. Tko je stvoren (ali još nije odrastao) ne može sam stvoriti i tako dijete ne može stvoriti brata ili sestru ili drugu djecu. Svi koji će u svijetu biti stvoreni, biti će od prirode stvoreni. Drugi će biti stvoreni preko Duha. Oni koji će biti stvoreni od Duha vaze iz svog (donjeg) mjesta za (savršenim) ljudima prema gore, k obećanom cilju, koje se spušta odozgo na dolje.

Tako će se čovjek (preko riječi) koja dolazi iz usta Oca održati u životu, jer kad se Riječ spusti čovjek se njome može hraniti i postati savršen.

Tako savršeni poljupcem Oca postaju trudni i rađaju savršene. Zato i mi ljubimo jedan drugoga jer primamo trudnoću preko milosti, koju međusobno jedan drugome dajemo.

Tri žene su stalno išle sa Gospodinom: majka njegova Marija, njegova sestra i Magdalena, koju imenujemo njegovom pratiljom Jer njegova majka, kao i njegova sestra, kao i njegova pratilja bijahu Marije.

Otac i Sin su jednostruka imena. Duh Sveti dvostruko je ime. Prvi su na svim mjestima jednaki: i gore i dolje, u vječnom i u prividnom. No Duh Sveti je (drugačiji) dolje u prividnom i gore u vječnom.

Moći zla služe (nehotice) svetome. Moći zla biti će zaslijepljene Duhom Svetim, kako bi vjerovala da su služile čovjeku svijeta, a u biti služe jednom svecu. Tako je npr. jedan od učenika molio Gospodina jednom za zemaljsko dobro. Gospodin mu je odgovorio: "Moli samo tvoju majku (Duha Svetoga), i ona će ti govoriti o stvarima koje ti nisu znane."

Apostoli su bili rekli učenicima: "Neka cijela naša žrtva sadrži sol. Oni su mudrost (Sofiju) zvali solju. Bez nje se nikakva žrtva neće moći prihvatiti. Kako je mudrost neplodna, (ne predaje se moćima zemlje), ne dobiva djecu, (ne stvara prolazne plodove). Zato se zove: čista sol. Ali na njoj primjerenom mjestu, mjestu Duha Svetoga, njezina su djeca mnogobrojna.

Što pripada Ocu, također pripada i Sinu.

Ali tako dugo dok je Sin mali, njegovo blago mu neće biti predano. Ako je ipak odrastao, tada mu njegov Otac daje sve što posjeduje.

Djelovanjem Duha Svetoga nastaju također zablude, naime onda kada ljudi neispravno na njega odreagiraju. Tako je dah isti kroz koji se vatra rasplamsa lili ugasi.

Jedno je Echamoth, a nešto drugo je Echmoth. Echmoth je upravo mudrost (Sofija). No Echmoth je mudrost (Sofija) u carstvu smrti, ona poznaje smrt. Zove se mala mudrost".

Neke životinje su podložne ljudima, kao vol, magarac i druge. Neke druge, koje im nisu podložne, osamljene tumaraju pustinjom. Čovjek ore svoje polje pomoću životinja, koje su mu podložne. Time dobiva hranu za sebe i sve životinje, kako za one koje su mu podložne, tako i za one koje mu nisu podložne. Tako isto se odnosi prema savršenom čovjek. Snagama koje su mu podložne, ore i brine da svega bude. I preko njega postoji ovaj cijeli svijet, dobri i zli, desni i lijevi.

Isto tako Duh Sveti sve pase i vlada nad moćima, podredile se one ili ne i samuju li u pustinji. Jer one koje se neće podrediti skupi i zatvori, tako da i kada bi i same željele ne bi mogle pobjeći.

Ako netko ima formu stvorenja, razumjet će da i njegovi nasljednici dijele sudbinu stvorenja sa formom.

Ali ako netko nije oblikovano stvorenje, nego stvoreno biće, razumjet će da su i njegovi nasljednici sjemena sposobna za oplodnju, čak su uspješna sjemena.

Ali čovjek nije bio ni oblikovan niti stvoren. (On je kopile). Može li se ovdje govoriti o dobrom odgoju?

Najprije je došlo brakolomstvo, a zatim ubojstvo. Čovjek bijaše stvoren u brakolomstvu, Sin zmije. Stoga postade ubojica, isto kao i njegov otac, zmije, i ubio je svog brata. Brakolomstvo je svaki odnos postavljen između bića koja nisu jednaka.

Bog je bojadisač. Boje ostaju na stvarima. Stoga i propadaju sa stvarima, ako one propadnu, i ako su boje dobre - zovu se tada "prave". Ali stvari koje Bog oboji, postati će besmrtnne božjim bojama, jer su njegove boje besmrtnne. Tako Bog krsti bića koja krsti sa vodom besmrtnosti.

Nitko ne može primijetiti neprolazno, a da sam ne postane neprolazan.

To nije tako sa istinom kao na ovom svijetu, gdje čovjek vidi sunce a sam ne

postaje sunce, gdje vidi nebo i zemlju i sve ostalo, a sam ne bude nebo, zemlja i tome slično.

Već u carstvu istine nešto vidiš od nje i postaješ ona sama. Kad vidiš Duha postaješ Duh. Kad vidiš Krista postaješ Krist. Kad vidiš Oca, postaješ Otac. Na ovome svijet vidiš dakle sve stvari, ali samoga sebe ne vidiš. u drugome svijetu ipak samoga sebe vidiš. Jer što tamo vidiš, sam to postaješ.

Vjera prima, a ljubav daje.

Nitko ne može primiti bez vjere.

Nitko ne može dati bez ljubavi.

Radi toga vjerujemo da bi primili, a ljubimo da bi istinski dali. Jer ako netko daje, ali ne iz ljubavi, to što je dao ništa mu ne koristi.

Onaj koji nije primio Gospodina, još je Židov. Apostoli prije nas nazvali su ga: Isus, Nazarećanin, prorok, to znači: "Isus", "Nazarećanin", "Krist" Zadnje je ime Krist, prvo je Isus, a srednje Nazarećanin. "Mesija" ima dva značenja: "Krist" i "čvrsta vrijednost". Isus hebrejski znači "razrješenje". Nazara znači "Istina" - "Nazarećanin" znači dakle "Istinit".

"Krist" je čvrsta vrijednost. Nazarećanin i Isus su čvrste vrijednosti.

Ako biser bude bačen u blato, ne gubi svoju vrijednost. Također ne postaje vredniji ako ga se namaže balzomom. Ona ima stalno jednaku vrijednost kod svog vlasnika. Isto je tako i s Božjom djecom. Gdje god da se nalaze jednako su vrijedna svome Ocu.

Ako kažeš "ja sam Židov" nitko se neće obazreti. Ako kažeš "ja sam Rimljanin" nitko se neće prestrašiti. Ako kažeš "ja sam Grk, barbar, rob, slobodnjak", nitko se neće uzbuditi.

Ali kada kažeš "ja sam Kršćanin" sve će se uzdrmati. Ah, dobio sam ovo ime!

Ono što čini (moći ovoga svijeta), ne može podnijeti ovo ime. Jer je bog (ovoga svijeta) kanibal. Njemu će čovjek (svijeta) biti žrtvovan.

Dakle, prije nego li je (istinski) čovjek, (Isus), bio žrtvovan, žrtvovali su se životinje (ljudi svijeta). Jer oni, kojima ih se žrtvovalo, ne bijahu (istinski) Bog.

I glinene i staklene posude nastaju kroz vatru. Ali ako se staklene posude razbiju, mogu se ponovo napraviti, zato jer su nastale pomoću izdisaja. Posude od gline, naprotiv, ako se razbiju potpuno propadnu. One su nastale bez daha disanja.

Magarac koji je hodao oko mlinskog kamena, hodao je i hodao i prevalio sto milja. Kada su ga konačno odvezali, nalazio se je na početnoj točki.

Tako isto postoje ljudi koji prevale velike daljine, a ne maknu se ni koraka naprijed. Kada padne noć, ne vide niti jedan grad, ni selo, niti stvorenje, ni prirodu, nikakvu moć niti anđele. Trud im je bio uzalud, jadnicima.

Isus je milost. Na sirijskom ga nazivaju "Parisatha", što znači prošireni. Zato što je došao da se po cijelom svijetu proširi pribijen na križ.

Gospodin je otišao u bojadisaonicu Levisa. Uzeo je 72 (rupca različitih boja), bacio ih u lonac i sve izvadio bijele. Rekao je: "Isto tako je došao Sin čovječji, kao bojadisač."

Mudrost, koju zovu "neplodnom" (s obzirom na prolazno), majka je anđela i pratilja Krista. Kao takvu zovu ju Marija Magdalena.

Gospodin je Mariju volio više nego druge učenike i često ju ljubio u usta. Ostali su se učenici osjećali zapostavljenima te su mrmljali. Rekli su mu: "zašto nju više od nas svih voliš?" A on im je odgovorio: "Zašto vas ne volim tako kao nju? Jedan slijepac i netko tko vidi u tami su isti. Ali kada dođe svjetlo, svjetlo vidi onaj koji vidi, a slijepac ostaje ipak u tami."

Gospodin govoraše: "Blažen je tko uistinu živi, prije nego što uđe u (prolazni) život. Jer tko uistinu živi, taj je uvijek živio i uvijek će živjeti. "

Nadmoć (istinskog) čovjeka nije objavljena (u prividnom svijetu), nego je ona u njemu prikrivena. On je gospodar nad životinjama, iako su one fizički od njega jače i veće po obliku u vidljivom i u prikrivenom. A on im omogućuje njihov život. Ali čim ih same sebi prepusti, one se ubijaju, žderu i međusobno grizu, jer tada ne nalaze više hranu. No sada nalaze hrane, jer čovjek zemlju obrađuje.

Ako netko, tko je ušao u vodu za krštenje iz nje izađe da ništa nije dobio i kaže: "ja sam Kršćanin", on je to ime posudio uz kamate.

Ali ako kod krštenja primi Duha Svetoga, tada je ovo ime dobio kao poklon. A tko primi poklon, tome se on više neće oduzeti. Ali tko primi samo uz kamate, tome će se opet oduzeti.

Isto je tako kada se netko upusti u neki drugi misterij.

Npr., misterij vjenčanja je velik. Jer bez (svetog) vjenčanja svijet ne bi mogao postojati. Postojanje svijeta se temelji na (istinskom) čovjeku. Postojanje čovjeka počiva na svetom vjenčanju.

Iz navedenog treba razumjeti što je sveta, neoskrvljena zajednica, jer njena je moć velika. Njena je kopija društvo u kojem će tijelo biti obeščaćeno.

Među prljavim duhovima (ljudima zemlje) ima i muških i ženskih. Muški su oni koji se družu s osobom ženske nadmoćne duše. Ženske su pak one koje se sjedinjuju s dušama koje su zbog svoje neposlušnosti u jednoj muškoj osobi. Nitko se ne može oduprijeti ovim (duhovima), ako je od njih uhvaćen, već samo ako dobije mušku svetu snagu- zaručnika, odnosno žensku svetu snagu - zaručnicu.

Bračna soba iz koje se u ovome svijetu dobiva (zaručnik ili zaručnica) otisak je gornjega. Kada lude žene vide muškarca koji živi sam, navale na njega svojom obiješću i uprljaju ga. Isto je tako sa ludim muškarcima. Kada vide da lijepa žena živi sama, nagovore ju, nanesu joj zlo i uprljaju ju.

Ako međutim vide da muškarac i njegova žena žive u bračnoj zajednici, ne može ući drugi muškarac ženi niti druga žena muškarcu. Isto je tako kada se međusobno povežu otisak (muške ili ženske duše) i anđeo (muške odnosno ženske svete snage). Tada se neće nitko usuditi doći ovom muškarcu ili toj ženi.

I tako nečisti duhovi nemaju više moć zadržati nekoga tko napušta ovaj svijet, iako je on bio u svijetu. Jasno im je da je on uzdignut iznad nagona (tijela) i ploda.

On je gospodar nad prirodom, on je stanje gladi za životom ispunio nečim boljim.

Ako samo moći zla mogu doći one će čovjeka zgrabiti i ugušiti. A kako bi im se mogao oteti ili se od njih sakriti? Uvijek ima onih koji tvrde: "Mi smo vjerni", nadajući se da će se sakriti od prljavih duhova i demona. Jer kada bi imali Svetog duha ni jedan nečisti duh se ne bi za njih uhvatio.

Nemoj se bojati tijela.

Isto tako ga nemoj ljubiti.

Bojiš li ga se zagospodariti će nad tobom.

Ljubiš li ga, ugušiti i požderati će te.

Čovjek se nalazi ili u ovome svijetu, ili u uskrsnuću, ili na mjestima koja su u

međuprostoru. Jako se nadam da se nikada u ovome međucarstvu neću nalaziti. U ovome svijetu postoji dobro i zlo. Ali vaše dobro nije istinski dobro i vaše zlo nije zaista zlo.

Ali postoji u ovome svijetu zlo koje je stvarno zlo i to se zove sredina međuprostora. Tamo je stvarna smrt. Tako dugo dok smo u ovome svijetu moramo učiniti sve da uskrsnemo, kako bi nakon odlaganja tijela našli mir i kako ne bi dospjeli u međucarstvo. Jer mnogi zalutaju na putu. Dobro je ako duh pronađe izlaz iz svijeta, prije nego čovjek bude grješan.

Mnogi ljudi ne žele grijeh i nisu spremni griješiti. Drugi žele grijehe i iako ih ne čine ne pomaže im, jer ih njihova želja veže uz grijeh. Postoje i oni koji ne žele grijehe, ali ih ipak čine. Ispunjavajuća pravednost će se kloniti od onih koji ne žele i onih koji ne čine.

Jedan je Apostol vidio u meditativnom snu ljude koji su bili zatvoreni u zapaljenoj kući. Ležali su svezani usred plamena. (Bili su bačeni u vatru gnjeva i vodu tame.) I (prilike) su im govorile: "Mogli ste biti spašeni. No vaša volja (vas je vezala za grijehe). Ovo mjesto se zove najveća tama i dobili ste ga za kaznu. To mjesto je mjesto neprijatelja (smrti)."

Duša i duh nastali su iz vode i vatre. Sin vjenčane odaje nastao je iz vode, vatre i svjetla. Ulje pomazanja je (nevidljiva) vatra, a svjetlo je (vidljiva) vatra. (pod svjetlom) podrazumijevam ne nevidljivu vatru, već nešto drugo, što je bijelo, lijepo svijetli i daje ljepotu.

Istina nije u ova svijet došla gola, već dolazi u čuvstvenim slikama i kopijama. svijet drugačije ne može primiti istinu.

Postoji ponovno rođenje i kopija za to ponovno rođenje (smrtni čovjek). Kroz kopiju se mora izvršiti ponovno rođenje.

Što je to uskrsnuće? I kako se odnosi kopija prema njem?

Kroz kopiju će se izvršiti uskrsnuće. Tada ulaze zaručnik i kopija, posredstvom kopije, u istinu. To je ponovno proizvedeno. I to se mora dogoditi sa onima koji nisu samo posudili ime oca, i sina i duha svetoga, već ga stvarno htjeli naslijediti.

Onaj koji stvarno ne naslijedi ovo ime, biti će mu ime (Krist) opet oduzeto.

Ime će biti naslijeđeno kroz pomazanje, snagu križa. Ovu su snagu nazivali apostoli "desnica i lijeva". Jer takav čovjek, (koji može pomazati), nije više samo kršćanin, on je Krist.

Gospodin je u jednom misteriju izvršio sve: krštenje i pomazanje, zadnju večeru i razrješenje i vjerenicom učinio (sveto vjenčanje). I gospodin je govorio: "Došao sam učiniti donje kao i gornje, vanjsko kao i unutrašnje. Došao sam da vas sve skupim na onom mjestu."

Ovdje se je objavio čuvstvenim slikama i kopijama koje rekoše: Gore također ima (likova) koji se varaju. Onaj naime, koji je (lik) vidljiv čovjek, zove se "donji". Onaj, komu pripada skrovitost, taj je iznad njega.

Razlikuje se s pravom unutrašnje i vanjsko, i najviše vanjsko od vanjskog. Stoga je Gospodin nazvao pokvarenost "najkrajnja tama". Osim nje dalje od nje nema ništa.

On je također govorio o svom "Ocu, koji je u skrovitosti", naime: "Idi u svoju sobicu, zatvori vrata i moli se svome Ocu, koji je u skrovitosti" - to znači, onaj najunutrašnjiji od vas jest oduvijek.

Ali onaj koji je najunutarjniji od onog oduvijek, jest ponoć ponoć. Dalje dublje nema ništa.

Najunutarjniji je onaj, o kojem će se reći, da je "iznad nas".

Prije Krista su neki (iz gornjeg svijeta) izašli i nisu se više u njega mogli položiti: i oni odoše (u donji svijet) i nisu više mogli iz njega dospjeti van.

Ali došao je Krist, i one koji su ušli (u donji svijet) je bio izveo van, a one (iz gornjeg svijeta) koji su izišli, doveo je opet unutra.

Dok je Eva bila u Adamu, nije bilo smrti. Kada se je od njega razdvojila, nastala je smrt. Ako ona opet uđe u njega i on ju k sebi primi, neće više biti smrti.

"Moj Bože, moj Bože, o Gospode, zašto si me ostavio!" Bilo je to na križu, kada je rekao ove riječi, (jer se je tamo odvojio od gornjeg mjesta, on, koji je rođen iz svetoga duha kroz Boga. On je uskrsnuo od mrtvih, postade opet kakav je bio ali sada njegovo tijelo bijaše savršeno.)

On je opet u tijelu, ali ovo tijelo je istinsko tijelo. Naše tijelo, naprotiv, nije istinsko tijelo, već samo jedna kopija istinskog.

U vjenčanoj odaji nema za životinje vjenčanja, nema ni za robove, niti za okaljane žene. Biti će dodijeljena samo onima koji su slobodni i djevicama. Kroz sveti duh biti ćemo opet rođeni. Ali biti ćemo rođeni kroz Krista. u oba postupka biti ćemo pomazani duhom. Time što ćemo biti rođeni, biti ćemo (sa Bogom) opet sjedinjeni.

Nitko se bez svjetla ne može vidjeti, ni u vodi niti u ogledalu. S druge strane

ne vidi se također ništa u svjetlu bez vode i ogledala.

Zato je potrebno, od obojeg biti kršten; sa svjetlom i sa vodom. svjetlo je pomazanje.

U Jeruzalemu su bile tri različite zgrade kao mjesta za žrtvovanja. Jedno, prema zapada položeno zvalo se "Sveto". Drugo, prema juga, zvalo se "Sveto od Svetog". Treće, prema istoku, zvalo se "Sveto od Najsvetijeg". Bilo je to mjesto na koje je smio zakoračiti samo visoki svećenik.

Krštenje je sveto Uskrsnuće je Sveto od svetog. Ali Sveto od najsvetijeg je vjenčanje u odaji za vjenčanje.

Krštenjem dolazi uskrsnuće i razrješenje, a razrješenje vodi u odaju vjenčanja. Odaja vjenčanja je u onome najuzvišenijem, nema ništa uzvišenije.

(Postoje oni, koji su se u Svetome molili Jeruzalemu: drugi postoje, koji su se molili u Svetome od svetih Jeruzalemu, i opet drugi, koji su se u Svetom od najsvetijeg molili Jeruzalemu. Oni su samo molili i zadržali stav prema misteriju.

Ne mogaše ući u misterij prije nego se je rastrgla zavjesa.

Ali tada se je pokazala istinska odaja vjenčanja gdje bila prije samo kopija gornjega (vanjski hram).). Njegova se zavjesa rastrgala odozgo prema dolje jer je nekima bilo određeno dospjeti odozdo gore naviše.

Svi koji zaogrnu savršenu (haljinu) svjetla, ne mogu biti vidljivi moćima, i stoga niti biti napadnuti. Tko svjetlosnu (haljinu) zaogrne u misteriju, biti će sjedinjen.

Da se žena nije odvojila od muža, ne bi umrla sa mužem. Ovo odvajanje je uzrok smrti. Zato je došao Krist, kako bi odstranio, opet, dijeljenje koje je postojalo od početka (svijeta), da bi ujedinio oboje i svima koji su podjelom umrli, život dao i opet ih ujedinio. U odaji vjenčanja je to tako, da se žena (duša), ujedini sa svojim suprugom (duhom). I tko se u odaji vjenčanja sjedini, nikada se više ne rastavlja. Eva se je mogla rastaviti od Adama jer još s njim nije bila ujedinjena u odaji vjenčanja.

Duša Adama je nastala iz jednog daha. Njezin pratioc je duh. (Dah) koji mu je bio dat, jest iz majke. Ali (moći zemlje) uzeše mu dušu i postaviše kopiju na njeno mjesto, kako bi ona, kada se ujedini sa duhom, govorila riječi uzvišenije od svih stvaranja moćima. One su joj bile zavidne na njenoj vezi s duhom.

(Ova je vez odaja vjenčanja, koja je u skrovitosti. No kada su moći odvojile dušu od duha i nadomjestile ju kopijom, odaja vjenčanja je također postala jedna kopija preko koje su se ljudi uprljali.)

Isus se očitovao na Jordanu. Očitovala se punoća punine nebeskog kraljevstva. On, koji je postojao od postanka svijeta, bijaše ponovo rođen. Onaj koji je već pomazan, bijaše ponovo pomazan. Onaj koji je već oslobođen, oslobodio je sada i druge.

Bila je jedna tajna izgovorena: na taj dan ujedinio se je otac svemira sa djevicom (duhom svetim), koja je sišla - i zasvijetlila je jedna zraka stvaranja. Isus se je očitovao u velikoj (kozmičkoj) odaji vjenčanja. Tada na taj dan nastalo je njegovo (svjetlosno) tijelo. On je proizišao iz odaje vjenčanja, on bijaše stvoren od zaručnika i zaručnice. I tako Isus proizvede kroz njih dvoje svemir u sebi. I tako mora ući svaki njegov učenik u njegov mir.

Adam je nastao iz dvije djevice: iz (svetoga) duha i iz djevičanske zemlje (duše). Stoga je i Krist rođen također od djevice, da bi doveo u red pogrešan korak, koji se je dogodio na početku svijeta.

U raju su rasla dva stabla. Jedno je pretvaralo u životinje, ako se je njegov plod jeo, drugo je pretvaralo u čovjeka. Adam je jeo od stabla koje je pretvaralo u životinje. Radi toga je postao životinja i sam je proizvodio životinje. Odatle Adamova djeca obožavaju životinje. (Stablo, od čijeg je ploda jeo Adam, stablo je spoznaje dobra i zla. I tako životinje postadoše mnogobrojne.

Ali ako jedan čovjek jede od stabla koje čini čovjeka, postati će čovjek i proizvoditi će ljude. Tada čovjek obožava čovjeka.)

Bog je stvorio čovjeka. Ali sada si ljudi stvaraju Boga. U svijetu je tako: ljudi stvaraju bogove i obožavaju svoja stvorenja. Ali u istini Bogovi moraju poštivati (kao njihove stvoritelje) ljude.

Čovjekova djela nastaju iz njegove moći. Zato se njegova djela nazivaju također "moći".

Ipak njegova djeca nastaju iz mira, (njegova nepromjenjiva bića). Tako njegova moć boravi u njegovim djelima, dok se njegov mir očituje u njegovoj djeci.

I ti ćeš naći da to isto vrijedi i za kopiju čovjeka. Jer i kopijom čovjek stvara svoja djela iz svoje moći, za vrijeme dok on svoju djecu proizvodi iz mira.

U ovom svijetu služe robovi slobodnjacima. U nebeskom će carstvu slobodnjaci služiti robovima. Djeca odaje vjenčanja služiti će djeci zemaljski stvorenima.

Sva djeca odaje vjenčanja imaju isto ime. Zajedno sudjeluju u miru. Ona ne trebaju vanjsko opažanje, jer imaju (unutarnje promatranje).

(Oni, koji žive u opažanju, odaju počast mnoštvu stvari. Ali oni, koji žive u unutarnjem promatranju, daju počast miru.)

Onaj koji siđe u vodu krštenja, toga će Isus razriješiti. Jer on je proizišao iz vode krštenja. Tako će on usavršiti one koji su kršteni u njegovo ime. Nije li rekao: "Tako ćemo svi ispuniti pravdu"?

Oni koji kažu: najprije se umre, a onda uskrsne, u zabludi su. Ako se najprije, još za života, ne dobije uskrsnuće, sa smrću se neće ništa dobiti.

Tako oni govore i o krštenju i kažu: "Veliko je krštenje, jer ako ga se primi, onda će se živjeti." (Ali ako se krštenje primi, bez da se već živi, nije se ništa dobilo.)

Apostol Filip je rekao: Josip, tesar, zasadio je jedan vrt, jer je trebao drvo za svoj zanat. Istesao je križ iz stabala, koja je posadio. A njegovo sjeme je visjelo (na križu), kojega je posadio. Isus bijaše njegovo sjeme, a što je posadio, bijaše križ.

Stablo života je u sredini raja. To je stablo masline, iz kojega nastaje ulje pomazanja. A iz uja pomazanja je uskrsnuće.

Ovaj se svijet hrani leševima. Sve što se u njemu jede, smrtno je.

Ali istina se hrani od živoga. Stoga neće nitko, tko se hrani istinom, umrijeti.

Isus je došao iz toga mjesta i donio od tamo hranu. I svima koji to hoće, dao je život, da ne bi umrli.

Bog je stvorio raj. Čovjek je živio u raj (u tome nema podjele, i čovjek je u tome licem u lice Boga).

Tamo postoji jedinstvo, a među ljudima nema podjele.

Ovaj vrt je mjesto gdje će mi se reći: "Čovječe, jedi ovo ili ne jedi ono, već prema tvojoj želji." Dakle na ovom ću mjestu jesti sve stvari, budući da se ovdje nalazi stablo spoznaje (života).

Stablo spoznaje (dobra i zla) ubilo je Adama. Stablo spoznaje (života) oživljava čovjeka. Stablo, koje je zakon, ubija. Ono ima doduše sposobnost dodijeliti spoznaju dobra i zla. Ali ono ne udaljava čovjeka od zla, niti ga drži u dobrome, nego ono djeluje smrtno na sve koji od njega jedu. Jer time, , što će biti rečeno: "Ovo jedi, ono ne jedi", (biti će, dakle, postavljen vanjski zakon),

stablo će postati uzrok smrti.

Pomazanje je iznad krštenja. Jer snagom pomazanja biti ćemo nazvani kršćanima, na snagom krštenja. Krist bijaše također tako nazvan snagom pomazanja, jer Otac je pomazao Sina. Sin je pomazao apostole. Apostoli su pomazali nas. Tko je bio pomazan, ima sve: on ima uskrsnuće, svjetlo, križ i Svetoga Duha. Otac mu daje sve ovo u odaji vjenčanja, on tamo to prima. Otac je bio u Sinu i Sin u Ocu. To je nebesko carstvo.

Gospodin je rekao vrlo točno: Neki su, smijući se, ušli oslobođeni u carstvo neba i izišli iz svijeta smijući se. "Tako će čovjek postati kršćanin, time što primi krštenje i pomazanje i istovremeno se smije nad svijetom.

Krist se je također spustio dolje u vodu za krštenje i opet se popeo gore, oslobođen, smijući se nad ovim svijetom. (Nije mu više pripisivao ništa veće značenje od jedne površne šale, prezreo je njegovu prolaznost. I smijući se, ušao je u nebesko carstvo).

Ako je netko prezreo svijet i odbio ga kao šalu, izaći će smijući se iz njega. I tako nema samo (kod krštenja), nego i kod posljednje večere, kod kruha i kaleža, i kod ulja (razrješenja), čak još jedan viši (misterij, gdje je isto tako).

Svijet je nastao jednim pogrešnim korakom. Jer onaj koji ga je stvorio, (pradavni čovjek), htio je da svijet bude neprolazan i besmrtn. On je ipak pao i nije dostigao očekivani cilj.

Stoga svijet nije postao neprolazan, i nije onaj koji ga je stvorio, ostao neprolazan. Jer ništa u njemu nije neprolazno.

Neprolazna su samo (Božja) djeca. Neprolaznost neće moći primiti niti jedna stvar, ako (čovjek) ne postane opet jedno (Božje) dijete.

Tko nije u stanju primiti, taj će još manje moći dati.

Kalež molitve sadrži vino i vodu. Oni su znamenja krvi koji će biti primljen sa zahvalnošću. On je napunjen svetim duhom, koji je osiguran cijelom savršenom čovjeku. Ako pijemo iz ovoga kaleža, primiti ćemo savršenog čovjeka.

Živa voda je nešto tjelesno. MI moramo obući živoga čovjeka. Ako se dakle, spustimo za krštenje u vodu, svlačimo (mrtvoga čovjeka), da bi mogli obući živoga.

Konj proizvodi konja, čovjek proizvodi čovjeka, Bog proizvodi Boga. Isto se tako odnose zaručnik i zaručnica. Njihova djeca nastaju iz vjenčanja u odaji

vjenčanja. Tako dugo dok postoji zakon, nikada također nije postojao jedan Židov koji je proizišao iz jednog Grka.

I mi smo također bili Židovi, proizvedeni od Židova, prije nego smo bili stvoreni kao kršćani (iz Krista).

(Tko će biti stvoren iz vjenčane odaje), biti će nazvan: izabranim rodом istinskog čovjeka i sina čovječjeg" ili "nasljednik sina čovječjeg", "Istinski rod" je mjesto boravka za djecu odaje vjenčanja.

Kada se sjedine muškarac i žena u ovome svijetu, to znači, da se sjedinjuje jakost i slabost. Ipak, u vječnost način sjedinjavanja je sasvim drugačiji, iako ga mi također zovemo ovim imenima (vjenčanje i vjenčana odaja). Ali u stvarnosti tamo (bića) imaju druga imena, koja su viša od svih izgovorenih imena, i ona su jača od jakih (svijeta). Jer tamo, gdje je sila istine, objavljuju se oni, koji su jači od nasilnika ovoga svijeta.

(U ovome svijetu) jedan je jak (muškarac), a drugi slab (žena). A njih oboje jedno su u ovome svijetu. Jedan takav nikada neće moći izići srcu tijela.

Bezuvjetno nije tako da se onaj koji posjeduje svemir i sam spozna. Ali tko se sam ne spozna, ne može također uživati, ono što posjeduje. Samo onaj koji se je sam spoznao, uživa to.

Savršeni čovjek se ne može čvrsto zadržati, on se također ne može vidjeti. Kada bi ga se moglo vidjeti, bio bi on također zadržan.

Nitko nije naslijedio ovu milost, osim kada ogrne savršenu svjetlosnu haljinu i postane sam savršen.

Svatko, tko ogrne svjetlosnu (haljinu), moći će nevidljiv izići iz ovoga svijeta. To je savršena svjetlosna (haljina), a mi moramo postati savršeni ljudi, prije nego možemo izići iz ovoga svijeta.

Ali tko pobijedi svemir, a ne bude gospodar nad svemirom, ne dopijeva na ono mjesto savršenosti, već ide u sredinu, koja je između, kao jedan nedovršeni. Samo Isus poznaje kraj takvo jednog čovjeka.

Sveti čovjek je skroz na skroz svet, uključivo njegovo tijelo. Jer ako primi kruh, posveti ga i kada primi kalež, posveti ga, kao što posveti i sve ostalo. Zar neće tu posvetiti i tijelo?

Isus je posvetio vodu krštenja, i tako je s njom na odlasku isprao smrt. Radi toga se spuštamo u vodu krštenja, ali se ne spuštamo dolje u smrt, da ne bi bili prosuti zajedno sa duhom svijeta.

Kada puše duh svijeta, biti će zima. Kada puše duh sveti, biti će ljeto.

Tko ima spoznaju istine, slobodan je. Ali slobodnjak ne griješi. Jer tko griješi, sluga je grijehu.

Istina je majka, spoznaja je otac. Oni, koji nemaju slobodu, griješiti protiv svijeta, zovu se: slobodnjaci koji nemaju slobodu "griješiti". jer spoznaja istine uzdiže doduše njihova srca, to znači, oslobađa ih, i djeluje da se uzdignu iznad mjesta (ovoga svijeta). Ali ljubav je uvijek uslužna.

Tko je, dakle, spoznajom postao slobodan, sluga je kroz ljubav, sluga onima koji još nisu mogli biti time slobodni, da bi primili spoznaju. I spoznaja ih tada čini sposobnima za slobodu.

Ljubav ne uzima ništa za sebe. Ona ne treba uzeti ništa za sebe, jer joj sve pripada. Ona ne kaže: "To je moje" ili ("ono pripada meni") nego kaže: "Ja ti sve poklanjam."

Ljubav duha ne može ništa zadržati za sebe. Ona je vino i ulje. Tko se s njom pomaže, biti će učesnik u njenom veselju. Tako dugo dok su s njom pomazani, učestvuju u njenom veselju i oni, koji stoje u njenom krugu.

Ali ako oni koji su pomazani pomadom nisu više kod njih i napuste ih, moraju ne-pomazani, koji su samo stajali kod njih, opet natrag pasti u svoj mučni smrad.

Samaritanac nije dao ranjeniku ništa drugo nego vino i ulje, dakle ništa drugo nego pomast. I izliječio je njegove rane. jer pomast prekriva masu grijeha.

Ženina djeca, koju je rodila, slične onome koga ona voli. Voli li svoga supruga, slični su njemu. Voli li jednog brakolomca, slične njemu. Često se dogodi da žena, samo zapovijed slušajući, spava sa svojim suprugom, a da je njeno srce kod brakolomca, s kojim također opću. Ona tada rodi dijete koje slično brakolomcu.

Vi ali, koji jeste sa sinom božjim, ne volite svijet, nego volite gospodina, da ne bi ono što stvarate, sličilo svijetu, nego gospodinu.

Čovjek se povezuje s čovjekom, konj sa konjem, magarac sa magarcem, svaka vrsta sa drugovima svoje vrste. Tako se isto povezuje duh sa duhom, riječ se povezuje sa riječi, svjetlo se povezuje sa svjetlom.

Ako ti postaneš čovjek, čovjek te voli. Postaneš li duh sjedinjuje se duh s tobom. Postaneš li riječ, sjedinjuje se riječ s tobom.

I Ako postaneš svjetlo sjedinjuje se svjetlo s tobom.

Ako postaneš kao biće odozgo, bića odozgo će se spustiti na tebe.

Ako postaneš konj ili magarac, tele ili pas, ovca ili neka druga životinja, koje su izvan i dolje, ne može te voljeti ni čovjek niti duh, ni riječ niti svjetlo,

također ni bića odozgo ni unutra. Oni ne mogu u tebi stanovati, ti nemaš s njima dijela.

Tko je samo prisiljen biti rob, može postati slobodan. Tko je milošću svoga gospodina postao slobodan, ali se sam opet prodao u ropstvo, ne može više postati slobodan.

Plod polja svijeta zahtjeva suradnju od četiri snage. Po jedna će žetva biti donesena u hambar kroz djelovanje vode, zemlje, vjetra i svjetla.

Božji plod se isto tako sastoji od četiri snage: vjera, nada, ljubav i spoznaja. Naša zemlja je vjera, u kojoj uhvatimo korijenje. Voda je nada, preko koje se hranimo. Vjetar je ljubav, preko nje rastemo. Ali svjetlo je spoznaja, preko njega sazrijevamo.

(Milost je jedan seljak. Plod seljaka su ljudi, koji se izdižu u visinu neba.)
Blažen je onaj služitelj, koji nije nikada vodio dušu u zabludu. To je Isus Krist. On je sreo sve na svijetu, i nije bio prepoznat, i na nikoga nije položio teret. Radi toga, jer je on takav blažen, savršeni je čovjek. On je Logos.

Ugledajte se na njega, jer je teško sagraditi savršenog čovjeka. Kako možemo ovo veliko djelo izvršiti? Kako će (savršeni čovjek) nekome dati mir? Prije svega nikoga ne smijemo rastužiti, ni velikoga niti maloga, ni nevjernika niti vjernika.

Ali samo onima se može dati mir koji (mogu) mirovati u dobrome. Ima ljudi koji radi svojeg probitka daju "mir", koji se uredno podnosi. ali jedan čovjek, koji čini dobro, ne može tako dati nekome mir. Jer to mu nije po njegovoj volji. Usprkos tome mu je nemoguće, bilo koga rastužiti, osim ako si ljudi sami radi njega stvore tugu. I tako, onaj koji čini dobro, ipak ponekad ožalosti također druge.

Dakle, nije ih on ožalostio, nego njihova vlastita pokvarenost. Tko posjeduje prirodu (dobroga), veselje daje dobrome. Ova priroda također djeluje na ljude, (koji su zli) tako, da se i sami ožaloste.

Jedan je domaćin raspolagao sa svim stvarima: djecom, robovima, stokom, psima, svinjama, pšenicom, ječmom, slamom i travom, ricinusovim uljem, mesom i žirom. Bijaše on pametan čovjek koji za svakoga znao pravu hranu. Djeci je preporučio kruh, maslinovo ulje i meso robovima ricinusovo ulje i zrnje. Stoci je bacio ječam, slamu i travu, psima kosti, svinjama žir i ostatke od kruha.

Isto je tako sa božjim učenikom. Ako je pametan, shvaća pravilno učenje i neće se dati zavesti tjelesnim oblicima. On će paziti na kakvoću duše svakoga pojedinca i odgovarajući tome s njime razgovarati. Ima puno životinja na

svijetu koje imaju ljudski lik. Ako ih kao takove prepozna, svinjama će baciti žir, stoci ječam, slamu i travu. Psima će baciti kosti.

Robovima će dati samo osnove učenja, a djeci potpuno učenje.

Postoji Sin čovječji i postoji Sin sina čovječjega. Gospodin je Sin čovječji. Sin sina čovječjega je onaj, koji će biti stvoren od Sina čovječjega. Sin čovječji je od Boga primio sposobnost stvaranja. Ali on ima također i sposobnost proizvesti rađanjem. Tko je primio sposobnost stvaranja, sam je stvorenje. Tko je primio sposobnost rađanja, sam je rođen.

Tko stvara, ne može zato također rađati. Ali tko rađa, može također stvarati.

Doduše, postoji preokrenut način govora: "Tko stvara, proizvodi". Ali proizvod stvaraoca je stvorenje samo. njegovi proizvodi nisu njegova djeca, nego samo njegova djela.

Tko stvara, djeluje u vidljivome, i sam je vidljiv. Ali tko proizvodi rađanjem djeluje u prikrivenom i sam je prikriven.

(Stvorenje) je samo kopija. Tko stvara, stvara u vidljivome. Ali tko proizvodi rađanjem, rađa u prikrivenom.

Nitko ne zna, kojega su se dana među sobom sjedinili muž i žena - nego samo oni sami. Jer u tajnosti se izvršava vjenčanje svijeta kod svih, koji su uzeli ženu.

Ali kako se već vjenčanje oskvrnuća odvija u tajnosti, koliko je više neoskvrnuto vjenčanje stvarna tajna.

Ono nije tjelesno, nego čisto.

Ono ne proizlazi iz (ropske) požude, nego (slobodno nastale) volje. Ono ne pripada tami i moći, nego danu i svjetlu.

Kada se vjenčanje ne odvija u tajnosti, postaje bludnost. I zaručnica ne čini blud samo onda, kada primi sjeme drugog čovjeka, već također, ako obeščasti svoj odaju vjenčanja i javno se pokaže. Smije se pokazati samo svojem ocu, svojoj majci, prijatelju supruga i djeci supruga. Njima je dozvoljeno, stupiti dnevno u vjenčanu odaju.

Neka bi se drugi zadovoljili željom, glas zaručnice čuti i trošiti njenu čast. Neka bi se hranili ostacima, koji padnu sa njezinog stola, kao psi!

Zaručnik i zaručnica pripadaju bračnoj odaji. Nitko ne može vidjeti zaručnika i zaručnicu, osim ako sam postane zaručnik ili zaručnica.

Kada je Abraham (podigao oči svoje), kako bi vidio, što je vidjeti trebalo,

obrezao je kožicu s mesa. Time nas je poučio, da se tijelo mora uništiti, prije nego se napusti ovaj svijet. Tako dugo dok su požude ljudi u skrivenom, postoje i dalje i žive. Čim postanu vidljive, umiru, isto tako kako je kod tjelesnih ljudi. Jer ako bi njihova utroba došla na vidjelo i izašla iz tijela, oni bi morali umrijeti.

Isto tako je kod stabla. Tako dugo dok je njegovo korijenje sakriveno, ono živi i raste. Ali ako njegovo korijenje dođe na vidjelo, stablo se osuši.

I tako je sa svakim stvorenjem na svijetu, ne samo sa vidljivim, nego i sa prikrivenim.

Tako dugo dok su korijeni zla prikriveni, ono je jako. ali ako se prepozna, razriješiti će se. postane li vidljivo, nestati će.

Zato riječ kaže: "Sjekira je već stavljena na korijen stabla." Sjekira nije tu zato, da siječe. što se posiječe, opet će narasti. Nego sjekira siječe do temelja korijenja, dok korijenje ne izvuče gore.

Isus je sasvim istrkao korijenje (svijeta), drugi su to samo djelomično učinili. Iskopajmo radi toga svi korijenje zla, koje je u nama, i istrknimo sasvim korijenje iz našega srca!

Ono će biti istrknuto time što ga prepoznamo.

ne spoznamo li ga, ono pušta dalje korijenje u nama i rađa svoje plodove u našim srcima. Tada je ono gospodar nad nama, mi smo njegove sluge. Ono nas zarobi pa mi radimo što ne želimo, a ne činimo što želimo.

Ono je i dalje moćno, jer ga i nismo spoznali.

I tako dugo dok ono postoji, također djeluje.

Neznanje je majka plodova zla. Neznanje je proizvod smrti. Jer tko je iz neznanja, nije živio, niti živi, niti će još živjeti.

Ali tko je u istini, biti će usavršen, kada će se objaviti sva istina. Jer ovdje je istina kao neznanja, ako je prikrivena, počiva (neprimjećena) u sebi.

Kada će biti objavljena i prepoznata, biti će (drugačije nego neznanje) slavljena, jer je moćnija od neznanja i zablude.

Ona, naime, oslobađa. Tako također kaže riječ: "Istina će vas osloboditi, ako ju spoznate."

Neznanje je ropstvo. Spoznaja je sloboda. Ako spoznamo istinu, žeti ćemo plodove istine u nama. Ako se s njom sjedinimo, primiti će nas kao punoća punoće.

Sada posjedujemo vidljive stvari stvorenoga svijeta. I kažemo: "One su vrijedne i moćne. Ali prikrivene stvari su bezvrijedne i slabe." Tako je uistinu,

kada stvari istine uđu u vidljivi svijet. Tada su slabe i bezvrijedne su. Ali prikrivene su jake i vrijedne.

Misteriji istine su vidljivo nastala istina. Oni su njena znamenja i kopije.

Ali sama odaj vjenčanja je prikrivena. Ona je sveto od svetih.

Još ju je zavjesa doduše prikrivala, dok je Bog vladao stvorenim svijetom. Ali ako se zavjesa rastrga, i unutrašnje dođe na vidjelo, ostati će kuća ovoga svijeta pusta, biti će razorena. Jer će sve, što je bilo kopija božje istine, pobjeći će iz mjesta (ovoga svijeta) - ali svakako ne unutra u sveto od najsvetijeg. Ne može se povezati sa čistim svjetlom i neoskrvnjenom punoćom punoće.

Ipak će uteći ispod krila križa i njegovih ruku.

Lađa će mu biti spas, ako provali poplava preko svijeta.

(Ranije) je samo nekolicina, pripadnici plemena svećenika, mogli sa visokim svećenikom dospjeti iza zavjese.

Ali zavjesa se nije rastrgala samo prema gore, tako da se (prikriveno) otkrilo samo onima, koji su odozgo. Također se nije rastrgala samo dolje, tako da se nije pokazala samo onima koji su odozdo. nego se je rastrgala odozgo prema dolje.

Oni odozgo su nam otvorili, da bi mi koji smo odozdo mogli ući u prikrivenu istinu, koja je stvarno vrijedna i moćna.

Ušli smo doduše na temelju bezvrijednih i slabih znamenja. Ali ona su samo bezvrijedna u usporedbi sa savršenom krasotom.

Postoji, naime, jedna krasota, koja daleko nadmašuje druge krasote, i jedna snaga, koja daleko nadmašuje druge snage.

Stoga se nama otvorilo savršeno i prikriveno od istine. A najsvetije od svetih nama se je objavilo i odaja vjenčanja nas je pozvala k sebi.

Tako dugo dok se zlo ne objavi, ništavno je. Ali ono nije još odstranjeno iz sjemena duha svetoga, u čijoj se sredini ugniježdilo. Radi toga razloga su ljudi sluge zlu.

Ali ako otvoreno svjetlo uđe u dan, tada će se razliti savršeno svjetlo nad svima, i svi, koji su u njemu biti će pomazani. Tada će se osloboditi robovi, a zarobljenici će biti otkupljeni.

"Svaku biljku neba sadio je moj Otac, koji je na nebu, i ona neće biti istrgnuta."

Odvojeni će se sjediniti, praznina će se napuniti.

Svi, koji uđu u odaju vjenčanja, sjediniti će se sa svjetlom. Oni se tada ne

sjedinjuju kao kod vjenčanja oskvrnuća, za koje (mi moramo najprije upaliti svjetlo), jer se odvija po noći. Vatra ovih vjenčanja gori samo po noći i onda se gasi.

Ali misterij i (svetoga) vjenčanja odvijaju se po danu i u svjetlu. A ovaj dan i njegovo svjetlo ne gase s nikada. Ako netko postane dijete sobe vjenčanja, prima ovo svjetlo. Ali ako ga ne dobije, dok je još na ovome svijetu, na drugome ga svijetu ne može primiti.

Tko ipak primi ovo svjetlo, neće biti prepoznat, niti zadržan, niti će od bilo koga moći biti uznemirivan, neovisno o tome da li živi u svijetu ili izlazi iz svijeta On je već primio istinu u kopiju.

Svijet je za njega postao vječnost, vječnost je za njega punoća punoće. Ona mu se sada objavila, jednom opet nastalom. I on sada živi (u očima svijeta) prikriven, ipak ne u tami i noći prikriven, nego prikriven u jednom potpuno savršenom danu i jednom svetome svjetlu.

PISMO REGINUSU O USKRSNUĆU

O PISMU REGINUSU O USKRSNUĆU

O uskrsnuću postoje različita mišljenja. Jedno od takvih glasi: to je općenito jedna avet, izmišljotina ljudi koji se ne mogu pomiriti sa svojom smrću.

Uobičajeno je shvaćanje o uskrsnuću, koje ne odbija u potpunosti ovu mogućnost, kaže: čovjek koji umre, odmah će poslije smrti ili na kraju svih stvari, uskrsnuti tjelesno, u jednom preobraženom tijelu, i tada vječno živjeti. Isus je, kao božji sin, pobijedio smrt i u ovoj čudotvornoj moći također probuditi mrtve - jedne u vječni život u prokletstvu, druge, koji su vjerovali u njega, u vječni život u nebu.

Rašireno je mišljenje isto: Što će se dogoditi nakon smrti, ne znam. Sada to ne treba biti moja briga. O tome i tako ne mogu ništa znati.

Objasnimo da, prije nego se osvrnemo na naš tekst, da "uskrsnuće" nema isto značenje kao i "život poslije smrti". Uz život poslije smrti vezane su dvije uobičajene predodžbe: Prvo: čovjek i poslije smrti živi dalje sa jednom promijenjenom svijesću, a ta se svijest opet dalje reinkarnira.

Drugo: čovjek i poslije smrti živi sa promijenjenom svijesću, dok se i ova svijest konačno ne raspadne, a ono što ostane inkarnira, to je ono nesvjesno - istinsko duhovno biće čovjeka.

Razmotrimo sada što kaže naš tekst o uskrsnuću, koje objašnjenje daje i ispitajmo da li je moguće to izvršiti.

To nešto vječno, što nije prepoznatljivo našom sadašnjom svijesću, a usidreno je u čovjeku kao neprolazna istina. Nasuprot tomu postoji "priroda", prolazno, čiji zakon je smrt. Čovjek je sa svojom sadašnjom svijesću i svojim tijelom prolazne prirode, koja je drijemala u čovjeku, dakle u nesvjesnome, nepoznatome vječnoga, dio je neprolazne istine.

Nedjelotvornost i besvjesnost vječnoga u čovjeku je anomalija, ne odgovara odredbi čovjeka i mora se i može promijeniti. Uskrsnuće je ta promjena.

Ono što uskrsne, vječno je u čovjeku. Uskrsnuće vječnoga u čovjeku znači: osvješćivanje ovoga vječnoga, i poslije toga slijedi djelovanje vječnoga.

osvješćivanje je jedino moguće ako svijest vezana na predodžbe šuti: jer vječna istina nije bilo kakva predodžba, nego snaga, zakon, unutarnje biće stvari. Ova snaga postepeno sama gradi organ, preko kojega će biti prepoznata: gradi jednu novu svijest. Tek će tada ljudi biti svjesni. Tada je tu izlaz iz svijeta predodžbi, u svijest stvari nasuprot predstavama i mora

uključiti svoje unutrašnje snage, a ulaz je svijet spoznaje u kojemu je nova svijest sjedinjena sa unutarnjim snagama stvari i iznutra će biti preplavljena: punoća punoće.

Što od smrti uskrsne, vječno je u čovjeku, što je u carstvu smrti bilo kao mrtvo jest okovano prolaznom prirodom. Ovo uskrsnuće nema ništa zajedničko sa životom poslije smrti, sa činjenicom da stara svijest poslije smrti još neko vrijeme živi dalje u promijenjenom obliku. Ono nema također ništa zajedničko sa buđenjem tijela ili tijelom pročišćenim poslije smrti.

Uskrsnuće se naime odvija, dok čovjek još živi.

Jer postanak jedne nove svijesti iz snaga vječnosti nije automatski proces. Čovjek u tome mora surađivati, tako da reagira na ove snage koje su nastale novim mogućnostima i da bi došao do mira svjesno se suprotstaviti svim impulsima prolaznog svijeta predodžbi koje prodiru iznutra i izvan njega. Tu je smisao izreke iz Evanđelja po Filipu: "Ako netko, dok je još u ovome svijetu, ne primi (svjetlo), ne može ga ni na drugom svijetu primiti." Poslije smrti nema više mogućnosti da se svjesno reagira.

Što uskrsne iz smrti, vječno je u čovjeku. Uskrsne li, raste nova svijest, stara umire, umiru veze i iluzije o svijetu priviđenja. To je smisao rečenice iz Evanđelja po Filipu: "Neki kažu: Gospodin je najprije umro i tada uskrsnuo. Oni se varaju. Jer prvo je uskrsnuo i tada umro. Ako netko prvo ne stekne uskrsnuće, ne može ga smrću steći."

Uskrsnuće vječnoga u čovjeku je uvjetovano time da prolazno svjesno "umre". Jer bez svjesnog usidrenja u vječnome nemoguće je čovjeku da prolazno u sebi samome spozna niti razriješi.

Uskrsnuće kao postajanje svijesti vječnoga u čovjeku je preduvjet za smrt svijesti iluzija. Time je također dana druga primjedba tjelesnoj smrti. Čovjek, u kojemu je vječno postalo svjesno, drugačije će proživjeti tjelesnu smrt nego čovjek, koji se drži sasvim prolaznosti. Za ovog posljednjeg tjelesna smrt je najprije i gašenje svijesti, koja se raspada sa tijelom za koje je bila vezana. Ali za prvoga se svijest ne gasi smrću, jer je ispunjena snagama vječnosti i time sama neprolazna. On je stvarno pobijedio smrt. A kako više nije ovisan o prolaznim pojavama svijeta, ne treba također više inkarnirati.

Ali oko slijedi također postanak svijesti vječnoga i jedno djelovanje vječnoga, tada čovjek nije pobijedio tjelesnu smrt samo preko neprolazne svijesti, već i u drugom pogledu.

Postanak svijesti znači: snage vječnosti ulaze u spoznaju, u organe spoznaje, koji su se sami oblikovali. Djelovanje ovdje znači: također gradite nove organe djelovanja, preko kojih čovjek može svjesno izvesti novu osobu, koja se može

predstaviti sposobnošću za odluke, mišljenje, osjećanje u neprolaznom svijetu i odašiljanje snaga neprolaznog svijeta. Ova "osoba" se još za vrijeme života gradi u prolaznoj osobi: a ako ova umre, stupa u akciju nova osoba, u "vidljivo". To bi bilo tijelo uskrsnuća, sa kojim se je Isus pokazao svojim učenicima. To je neprolazno tijelo. Dakle, takav je čovjek tjelesno pobijedio smrt, "novo tijelo", koje se sastoji od snage i svjetla, naraslo je. Stoga naše pismo kaže: što je dakle uskrsnuće? To je nastajanje vidljivima onih koji "uskrsnu."

Kakvu ulogu igra Isus u našem tekstu u ovim procesima? Pri uskrsnuću onoga vječnoga u čovjeku, nastajanje svijesti i djelovanjem vječnoga ne radi se o jednom običnom poklonu, kojega prolazni čovjek primi božjom milošću, ako samo vjeruje u tu mogućnost, nego je to revolucija cijeloga bića, jedno gutanje prolaznog od neprolaznog - pri čemu čovjek mora surađivati.

Usprkos tome on ne može ove procese izvršiti vlastitom snagom. I radi toga opisuje pismo Reginu, kako Isus kao čovječji sin i božji sin, koji raspolaže sa obje vrste svijesti i snaga, kao jedno dvostruko biće proživi ovaj proces uskrsnuća i time oslobađa snage, koje omogućavaju izvršenje. "Milost" je kada se ove snage stave na raspolaganje.

Ljudima, koji se iz dana u dan muče, ova vrsta uskrsnuća izgleda kao neka davno iščezla Priča ili nejasan san. Ono vječno je ipak u čovjeku prisutno i ono uznemirava čovjeka, bilo kao priča ili kao san. Ovo stanje zarobljenosti vječnoga u prolaznom u stvarnosti jedno je neprirodno stanje. Stoga naš tekst kaže: uskrsnuće je jedna "nužnost" za čovjeka. Tek kroz njega će postati istinskim čovjekom, još prije tjelesne smrti.

PISMO REGINU O USKRSNUĆU

Ima ljudi, dragi Reginus, koji žele što je više moguće naučiti. I u toj čvrstoj namjeri ulaze u probleme, koji još nisu riješeni. Ako tada nađu neko rješenje, počinju su koješta uobražavati.

Ali ja sam mišljenja, da oni pri tome ne polaze od same istine. Jer oni više traže svoj mir nego mir, koji smo mi primili od našeg spasitelja, gospodina Krista, kada smo spoznali istinu. U njoj možemo počivati stvarno u miru.

Ako me sada pitaš o uskrsnuću, spreman sam ti pod ovim preduvjetom odgovoriti. Ono je svakako nužnost za ljude. Usprkos tome mnogi ne vjeruju u uskrsnuće, a samo nekolicini će biti dodijeljeno. Radi toga želimo sada o tome govoriti.

Kako se ponašao naš Gospodin, kada je bio u tijelu i objavio se kao Božji sin? Stanovao je na (donjem) mjestu na kojemu i ti također stanuješ. Govorio je o zakonu ove prirode: to znači "smrti".

Ali Božji sin, dragi Reginus, bijaše također čovječji sin. Radi toga je posjedovao oboje, ljudsko i božje biće. I on je mogao pobijediti smrt, jer bijaše božji sin. No kako je također bio čovječji sin, mogao je stvoriti mogućnost (našeg) povratka k punoći punoće. Jer on bijaše od pradavnine odozgo, sjeme istine, on bijaše prije nego je nastao svijet sa svim svojim bezbrojnim vladarima i moćima.

Znam, govorim ovdje o rješenju jednog teškog problema. Ipak, ako se polazi od same istine, nema ništa težeg. Jer rješenje se samo približilo, u sredinu (svijeta), da ne bi ništa sakrilo i da bi sve pokazalo što se odnosi na našu egzistenciju: razrješenje zla s jedne strane i objavljivanje odabranih s druge strane. Tako je proizišla istina i duh iz Boga. Iz (božje) milosti slijedi istina.

Spasitelj je progutao smrt. On je odložio svijet koji je prolazan (kao haljinu). To je ono, što prije svega moraš znati. On (se) preobrazio u neprolazno i (uskrsnuo je), time što je prividno progutao ne-prividnim. Tako je prokrčio put do besmrtnosti. Jer na ovaj je način postalo moguće, da mi s njim patimo, kako kaže apostol, da s njim uskrsnemo i s njim odemo u nebo.

Ako se u ovome svijetu potvrdimo u ovome smislu kao nosioci njegove snage, tada smo zrake njegove snage i od njega smo dodirnuli - dok u njemu ne utonemo: to je smrt, dok smo još na životu. Tada će nas on uzdići gore k nebu kao zrake sunca, i nitko nas ne može zadržati: to je uskrsnuće u duhu, koje u sebi sadrži dušu i ono od tijela.

Ako netko ne vjeruje, ne koriste mu ništa uvjeravajući argumenti. Jer ovdje se radi o vjeri, moj sine, a ne o uvjerenju (argumentima). Tko je (po istinskom biću) mrtav, uskrsnuti će.

A postoji li i jedan među (takozvanim) filozofima ovdje u prolaznom svijetu, koji stvarno vjeruje? Ali mrtvi će uskrsnuti, i ako i svi filozofi u ovom prolaznom svijetu ne vjeruju. Pusti ih - oni su samo ljudi, koji se okreću oko sebe.

Ali mi smo našom vjerom upoznali sin a čovječjeg i vjerujemo, da je on uskrsnuo od mrtvih. O njemu možemo reći: On je uništio smrt. On je velikan, u njega vjerujemo. Radi toga smo i mi (veliki) jer vjerujemo.

Misli spašenih su neprolazne, a duh onih koji su ga prepoznali, ne može potonuti. Mi smo odabrani za spasenje i razrješenje i od početka smo određeni za to da ne padnemo u ludilo kao oni koji nemaju spoznaju. Mi ćemo postati mudri kao takvi koji su spoznali istinu. Tko u istini ostane, ne može ju izgubiti, i ona se ne može rastočiti kao nešto što je nastalo, (dakle, nešto prolazno).

Moćna je ponoć ponoće. Nesvjesno je ono, što se je odijelilo od toga: nastalo je kao (prolazni) svijet. Ali svijet neće biti obuhvaćen od nastalog, od (stvarnog) postojećeg. Radi toga ne sumnjaj u uskrsnuće, Reginus. Nekoć nisi postojao u tijelu, a ipak ti je tijelo bilo dano, čim si ušao ovaj svijet. Zašto, dakle, ne bi također primio tijelo, ako se uzdižeš u vječnost?

Zar ti već ne pripada ono, što je bolje od svakog tijela, što tijelu koje je nastalo radi tebe, daje život? Zar ti nije dano ono što ti pripada potpuno na raspolaganje?

Što ti sada u stvari nedostaje, ako si u ovom prolaznom svijet ovdje? Da bi to doznao, jako se trudiš! Ti znaš, da poslije poroda izlazi posteljica - starost. Ti si dakle prolazan. No, gubitak ove prolaznosti je upravo tvoja prednost. Jer ako napustiš ovaj svijet, ništa vrijednoga ne ostavljaš iza sebe. Zlo je bezvrijedno.

Samo nas milost spašava iz ovih mjesta prolaznosti, iz ovoga svijeta, kojemu pripadamo - inače nitko drugi. Ali mi smo spašeni! Primili smo svetost u punom obimu. Obujmimo ipak ove misli u svoj bistrini. Shvatimo ih ipak jasno!

Mnogi tražioci istine žele također znati da li će spašeni, kada napusti svoje tijelo, biti odmah spašen. U to ne treba sumnjati. (Jer je jasno) da vidljiva osoba, kada umre, neće biti spašena, ali uistinu živa osoba se nalazi u smrtnoj

osobi. Ona je ta koja uskrsava. Što je dakle uskrsnuće? To je postajanje vidljivima onih, koji uskrsnu.

Trebaš se samo prisjetiti Evandjelja, gdje piše, da se je Elija prikazao i s njim Mojsije, da bi obznanili da uskrsnuće nije izmišljotina. Ono nije avet, nego činjenica. Naprotiv: prije je svijet avet nego uskrsnuće, koje se dogodilo preko našeg Gospodina i spasitelja, Isusa Krista.

Na što se sada svodi zaista moje učenje? Sve što živi, umire. Ljudi žive u velikoj iluziji. Od bogatog postaje siromašno, prijestolja se ruše, sve se mijenja. Cijeli je svijet iluzija. Ali ja ne želim, više nego što je to potrebno, sudjelovati u ovoj stvarnosti. Nije svako uskrsnuće od ove vrste. Njegova je istina sigurna, isto kao i ono što stvarno postoji i što će se objaviti, da će se stvari mijenjati i prelaziti u novi oblik postojanja. Jer se neprolazno spušta u prolazno i svjetlo zrači dolje u tamu i proguta ju. Punoća punoće odstranjuje nedostatak. To su osobine i obilježja uskrsnuća. To je ono što će do dobrog djelovati.

Radi toga napusti znanje, koje je samo dio, Reginusu i ne idi za tijelom, nego napusti ono što je nepotpuno djelo - tako ćeš zadobiti uskrsnuće. I onaj, koji je smrtnan, zna o sebi samome da je smrtnan. I ako je proveo mnogo godina života, konačno ga zahvati smrt. Tako znaj također i ti, da si uskrsnuo i da te uskrsnuće uhvatilo. Svatko zna da mora umrijeti, ali ti, koji imaš uskrsnuće, ne možeš se dalje tako ponašati kao da moraš umrijeti. Jednu takvu ludost si ne možeš dozvoliti. Svako treba neko vrijeme vježbati, prije nego nauči prve lekcije. Ali tada više ne treba lutati, nego se može sam primiti, takav kakav je bio u pradavnini.

Ovu sam spoznaju primio od moga Gospodina Isusa Krista, koji sve nesebično poklanja. Ja sam ju prenio tebi i tvojoj braći, mojim sinovima. Ništa vam nisam uskratio, što bi na bilo koji način moglo poslužiti vašem jačanju. Ali ako sam nešto napisao i najavio što je previše duboko, rado bih to želio objasniti, ako pitate. I nemoj zavidjeti bilo kome u tvojoj grupi, koji bi pri tome možda mogao pomoći. Mnogi će zajedno usmjeriti pažnju na ovo što sam ti napisao. Ovime vam kazujem, kako ćete među sobom održati mir i moći primiti milost. Pozdravljam te i sve vas koji se bratski volite.

O DUŠI

O RASPRAVI O DUŠI

Najvažniju ulogu kod svih procesa, koje opisuje evanđelje istine, evanđelje po Filipu i pismo Reginusu o uskrsnuću, ima duša, i to zapravo njezin svjesni dio: svijest.

Rasprava o duši razlaže dalje neke izjave iz ovih evanđelja, glede uloge duše, svijesti, i koristi pri tome usporedbu duše sa ženom koja se može odati bludu, ali i njoj predodređenom suprugu.

Sada je duša tj. svijest, predana svijetu prolaznih priviđenja i biva od njega oplodena: rađa predodžbe i s njima povezana djela. Njena "maternica", organ oplodnje, je "izvana", to znači da ona prepoznaje u sadašnjem stanju samo stvari nesavršenstava - stvari čija je predodžba u vremenu i prostoru, a ne njeno unutarnje biće. Ova se svijest predodžbi nikada neće nasititi: poput "bludnice" trči od muškarca do muškarca, traži ispunjenje, koje ovako ipak nikada neće naći. Na razini razuma ide od jedne ideologije, religioznog, ezoteričnog ili psihološkog sistema do drugog: na razini osjećaja pokušava prakticiranjem meditacija i doživljavanja samoiskustva: na nivou života pokušava promijeniti svijet pozitivnim mišljenjem, osjećajem i djelovanjem. Ali nakon nekog vremena opet ostaje praznih ruku - ostaje samo razočaranje i oštećenje. A Što je rezultat ovakvog ponašanja? Gluhoća i sljepilo za zov iz vječnosti, zbunjenost srca. A zavodnici su svi ovi "brakolomci", jer mnogo obećavaju i dolaze u velikom sjaju. Samo dijete rođeno iz ovih mnogobrojnih veza i biti će također predano tjelesno bludu, kojemu pozivaju mnogi sistemi oslobođenja ili zbog pomanjkanja orijentacije i zbunjenosti srca, prividno oslobođenje.

Ali takvo je vladanje nedostojno duše, svijesti. Njena uloga nije u svijetu prolaznih predodžbi, nego joj je odredba u vječnosti. Vječan je duh koji leži sakriven i nesvjestan u ljudima. Radi se o tome da se svijest oslobodi od svijeta predodžbi, potpuno se očisti od svih fiksnih ideja koje su u nju prodrle - i gleda prema "zaručniku". Tek tada je moguće da se duh, koji je vječan, pokaže duši, uđe u nju, potpuno ju obnovi, i dade joj natrag njezino dostojanstvo.

Svijest prožeta od spoznaje vječnoga, od duha, postat će sasvim nova, mijenja se u svijest koja opaža iznutra prema van. Njena se "maternica" okreće prema unutra. A veza ove svijesti sa duhom, spoznaja, drugačija je od veze svijesti predodžbi sa priviđenjima. Kod posljednjeg ostaju ipak dva uvijek

dva. U tome se upravo sastoji nezadovoljstvo, što je duši povod za dalje eksperimente. Ali u vezi sa duhom, svijest je spoznaja sama, koja će biti prožeta od nje i prožimat će ju sa svoje strane, tako da će one biti "jedan jedini život". Time je ispunjena pradavna čežnja duše, koja se je stalno usmjeravala na krive ciljeve u svijetu predodžbi. Sad a je povezana sa svojim istinskim ciljem, vječnošću, i više ne treba tražiti.

Tako je svijest, duša, na istome mjestu gdje je bila prije: bijaše povezana sa zaručnikom, sa "prvorodnim", od Oca i Majke ljudskim rođenim, neprolaznim duhom, koji bijaše u Ocu. Sjedinjenjem sa ovim duhom, vraća se natrag mjestu svoga oca. I sada može rađati opet djecu, koja su savršena i trajna, može izgovarati riječi i oslobađati snage koje potječu iz svijeta duha. Ona tako izvršava misterij uskrsnuća, postajanje svijesti duha i postajanje djelotvornosti duha novim djelima; ona izvršava misterij odlaska u nebo, "puta k ocu gore", i misterij svetoga vjenčanja, ulaska u ponoću ponoće.

Za to je preduvjet misterij krštenja sa vodom, pokora (kajanje). Spoznaja je prvi korak veze sa duhom, i ona odgovara vezi sa svijetom predodžbi a ne sa odredištem i dostojanstvom čovjeka: da oblik svijesti koja je vezana na predodžbu mišljenja, osjećanja i život degeneracija je one svijesti koja živi neposredno u spoznaji i stoga je ujedinjena sa svime.

Iz ove spoznaje javlja se čežnja za spasenjem, za ponovnim zadobivanjem izgubljenog,

i također nastaje jedan proces čišćenja: u smirenom gledanju prema istinskoj spoznaji, sve će se pogrešne ideje i iz toga proizlazeće navike prepoznati kao prolazne i time biti razriješene. Djelovanjem snaga vječnosti, također se razočaranja i oštećenja duše mogu opozvati, tako da može početi regeneracija. Psalmist će citirati u tom smislu: (a citati iz svetog pisma, koji objašnjavaju, nalaze se često u ovome tekstu): "onaj koji tvoj život oslobodi od pokvarenosti... tvoja usta načini veselima, i ti ćeš opet postati mlad kao orao."

O DUŠI

Mudraci prije našeg vremena dali su duši jedno žensko ime. I ona je stvarno, po svom biću, ženska. Ona i posjeduje maternicu kao žena.

Kada je još kod Oca bila sama, bila je djevica i po osobi muškarac-žena. Ali kada je pala dolje u tijelo, pala je mnogobrojnim razbojnicima u ruke. I ovi su se zločinci međusobno bacili na nju i obeščastili ju. Neki su ju silovali, drugi podmitili podlim darovima. Ali svi su ju osramotili. Izgubila je svoje djevičanstvo, predala je svoje tijelo na milost i nemilost svakome.

I uvijek, kada bi ju spopala pohota za nekim muškarcem uobražavala si je da je to njezin istinski suprug.

Ali nakon što se je bila sramotno predala nevjernim brakolomcima i dala im se iskoristiti, jako je stenjala i pokajala se.

Ali kada je okrenula svoje lice od ovih ljubavnika, odmah je opet trčala k drugima, koji su ju prisiljavali da bude s njima u njihovim spavaonicama, po njihovoj volji i volji njihovih gospodara. Nije ih se više, od srama, usudila napustiti.

Dugo vremena su oni laskali da su vjerni, pošteni i časti dostojni supruzi, ali su ju na kraju ipak ostavili samu. Tada ostaje tako zapostavljena kao jedna siromašna, osamljena i bespomoćna udovica, koju nitko ne sluša u njezinoj patnji. Od njih nije ništa zadržala osim obeščaćenja koja su joj u općenju s njom nanijeli.

A što su rezultati, djeca ovih ljubavnika? gluhoća, sljepoća i zamršenost srca!

Ako ju sada Otac, koji je gore na nebu, traži i pogleda ju dolje i vidi kako stenje, kako se kaje za svoje strasti, svoje besramno ponašanje, svoj blud koji je činila, kako počinje zazivati njegovo ime, tražiti pomoć, tako što zove svojim cijelim srcem i kaže: "Spasi me, Oče! Pogledaj, želim ti položiti račun, jer sam napustila moju kuću i pobjegla sa moga djevičanskog ognjišta. Obraćam se opet k tebi." Ako on dakle vidi, da je u njoj ovakvo uvjerenje, odlučiti će da joj vrati natrag njeno dostojanstvo i smilovati će joj se jer puno je patnje prošla otkada je napustila svoju kuću.

Duh proriče o bludu duše na mnogo mjesta. Tako kaže kod proroka Jeremije: "Kada se muškarac rastane od svoje žene i kada ona ode od njega, i uzme drugog muškarca, smije li ju on također opet uzeti? Zemlja je onečišćena, zar ne? Iako si bludničila sa mnogobrojnim ljubavnicima, dođi ipak opet k meni, kaže Gospodin. Podigni svoje Oči u visine, i pogledaj kako bludničiš svuda. Sjediš na cesti i kao Arap u pustinji vrebaš i onečišćavaš zemlju svojim bludom

i zlom. Imaš čelo bludnice, ali se više ne želiš sramiti i ipak višeš prema meni: Dragi Oče, ti majstore moje mladosti!" (Jer. 3. 1-4)

Isto je napisano kod proroka Hosea: "Izrecite sud o vašoj majci - ona nije moja žena i ja ju ne želim imati! -znači ako bi odbacila svoj blud sa lica i brakolomstvo sa svojih grudiju, da ju ne bi голу svukao i predstavio onakvom kakva je bila kada je bila rođena, da ju ne bi načinio poput pustinje i osušene zemlje, da ju ne bi ostavio da umre žedna i da se ne bi smilovao njezinoj djeci, jer su to djeca bluda, a njihova je majka bludnica koja ih je nosila, srami se i kaže: Želim otići sa svojim ljubavnicima, koji mi daju kruha, vode, vune, kudelje, ulja i pića. Zato pogledaj, oporučno ću ostaviti trnovitim tvoj put, podići ispred zid kako ne bi mogli naći njezinu stazu: a ako bude trčala za svojim ljubavnicima, da ju ne uhvate, a ako ih ona bude tražila da ih ne može naći, i da mora reći: Želim se vratiti svome prijašnjem mužu jer mi je on bio bolji nego je ovaj sada." (Hos. 2, 2-7)

Ponovo kaže kod Hesekiela: "Iznad svih ovih zločina (oh jao, jao tebi! kaže gospodin Gospod), sagradio si kapelu kumira i napravio oltare na svim ulicama: na svim si ulicama sagradio svoje oltare, napunio tvoju ljepoticu ispraznom strahotom: širila si noge pred svima koji su prolazili i vodila si veliki blud. Sa djecom Egipta vodiš ozbiljan blud, sa tvojim susjedima, koji imaju veliko tijelo." (Hes. 16, 23-26)

Tko su djeca Egipta, koja imaju veliko tijelo, ako nisu oni koji imaju tijelo, osjete i stvari zemlje, sa kojima se duša uprljala na ovome mjestu, onda kada je uzela kruh, vino, ulje, haljine i sve vanjske ukrase, koji obujmljuju tijelo prema van? Vjerovala je da bi joj to sve bilo od koristi!

U ovome bludničanju Apostoli su najavlјivali spasitelja: "Čuvajte se, očistite se od toga!" (npr. 1. Thess. 4, 3) Pri tome ne govore o bludu tijela, nego prije svga o duši. Temeljem ovog razloga apostoli pišu (savršenima) božjima, da ne padnu (u ovo bludništvo).

Ali velika je borba radi bluda duše. Tek iz nje proizlazi blud tijela. Stoga Pavao piše u pismu Korinćanima: "Pisao sam vam u pismu da ne trebate imati posla s bludnicama. Ne mišljah čak na bludnice ovoga svijeta ili škrce ili razbojnice i pogane, inače biste morali svijet napustiti." (1. Kor. 5, 9) Isto tako govori o duhu: "Jer ne borimo se mi protiv krvi i mesa, nego protiv kneževa i silnika, naime Gospodara svijeta, koji vladaju u tami ovoga svijeta, sa zlim dusima pod nebom." (Eph. 6, 12)

Tako dugo dok god duša bez obzira trči za svakim i sa svakim vrši razvrat, tko ju god sretne, uprlja se, i mora bolno patiti zbog svih kojima se je bila predala. Ali ako osjeti bolove u kojima živi, plače prema ocu i kaje se, te će joj se otac smilovati i okrenuti njenu maternicu.

Materica naime, koja je bila prije okrenuta prema van, opet će se okrenuti prema unutra, te će tako duša dobiti opet svoje istinsko biće. Jer materica duše nije ista kao materica tjelesne žene.

Tjelesna materica žene je, kao i sva utroba, u unutrašnjosti tijela. Ali maternica pale duše leži na njenoj vanjskoj strani kao muški spolni organi, koji su izvana. Ako se sada materica duše, po volji Oca, okrene prema unutra, uranja u pročišćavajuću kupku u kojoj se odmah čisti od prljavština, koje su joj bile nanesene na vanjskoj strani. Isto kao što se prljavo rublje pere u vodi koja ga okružuje, sve dok se ne ispere i bude čisto. Ali čišćenje duše se sastoji u tome da postane nova, da dobije opet svoje pradavno biće i da se okrene. To je njeno krštenje. Tada se opet može početi silno kretati i s velikom snagom, kao što i roditelje snažno i sa silom kod poroda kolaju.

Budući je ona žena i ne može sama stvoriti dijete rađanjem, Otac joj je poslao sa neba njezinog supruga, njezinog brata, prvorođenoga.

Zaručnik se spustio k zaručnici. Ona je prestala bludničiti i očistila se je od oskvrnuća ljubavnika. Obnovila se je u zaručnicu. Očistila se je u vjenčanoj odaji. Namirisala se je lijepim mirisom, sjedila unutra i čeznula za istinskim zaručnikom.

Više nije trčala na trg i nije, nakon što ju je spopala pohota, općila sa svakim najboljim. Sve više je neprekidno težila za zaručnikom, očekujući dan kada će doći, a ipak ga se bojala, jer nije znala kako on izgleda. Izgubila je sjećanje na vremena prije pada iz kuće Oca.

Voljom njenog Oca bijahu njeni snovi njime ispunjeni, kao kod žena koje vole istinski svoga muža. Voljom njenog Oca došao je zaručnik k njoj u pripremljenu odaju vjenčanja. On je prekrasno okitio odaju vjenčanja. Jer ovo vjenčanje nije poput vjenčanja tijela gdje oni koji zajedno spavaju osjećaju slast. Oni koji izvršavaju sveto vjenčanje, ostavljaju muku požude kao teret iza sebe i (ne razdvajaju se nikada više) jedno od drugoga. Zaista, sveto vjenčanje nije (od tjelesne vrste). Već kada se sjedine, postaju jedan jedini život.

Zato je prorok rekao za prvog muškarca i prvu ženu: "Oni će biti jedno tijelo!" (1. Mojsije 2, 24). Jer prvi muškarac i prva žena bijahu povezani jedan s drugim kod Oca. Kasnije je tek žena izgubila muža, koji je njezin brat. Ovo vjenčanje sada ih opet sjedinjuje jedno s drugim. Duša se ponovo sjedinjuje sa svojim stvarnim ljubljeni, svojim istinskim gospodarom, kako stoji napisano: "Gospodar žene je njezin suprug." (npr. 1. Mojsije 3, 16)

Opet ga je pomalo prepoznala, veselila se i plakala pred njim, kada je razmišljala o svojoj sramoti i osamljenosti. Okitila se prekrasnije, kako bi mu

se sviđala i kako bi kod nje ostao. Tako je i prorok u psalmima rekao: "Čuj kćeri, pogledaj i prisloni tvoje uši: zaboravi svoj narod i kuću očevu, tako će se kralj veseliti tvojoj ljepoti: jer on je tvoj Gospodar." (psalm 45, 10-11)

Jer zaručnik joj vraća njezino dostojanstvo, tako da odvraća svoje lice od svoga naroda i mnogobrojnih ljubavnika, u čijoj je sredini prije boravila. Ona opet poštuje samo svoga kralja, svoga istinskog Gospodina, i zaboravlja kuću svoga zemaljskoga oca kod kojega joj nije bilo dobro i sjeća se opet svoga Oca na nebu.

Isto tako bijaše Abrahamu rečeno: "Idi iz tvoje domovine i od prijatelja tvojih i iz kuće oca u zemlju koju ću ti pokazati." (1. Mojsije 12, 1).

Tako se dakle duša okitila u svojoj ljepoti (...) i sreća je svoga dragoga. A i on je nju također ljubio. A kada se s njim sjedinila, primila je sjeme od njega - to je duh koji oživljava. Stvorenja iz ove veze ostaju na životu i dobra su.

U tome se sastoji savršeno čudotvorno rođenje koje se odvija ovim vjenčanjem, po volji oca. Jer je dužnost duše da se sama opet rađa i postaje onakvom kakva je bila prije. Tada se pokreće opet iz same sebe. I ona je primila božje biće od Oca postala je nova i zauzeti će ono mjesto na kojemu je bila u početku. To je uskrsnuće od mrtvih. To je spas iz zarobljeništva. To je uznesenje na nebo. To je put gore k Ocu. Radi toga je prorok rekao: "Hvali Gospodina moja dušo, i što je u meni, tvoje sveto ime! Hvali gospodina, dušo moja, i nemoj zaboraviti što ti je dobra napravio: oprašta ti sve tvoje grijehe i liječi sve tvoje slabosti, razrješava tvoj život od pokvarenosti, okrunjuje te milošću i milosrđem: tvoja usta čini radosnima i ti ćeš postati opet mlad kao orao." (Psalm 103, 1-5) Ako, dakle postane duša nova, uzdiže se gore i slavi Oca i njenog brata, preko kojega je spašena. Tako će duša biti ponovnim rođenjem spašena. Ali to se ne događa asketizmom, niti vježbama, također ne napisani učenjem, nego samo milošću (božjom), to je (božji savršenima) dar. Ovaj nebeski dar je za njih. Radi toga je spasitelj zvao: "Ne može k meni nitko doći, nego koga Otac povuče, koji me je bio poslao, i ja ću ga probuditi na sudnji dan." (Ivan 6, 44).

Želimo radi toga pozvati oca, pozvati ga sa svom svojom dušom. Ne vanjskim riječima, već duhom, koji je u unutrašnjosti, koji dolazi iz dubine, time što stenjemo i činimo pokoru radi načina života koji smo vodili, time što stenjemo i činimo pokoru radi načina života, koji smo bili vodili, time što grijehe spoznamo, time što priznao praznu zabludu, u kojoj smo se nalazili i praznu žurbu u kojoj plačemo radi načina našeg boravka u tami i zato što su nas gutali valovi, time što smo se sažalili nad nama samima, da bi nam se smilovao, zbog čega sami sebe mrzimo, naime zbog našeg sadašnjeg stanja.

Jer ovako govoraše spasitelj: "Blaženi su, koji pate, jer oni trebaju biti

utješeni. Blaženi su koji gladuju i žedaju za pravdom: jer oni će se nasititi." (Luk. 6, 21) I opet je on rekao: Tko dođe k meni, a ne mrzi svoj vlastiti život, ne može biti moj učenik. (Luk. 14, 26)

Jer spasenje započinje pokorom. Zato je Ivan došao prije Krista i objavio krštenje pokore. Ali pokora se izvršava u patnji i brizi. Otac je ipak ljudima prijatelj. I on uslišava dušu, koja ga zove, i šalje joj svjetlo za spasenje.

Radi toga je govorio duh kroz proroka: "Reci djeci mojega naroda: Ako vaši grijesi i sežu od zemlje do neba i crvene se kao šarlah i crnji su od rupčica, a vi se okrenete k meni cijelom svojom dušom i kažete: moj Oče - ja ću vas, kao sveti narod, uslišati."

A na drugome mjestu: "Tako govori Gospodin, sveti Izraelac: Ako se vratiš i budeš uzdisao za spasom, biti ćeš spašen i shvatiti ćeš gdje si bio sve one dane, kada si imao povjerenja u ono isprazno." (Jes. 30, 15)

Opet se na drugome mjestu kaže: "Jeruzalem jako plakaše i kriknu: Smiluj mi se! On će se smilovati On će se smilovati glasu tvoga plača. A kada je vidio, čuo te je. Gospodin će vam dati kruh patnji i vodu boli. Od sada ti se ne trebaju približavati oni, koji te zavode." (Jes. 30, 19-20)

Stoga moramo zazivati Boga danju i noću, ispružiti ruke gore k njemu kao ljudi, koji na hučecem moru zazivaju Boga svim svojim srcem, ne samo da prividno tako izgledaju. Jer koji ga prividno prizivaju, sami sebe varaju, jer Bog gleda bubrege i srca ispituje, koji su u donjem mjestu, kako bi mogao prepoznati spasenje čestitih. Jer nitko spasenja nije dostojan, ako još uvijek voli mjesto zablude.

Radi toga je napisano kod pjesnika:

Odisej je sjedio i plakao na otoku. Bijaše tužan, svoje je lice okrenuo od govora Kalypse i njenih prevara i želio je vidjeti svoje rodno mjesto i dim, koji se diže od njegovih kuća. Da nije obio pomoć sa neba, nikada ne bi stigao kući u svoj rodni grad. (Po Odiseju I, 48-59)

Isto tako Helena (duša) govori:

Ali (moje srce) klikaše o d veselja, jer ja žudah za povratkom.

I ona stenje:

Afrodita me je prevarila. Udaljila me je daleko od moje domovine i od prvorođene kćeri i od moga plemenitog supruga. (Po Odiseju IV, 360-264)

Ipak, ako duša napusti svoga savršenog supruga radi prevare božice ljubavi, koja vlada donjim mjestom, patiti će zbog štete. Ali ako stenje i čini pokoru, vratiti će se natrag u svoju kuću. Izrael se također nije odmah mogao izbaviti i vratiti kući iz zemlje Egipta, kuće ropstva, - tek kada je uzdisao za Bogom, tek kada je plakao radi tlačenja.

Tako je zapisano u Psalmima: "Ja sam tako umoran od stenjanja, moj krevet

cijelu noć suzama i kvasim moj logor. Moja osobnost je raspadnuta od tuge i ja sam ostario, jer ja ću se zdvojan bojati. Odlazite od mene, vi svi zločinci, jer Gospodin čuje moj plač, Gospodin čuje moje preklinjanje, moju molitvu Bog prihvaća." (Psalm 6, 6-9).

Ako se istinski kajemo, Bog će nas uslišati, dobroćudni, Bog velikog smilovanja, pripada mu hvala do u svu vječnost.

Amen.

EVANĐELJE PO TOMI

O EVANĐELJU PO TOMI

Evandjelje istine nadasve je pokazalo spoznaju Oca kao medija u kojemu se ovija čovjekovo razrješenje: , evandjelje po Filipu uzdiglo je snagu istine duha Svetoga, samo u kojemu je moguća ova spoznaja i razrješenje - evandjelje po Tomi naglašava riječi da Isus sin - kao Krist, koji je istina, nje govorio - kao povijesni Isus. Isusove izreke se poput dragulja nižu u lancu jedna na drugu, svaka izbrušena i svijetli različitim bojama.

Čvrste i kristalno jasne poput dragog kamena su formule: uske i precizne, koje koncentrirano sve sadrže i sakupljaju ono što kao svjetlo spoznaje može doći ljudima i od njih biti prepoznato. Ovdje je spoznaja i snaga obuhvaćena riječima - primjerena za daljnje prenošenje od usta do usta, primjerena za zadržavanje u pamćenju, sposobna da poput sjemena u svijesti klija i razvija snage razuma i promjene.

Izreke su djelomično tematske, djelomično asocijativne, sastavljene po sličnim motivima, ne tako poredane jedna za drugom da ne bi tijekom misli u tekstu mogao biti razumljiv. Svaka je pojedinačno kao mamac u kojem se cijeli svijet vrti: od nepokretnog mira svijet pokreta biti će osvjetljen i prozren.

Kontrastom su označene skoro sve poslovice. U prednjem su planu izjave koje opisuju odnos dvaju bića ili stvari, koja principijelno ne odgovaraju jedan drugome, ali su ipak međusobno povezani bilo da životinja i čovjek u sistemu čovjeka stoje nasuprot jedan drugome, bilo da prolazni svijet i neprolazno nebesko carstvo prodire jedan kroz drugog. Nije moguće da oboje mogu stalno postojati jedno s drugim. To je temeljno stanje čovjeka i svemira.

Ovo će doći djelomično do izražaja kroz biblijsko evandjelje poznatim nam slikama usporedbi, kao npr. da se ne može ulijevati novo vino u stare mjehove, jer stari mijeh (stari čovjek) nije dorastao snazi vina (Duha) (47) ili da "mrtvi", na svijet vezni ljudi, ne "žive", oni koji žive u nepromjenjivom carstvu, ne "umiru", također ako i umru po tijelu (11).

Ali mnogobrojne i raznovrsne su nama nepoznate slike: govoriti će se o svijetu koji je "leš", nedostojan živoga (56); da se onaj koji je prazan puni sa svjetlom, dok se onaj koji je podijeljen u mnoštvo puni tamom (61): postoji mjesto gdje oni koji slijede blažene ne mogu naći ni jedno mjesto, jer je to mjesto istine (68, 69a): da nešto neprolazno, koje netko u sebi proizvodi, spasi ga, dok ništa ubija čovjeka (70); da svetost ne pripada onima, koji po tijelu

proizvedu nešto vrijedno, nego onima, koji čuju riječ Oca i sačuvaju ju (79): da netko, kao Adam, može posjedovati najveću moć i najveće bogatstvo svijeta, bez da ipak sudjeluje u životu carstva (85).

Nespojive su tako ove obje sfere kraljevstva neba i svijeta, neprolaznog i prolaznog čovjeka, koji prije ili kasnije prvi drugoga - ili drugi prvoga - upiju u sebe i moraju se izjednačiti. Tada je dobro ako neprolazno proguta prolaznog čovjeka životinju, koji je označen kao lav. Ali je također moguće, da se dogodi ono strašno i da čovjek životinja proguta čovjeka duha (7). Sada je u svijetu prostora i vremena svjetlo Oca od lika ovoga svijeta, od tijela, zatamnjeno i prikriveno. Ali u vječnosti, svjetlo svijetli, obuzima tijelo sasvim u sebe i čini ga svijetlim. (83). I uvijek opet će se o tome govoriti, da dvoje - naime još prikriveni i vidljivi čovjek - moraju postati jedno, jer nekoć su bili jedno: dvostrukost je veliko zlo, ona se stvara tako da onaj podređeni, tijelo, vine se u vis k Gospodaru i tlači duh. Ali jedinstvo može nastati samo, ako ovo gospodarenje umre i ako se ponovo utvrdi istinski red stvari u kojemu je tijelo izraz duha. Vanjsko mora postati kao unutarne, a donje kao gornje (22).

Tako se također muško i žensko ujediniti, a to znači da podjela spolova postoji u svijetu predodžbi, a ona će se morati dokinuti (30). Razvija li se opet istinsko biće čovjeka i gradi li se jedno novo neprolazno tijelo, to će ovo novo biće spolno biti autonomno, kod jednog će jezgra bića biti "muško", a neprolazno tijelo "žensko", a kod drugoga obrnuto. Svako novo biće ima oba spola u sebi, aktivno i pasivno, i može stoga proizvoditi novo iz samoga sebe. (22)

Također 114 poslovice govori o ovome.

Petar govori o tradicionalnoj predodžbi, kako jedna žena ne može pripadati "odabranima".

U njoj nema "duha", naklonost za istinskog čovjeka nije djelotvorna, praktički nije prisutna, jer je prolazni čovjek, prolazna duša kod nje jače vezana na prolazni svijet nego kod muškarca, nadasve radi biološke uloge žene.

Isus objašnjava problem jednim drugačijim nivoom. U svakom čovjeku, bez obzira da li je žena ili muškarac, živi jedna duša, jedna "žena". On, Isus, probuditi će istinsko duhovno biće čovjeka, time će se njegova snaga povjeriti duši i prožeti ju.

Na taj način "žena", duša, "muško", a žensko i muško postaju jedno, prolazni oblik priviđenja, žena ili muškarac, time postaje nevažan.

Ne rađa li stvar "kraljevstva" prednosti i vladanje nad stvarima prolaznog svijeta? Samo podređenost prolaznog neprolaznom može biti odredba svijeta i ljudi! Zar nebesko kraljevstvo nije velika sveobuhvatna vrijednost u usporedbi

sa svime što je prolazno, malo i relativno?

Kraljevstvo je stvarno velika vrijednost - velika riba i jedinstveni biser, za koji će sve druge manje vrijednosti biti predane (8, 76): kraljevstvo je kvasac, koji prodire u obično tijesto i čini ga vrijednim (96): u kraljevstvu je najmanji veći od Ivana Krstitelja, koji je najveći u svijetu (46).

Zar kraljevstvo neba nije jedna dimenzija, koja se radikalno razlikuje od prolaznog svijeta, tako da vrijedi pravilo "sve ili ništa"? Tko želi živjeti u ovoj dimenziji mora sve ono što pripada zemaljskoj dimenziji ostaviti za sobom. Zemaljske su stvari i sposobnosti koje se mogu "napraviti", sastavljene, dok se nebesko kraljevstvo koje odgovara istinskom biću dalje samo rađa i stvoreno je od neprolaznog bića.

Tako se dolazi u kraljevstvo do esencije, biti i snaga iz i u kraljevstvu. Nužno potrebno je napustiti sve pokušaje da se u kraljevstvo dospije radom i vježbama: "Sve ili ništa"! Sasvim su besmislena pravila ishrane, obrezivanje (53), poštivanje Sabbata, dobrotvornost, dokle god čovjek bude onaj stari i ne živi životom istine i ljubavi iz snaga kraljevstva. (6, 14). Kakovog bi smisla imalo ako se čovjek pere izvana, a unutarne biće neće biti oprano? Jer čovjek je odgovoran za unutarne od "pehara" isto kao i za vanjsko (89), a nečistoća će nastati nadasve iz onoga što on ima u sebi, ne vanjskom prljavštinom ili "nečistom" hranom (14).

"Sve ili ništa": Čovjek, koji želi ući u kraljevstvo, mora prema prolaznim stvarima imati stav opuštenog putnika koji sve uzima na znanje, ali preko toga prolazi kao netko tko je usmjeren pogledom i korakom na veliki cilj (42). On je kao prostodušno dijete, nezainteresiran za moć i veličinu, odan čudima "kraljevstva". Kao takvome ne pripada mu "polje", svijet. A ako dođu "Gospodari polja", on im prepušta bogatstvo, moć i ugled, jer je on sam "gol", što znači, da je svukao svoju prolaznu haljinu, želju za bogatstvom, moći i ugledom (21, 1. dio). On neće privezati svoje srce svojim bogatstvom, bilo materijalnim, bilo idejnim, jer to bogatstvo je prolazno kao i on sam (63). On se neće stalno brinuti za svoju materijalnu i idejnu dobrobit, jer je ona prolazna kao i on sam (36). Najbolje je da pokloni svoj rad i darove, bez da se nada priznanju i nagradi: jedino tako ostaje slobodan od spekulacija za dobitak, koji je ipak prolazan, i slobodan je od razočaranja, koja moraju nužno nastupiti - a samo tako mogu teći snage kraljevstva u njemu i širiti se od njega prema drugima (95). Nikad a neće roditi plodom, onaj koji nije ukorijenjen - kao čokot loze u čvrstom tlu - u spoznaji i snazi Oca. Živi li iz snaga, osjeta, nada, briga i vrijednosti prolaznog svijeta, to će s njima proći (40).

Iskustvo nam pokazuje, da unatoč svoj prenesenoj vrijednosti kraljevstva i njegovoj vrijednosti većoj od svih drugih vrijednosti, ipak ljudi različito

reagiraju na poslanstvo iz kraljevstva. To će biti objašnjeno putem evanđelja iz biblije poznatom usporedbom sa sijačem, čije sjeme pada na različita tla (9), i o domaćinu čiji poziv nailazi na gluhe ili otvorene uši (64).

Kako se tumače ove različite reakcije? Ako se netko želi otvoriti za poslanstvo iz kraljevstva i želi ući unutra, moraju biti ispunjena dva uslova: uslov spoznaje carstva i uslov križa.

Odlučujuća je, za spoznaju, otvorenost čovjeka za poslanstvo iz kraljevstva, njegovo traženje, njegovo - priznato - siromaštvo duha, što znači, u spoznaji Oca (54): jedna nesvjesna ili svjesna čežnja, jedan nemir, vjera u istinsko odredište čovjeka i mogućnost, naći i ispuniti ga. Bude li čovjek uporan u ovome traženju, to će naći (94), da duh odgovara njegovoj najdubljoj čežnji: biti će od duha dodirnut i time spoznati ništavnost svoje sadašnje biti - i stanje svijesti u - usporedbi sa njemu predodređenim shvatiti bezvrijednost. Iskustvo jedne druge dimenzije dozvoljava doživljaj kontrasta u usporedbi sa sadašnjom dimenzijom i njegov dosadašnji život predodžba svijeta biti će uzdrmana. Sve će mu se pokazati u jednom novom svjetlu, stare vrijednosti apsolutno smatrane vrijednostima, otkrivaju se relativnima. Otvara se novi svijet pred njim, nastaje novo stanje biti - i svijesti: on se divi. I tada će mu biti dodijeljena punoća punoće, biti će svjestan svih snaga svemira i one će mu služiti. (2), i samo "ovo kamenje će mu služiti" (19). U njemu će živjeti neprolazni zakoni i snage Oca - on neće okusiti smrt (1).

Preduvjet za takvo neprekidno traženje, takvo je žarko vjerovanje, jest da je čovjek "postariji", zasićen iskustvima prolaznog svijeta, prezasićen životom u vremenu i prostoru. Netko samo u ovome smislu može biti postariji, bez obzira na godine. On se bez oklijevanja opet može vratiti početku, početku vremena, koje je obuhvaćeno vječnošću: carstvu neba, u kojemu je također kraj vremenskog (18). "Malo dijete od sedam dana", prikriva se kao klica istinskog čovjeka, koji u sebi sadrži sedam misterija, u "starijem", prolaznom čovjeku (4). Jer "kraljevstvo je u vama", u vama je temelj za svijest i bit iz kraljevstva. Ali je također i izvan nas: Otac, sama vječnost, koja sve obuhvaća i sve prožima (3). Hoće li "dijete od sedam dana" poslije doživljaja sedam misterija opet postati odraslo, tako da "snaga i spoznaja Oca budu u vama": vi ga prepoznajete - biti ćete spoznajom njega prožeti. Ali kraljevstvo nema ništa zajedničko sa vanjskim predodžbama i priviđenjima, ništa sa vidljivim nebom, ništa sa vidljivi morem (3).

Čovjek ipak treba pomoćno mjesto, da bi svoje istinsko biće prepoznao i propustio kroz sebe. Postoje ljudi, koji ostvare ovo istinsko biće, jedinstveno s Ocem, i predstave ga tražiocima, kao npr. Isus. Spozna li čovjek onoga, "koji stoji pred njegovim licem", primjerak istinskog čovjeka, time će biti probuđen

i prepoznat istinski čovjek u njegovoj unutrašnjosti. (5)

Drugi uslov za ulazak u kraljevstvo je uslov križa: mora se postepeno napustiti svako apsolutno usidrenje u prolaznom svijet (27). Jer vjerovanje u apsolutno održavanje zakona i uređenja prolaznog svijeta priječi povjerenje u vječnost.

Čovjek u kojemu raste povjerenje u vječnost, osjetiti će ovo apsolutno povjerenje u prolazna uređenja kao okove - i mrziti će ovo pogrešno povjerenje: ne samo okružje, bilo da je to obitelj, bilo socijalno ili nacionalno (55). Prolaznom čovjeku je razrješenje od međuljudskih odnosa, socijalnih ili političkih bolno, jer time gubi svoje oslonce. Ali za čovjeka, koji počinje živjeti iz snaga vječnosti, nadasve je bolno iskustvo da je sa svim nitima svoga staroga bića vezan na prolazni svijet i traži unutar toga oslonac. On na svijetu pati i zapleten je tako dugo, dok se ne slome sve iluzije o postojanosti dok ne nađe postojano usidrenje u kraljevstvu neba. Na ovu vrstu patnje odnosi se izreka: Blažen je čovjek koji je patio. On je našao život (58). Stari čovjek osjeća bol koja se ponovo ne razvija, napušta sve svoje nade i iluzije, sebe samoga: on se boji svoje golotinje, spoznaje svoje prolaznosti i bijede. Tek kada čovjek stvarno odloži "kao dijete", s novim povjerenjem u vječnost, svoje "stare haljine", i stavi ih "pod noge i zgnječi", ako dakle uništi staro biće na križ u, spoznati će istinskog čovjeka i Oca (37).

Koji čovjek može ispuniti ovu odredbu? Odabrani, onaj koji potječe iz kraljevstva (49), koji bijaše, prije nego je bio (19) koji je radi toga dostojan Isusovih tajni (62) i može se vratiti u kraljevstvo. Tko je odabrani? Onaj koji je prikriven u svakom prolaznom čovjeku, nerazvijen, zakržljao, istinski čovjek. Prolazni čovjek potiče iz prolaznog svijeta, sastavljen iz njega i radi toga prolazan, neodgovarajuća odora za istinskog čovjeka (29). Prolazni čovjek se suprotstavlja poslanstvu iz kraljevstva nerazumijevanjem, nije u stanju primiti snage carstva. To može samo istinski čovjek. On može ispuniti uslove spoznaje i križnog puta.

Iskustvo nam pokazuje, da samo mali broj ljudi - jedan od tisuću, dva od deset tisuća (23) - primjene također u praksi mogućnosti koje su u njima prisutne. Kod većine dominira neistiniti čovjek - odabrani je potpuno sakriven: nema težnje za duhom, nema traženja istine koja bi u njima živjela. Njima dati sveto, biserje, bilo bi ludo i tragično razbacivanje (93). Oni još nisu "dozreli", siti prolaznosti, i biti će puno kasnije dostojni tajni, u najboljem slučaju tek onda, kada se je njihovo neprolazno još nekoliko puta reinkarniralo, dok ne bude shvaćeno od jednog novog "posjedā (109). Tamo gdje počinje živjeti istinski čovjek, razviti će se u snagama kraljevstva time što raste u spoznaji i razara sve iluzije. Tu se ne može drugačije, nego reagirati na zov iz

kraljevstva. Tu će se sjediniti sa svim odabranima - već objavljenima i još prikrivenima (23) - i znati, što je "znak njegovog Oca" na njemu: i on je kao i Otac mir, nepokretljivost, nepromjenjivi zakon. A kao Otac i on je pokretljivost: razvoj ovoga zakona, tako da se objavljuje i postaje svjestan sebe samoga (50). Ali morati će se čuvati, da ono što je na njemu prolazno - "što radi ljevica" - ne pomiješa sa neprolaznim - "što radi desnica"- (62). On će dati caru što je carevo, a Bogu što je božje (100).

Naime ima puno opasnosti na putu u kraljevstvo. One izvire upravo iz čovjekovog stanja, jer je odabrani istinski čovjek povezan sa prolaznim čovjekom, te prolazni hoće stalno voditi stvari neprolaznoga. Tada se može nepredviđeno dogoditi da prolazni čovjek zavlada i kraljevstvo je izgubljeno, kao u poredbi sa ženom sa vrčem brašna (97). Jer kako samo lako si prolazni čovjek umišlja da je on onaj odabrani i nadmoćniji o drugih. Kako će lako zapravo biti obrnuto - slab, orijentirati se na druge, prolazne ljude i time sebe samoga gurnuti u pokvarenost, kao u usporedbi o dvojici slijepaca (34).

Naprotiv, moći svijeta su brzo spremne za sebe pridobiti plodove rada čovjeka s novom sviješću i podrediti službu svojim ciljevima. To jednako vrijedi u okvirima društva kao i u odnosu na pojedine ljude, čiji prolazni razum rado pridobiva spoznaje novoga čovjeka, da bi se time razmetao (21, 2. dio). Ali kakvu bi korist imao čovjek k ako bi razumom zadobio svo znanje o vanjskom i unutarnjem svijetu i vladao nad cijelim svemirom izvana - a ne bi prodro u unutrašnjost spoznaje i snage, koja je Otac (67).

Dakle, potrebno je da je čovjek na putu stalno budan, kako ne bi postao plijen vlastitog starog bića zemaljskog svijeta, koje ga kao janje kolje i razdire (60) ili ga kao razbojnici želi orobiti (103). Potrebna je velika upornost i odlučnost da bi se "jake" zemaljske snage, koje su zaposjele čovjeka kao kuću, i bile vezane, i da bi se "kuća" mogla osloboditi njegovih sposobnosti (35). Potrebno je neprestano ponavljati odlučnost za interese istinskog čovjeka, sve dok hrabrost ne bude tako velika, mjera tako sigurna i snaga tako narasla da se moćno, zemaljsko biće konačno može ubiti (98).

Za sve to vrijeme razvija se i pupa dalje istinsko biće čovjeka, doduše osamljen u svijetu, ali sjedinjen s Ocem i sa svima odabranima, sve više djelotvoran, kao svjetlo u tami, kao čvrsti grad na gori (33). Kako se neprolazni čovjek hrani (raste) hranom koju je primio od "anđela" i "proroka", tako on dalje daje ovu hranu svima koji za tim čeznu (88).

Sve ove sposobnosti i procesi pri rastu istinskog i propasti staroga čovjeka, kod rasta novog i propasti staroga svijeta, očituju se, jer ih je proživio, u Isusu. Time što ih je proživio i posredovao drugima, moći će uopće biti

izvršeni. U Isusu se Očituje snaga ovih zbivanja, kako su radikalno definirani ovi uslovi po kojima mora nastati nova svijest i novi svijet, kako su nadmoćne sve predodžbe o sposobnostima, snagama i spoznaji u kojima nastaje novi čovjek. "Što nikada nije ušlo u srce jednoga čovjeka" (17), to je sakriveno u prolaznom čovjeku poput sjemena koje će se moći rasplamsati u vatru. Biće Isusa i njegovo djelovanje, biće istinskog čovjeka, pokazuje se u najoštrije zamislivim suprotnostima. On je čovjek svjetla (24), koncentracija svijesti svemira i snaga svemira, moćna istina (77). Tu nema ničega od slatke blagosti (78), brzog oprostaja i udobnog balzama za rane prolaznog čovjeka, koji bi želio, ako je to moguće, nesmetano dalje vodio svoj stari život.

Naprotiv: u čovjeku plamti vatra prema gore kao istina i ljubav, i želi sve staro i slabo zapaliti (10, 820, jedan mač koji rasijeca sve zemaljske kompromise mira, da bi u spoznaji i istini nastao osnovani mir (16): razaranje stare kuće svijeta, da bi se nova kuća mogla sagraditi (71). I usprkos tomu, jaram istinskog čovjeka je lagan: jer je sporazuman sa Ocem i Majkom, sa spoznajom i istinom, i zato odstranjuje svu muku i sve nezadovoljstvo, koje proizlazi iz zadržavanja prolaznog u sebi). Isus je jedinstvo, ne "djelitelj" po zakonu moje i tvoje (72). Ako čovjek bude dodirnut njegovim snagama i odluči reagirati na to, biti će mu dana pomoć: najprije će ono što još nedostaje biti privremeno nadoknađeno, a hrana u obliku spoznaje i snaga dolazi k njemu, sve dok ne postane jednak uzoru (108).

Kako su temelji i posljedice izgradnje jednog novog čovjeka i novoga svijeta, čiji su korijeni u neprolaznome tako nevjerojatne, Isusovo iskustvo ili iskustvo isto tako nastalog čovjeka su razumljiva, kada prenosi svoje spoznaje i snage, ako želi probuditi istinskog čovjeka u drugome čovjeku i želi ga unaprijediti. On mora doživjeti iskustvo čovjeka koji je omamljen i pijan od svojih iluzija i kratkotrajnih životnih ciljeva, tako da je nemoguće prodrijeti kroz ovu maglu (28). Ima li ipak netko, tko je dostižan poslanstvu, pojavljuju se mnogobrojne barijere da se ne odreagira na to: Neki ne žele priznati da je prorok izvana jednak kao i svi smrtnici, da u ovom omotu živi nešto nepobitno, nadmašujuće, što donosi svetost (31). Drugi su zbunjeni svojim bogatim učenjem i znanošću, tako da njihovo srce ne želi više primiti struje života: da, ako se radi o duhovnim autoritetima, sprječavaju ih u prihvaćanju takvog poklona slobode (39, 102).

Mnogi od vas bili bi sposobni za novi život po svojim predispozicijama. Možda shvaćate potajno povezanost zahtjeva iz kraljevstva, ali ne želite napraviti onako kako iz toga proizlazi. Ili ste se možda spremni žrtvovati, ali ne želite akceptirati duh, u kojemu bi ovo sve imalo smisla (43). Moguće je da osjećate

opasnost za vaš prestiž, vašu udobnost, vašu poziciju moći, koji proizlaze iz poslanstva, i stoga odbacujete poslanika (65, 66). Također i klevete, kao sredstvo odbijanja neće biti omalovažene, isto kao što je i Isus već bio prezren kao nezakonito dijete jednog rimskog legionara. Jednako kategoriziramo pokušaje njegovog svrstavanja u iluzionističkog revolucionara ili čak luđaka. Upravo su sinovi "babilonske bludnice", ljudi iz svijeta prolaznosti, Isusu, koji je od istinskog Oca i istinske Majke rođen, predbacivali su mu upravo ovu težnju za prolaznim i proglasili ga "Sinom bludnice" (105). Najteže je kada neki čovjek bude dodirnut poslanstvom i dozvoli ući snagama kraljevstva, a tada usprkos tome svjesno radi suprotno njima: to je "huljenje protiv Duha Svetoga" i posljedice su luđačke koje slijede za unutarnji život za tog čovjeka. (44).

Ipak ima nebrojeno puno tražioca koji se guraju oko zdenca žive vode i ispred odaje svetoga vjenčanja. Samo ne mogu još ili još ne žele ući unutra da ne bi pili, da ne bi slavili sa zaručnikom (74, 75). To poslanika ispunjava bolom. Jer sad bi bio pravi trenutak za postaviti pitanja (92). Ondje gdje snaga i spoznaja stoje u svoj svojoj punoći na raspolaganju i gdje je mogućnost kontakta optimalna između snaga i organa primanja, bio bi najpovoljniji trenutak za reakciju i odluku (51). U tipu istinsko g čovjeka utjelovljen je mir, tišina, kraljevstvo neba, uvijek su bili takvi ljudi prisutni, svejedno je da li se zovu Isus ili Jakov (12). Istinski čovjek će se u vama morati samo prepoznati, to znači shvatiti i prihvatiti.

Ludi se bave tradicijama, umjesto da u sadašnjosti prihvate žive snage i njima djeluju (52). Oni ispituju nebo i zemlju prolaznog svijeta i razjedaju prošlost: jer im je njeno ruho poznato. Aktualno živi ne nastupa nikada u ruhu toga vremena, pojavljuje se kao stranac i budi nepovjerenje i radi toga neće biti prepoznat. Tako će pravi trenutak biti propušten, jer onoga "koji stoji pred vama" se ne poštuje (91).

Toma, Isusov učenik, nazvan "blizanac", bio je jedan od veoma rijetkih, koji je spoznao tko je pred njim stajao. (On će, kao uostalom na drugim mjestima i drugi učenici, ne biti poput povijesne figure, nego kao tip koji odgovara određenom ponašanju ili biću.) Drugi učenici su u Isusu prepoznali ono što su sami imali: bijahu "mudri ljudi" ili "pravedni anđeli", ljudi koji su željeli služiti Isusu sa snagama svoje stare prolazne svijesti i po tim mjerilima ga prosuđivali. Nasuprot tome, Tomo "blizanac" Isusa, bijaše onaj koji mu je bio postao jednak. Jer i on je pio iz neprestano izvirućeg vrela života, koje je spoznaja Oca i istine (13).

On bijaše i u drugom pogledu "blizanac", jednak Isusu u tome kada je doživio napetost između neprolaznog i prolaznog, između istine i neistine, između dva međusobno povezana, ipak nespojiva bića, između uzora i kopije, u samome sebi u svojoj oštrini. Evanđelje po Tomi vrvi ogromnim suprotnostima, koji dolaze do izražaja u svakoj pojedinoj izreci, jedno dobro ogledalo ovoga bića blizanca Tome. Tomo mora u sebi razriješiti ovu napetost, time da istinski čovjek proguta neistinitog: i na taj način bude jedan poput Isusa, koji drugima omogućava isti put. Koje je tri riječi uistinu Isus rekao Tomi? Moraju se odnositi na savršenstvo, u kojem je istinski čovjek u Tomi bio već na putu. Ono što je drugima bilo samo obećano, za njega je bilo već jedan dio stvarnosti. Da je o ovoj stvarnosti svjedočio, bio bi poput Isusa, poliven kritikom i mržnjom, i ako bi bio i Isusov učenik, ne bi mogao podnijeti veliki izazov, da se u jednom savršenom sakriva još nesavršeno. I upravo bi ova mržnja mogla zapaliti one koji mrze. Koje mu je dakle, tri riječi rekao?

"Ako vas se pita: Odakle ste došli? Odgovorite: Došli smo iz svjetla, od tamo, gdje je svjetlo nastalo od sebe samo. Bilo je neprolazno, i došlo je u svoj lik (u dušu sinova svjetla) u postojanje.

Ako vam se kaže: Tko ste vi? Recite: Mi smo njegovi sinovi i odabrani smo od živoga Oca.

Ako vas se pita: Što je na vama znak vašega Oca? Odgovorite: Kretanje i nepokretnost" (50)

EVANĐELJE PO TOMI

1. Ovo su tajne riječi, koje je Isus, živi rekao, a Juda Tomo, nazvan "blizanac", zapisao. I on reče: Onaj koji razumije značenje ovih riječi, neće okusiti smrt.

2. Isus je rekao: Onaj koji traži neka ne prestane tražiti, dok ne nađe. Kada nađe, biti će potresen. Ako je potresen, diviti će se. I tada će vladati nad svemirom.

3. Isus je rekao: Ako vam vaše vođe kažu: Vidite, kraljevstvo je na nebu - tada će ptice nebeske biti prije vas tamo. Ako vam kažu: Ono je u moru - tada će ribe tamo biti prije vas. Već kraljevstvo je u vama i izvan vas. Ako ga prepoznate, biti ćete prepoznati i prepoznati će te, da ste Sinovi živoga Oca. Ali ako se ne prepoznate, onda ste (duhovno) siromašni i siromaštvo ste (duhovno).

4. Isus je rekao: Ako se stariji muškarac ne koleba pitati dijete od sedam dana o mjestu života, on će živjeti. Jer mnogi prvi će biti posljednji, ali će svi oni postati Jedno.

5. Isus je rekao: Prepoznaj onoga koji je pred tvojim licem, i što ti je sakriveno, objaviti će ti se. Jer nema ništa prikriveno, što neće biti objavljeno.

6. Isusovi učenici su ga pitali i rekli: Da li želiš da postimo? Kako trebamo moliti i dati milostinju i što pri ishrani trebamo uzeti u obzir?

Isus je odgovorio: Ne lažite, i ne činite ništa što mrzite, jer sve je pred nebom objavljeno. Nema ništa prikriveno, ništa što neće doći na vidjelo dana, i nema ništa pokriveno, što bi ostalo neotkriveno.

7. Isus je rekao: Blažen je lav koji jede čovjeka. Lav će time postati čovjekom. Ali bijedan je čovjek kojega ždere lav. Time će (čovjek postati lavom).

8. I on je rekao: Čovjek slični pametnom ribaru, koji je bacio mrežu u more, i izvukao ju punu malih riba. Među njima je pametan ribar našao jednu veliku, dobru ribu. Tada je bacio sve male ribe natrag u more i zadržao, bez da razmišlja, samo veliku ribu. Tko ima uši, neka čuje.

9. Isus je rekao: Vidi, sijač e došao, napunio šaku i sijao. Neka su zrna pala na

put. Došle su ptice i pokljucale ih. Druga su zrna pala na stijenje i nisu pustila korijenje u zemlju i nisu rasle klasjem prema nebu. Opet neka druga pala su u trnje. Trnje je ugušilo sjeme i pojeo ih je crv. A drugo sjemenje je palo u dobru zemlju i donijelo dobre plodove, 60 i 120 mjera.

10. Isus je rekao: Bacio sam vatru na svijet, i vidi, ja ju čuvam, dok ona gori.

11. Isus je rekao: Ovo nebo će proći i nebo nad njim će proći. Mrtvi ne žive, a živi neće umrijeti. U danima, kada ste jeli mrtvo, učinili ste ga živućim. Ako ste u svjetlu (i jedete živo), što ćete tada raditi? U danima, kada ste bili jedno, postali ste dvoje. Ali sada, kada ste postali dvoje, što ćete sada uraditi?

12. Učenici su rekli Isusu: Mi znamo, da ćeš ti otići od nas. Tko će nam tada trebati biti vođa? Isus je odgovorio: Gdje god da se nalazite idite k Jakovu, pravednom, radi kojega je nastalo nebo i zemlja.

13. Isus je rekao svojim učenicima: Usporedite me, i recite, kome ja sličim. Reče mu Simon Petar: Ti sličiš jednom pravednom anđelu. Matej mu reče: Ti sličiš jednom mudrom čovjeku. Ali Toma mu je rekao: Majstoe, ja ne mogu izreći, kome ti sličiš. Isus je odgovorio: Ja nisam tvoj majstor. Jer si i ti također pio i pijan si od pjenušavog izvora kojega..., (jer ja mjerim ono što se ne može izmjeriti), sam ja izmjerio. I on ga pozove na stranu i reče mu tri riječi. Kada se Tomo vratio svojim suputnicima, pitali su ga: što ti je Isus rekao? Tomo je odgovorio: Ako vam kažem i jednu od riječi, koje mi je bio rekao, uzeti će te kamenje i baciti na mene, ali će se kamenje zapaliti i vatra će vas zapaliti.

14. Isus im je rekao: Ako postite (i pri tome ostanete ipak stari, stvarate sebi samo grijeh. A ako molite, samo sami sebi sudite. A ako dajete milostinju, dodajete svome duhu samo štetu. Ako idete u bilo koju zemlju i proputujete ju i ako vas se tada primi, jedite ono što vam ponude, liječite bolesne među vama. Jer što ulazi u vaša usta, ne onečisti vas. Ali što izlazi iz vaših usta, to vas čini nečistima.

15. Isus je rekao: Ako vidite onoga, koji nije rođen od jedne žene, padnite ničice i poštujte ga. Jer taj je vaš Otac.

16. Isus je rekao: Ljudi misle da sam došao donijeti mir na zemlju. Ali oni ne

znaju da sam došao na zemlju donijeti svađu, vatru, mač i rat. Jer biti će petorica u jednoj kući. Trojica će biti protiv dvojice, dvojica protiv trojice, otac protiv sina i sin protiv oca. I svatko će tu biti sam.

17. Isus je rekao: Dati ću vam ono što ni jedno oko nije vidjelo, i nijedno uho čulo, ni jedna ruka dodirnula i što nije nikada ušlo u ljudsko srce.

18. Učenici su rekli Isusu: Reci nam, kakav će biti naš kraj. Isus je rekao: Da li ste Već otkrili početak, da pitate za kraj? Jer tamo gdje je početak je i kraj. Blažen je onaj koji stoji na početku. Jer on će spoznati kraj i neće okusiti smrt.

19. Isus je rekao: Blažen je onaj koji je bio prije nego je nastao. Ako vi postanete moji učenici i čujete moje riječi, vama će i ovo kamenje samo služiti. Jer vi imate pet stabala u raj, koja će biti dotaknuta od ljeta i zime i čije lišće ne otpada. Tko ih pozna, neće okusiti smrt.

20. Učenici su rekli Isusu: Reci nam, čemu slični nebesko kraljevstvo. On im je rekao: Ono slični jednom zrnu senfa, koje je manje od drugih sjemenki. Ali kada padne na pripremljenu zemlju, pustiti će veliku klicu i biti će zaštita pticama nebeskim.

21. Marija je pitala Isusa: Kome slični tvoji učenici? On je rekao: Oni slični maloj djeci, koja su se spustila na jedno polje, koje im ne pripada. Kada dođu gospodari polja, reći: Ovamo s našim poljem. Oni su pred njim goli, ne mogu drugačije, nego im prepustiti polje, i oni ga predaju. A ja vam kažem: Ako gospodar dozna da će doći lopov, on stražari prije nego što ovaj dođe i neće mu dopustiti da prodre u kuću svoga kraljevstva, da ne bi odnio njegovu imovinu. I vi, stražarite prema svijetu, opašite vaša bedra velikom snagom, da razbojnici ne otkriju put k vama. Jer će svakako htjeti naći plod koji vi očekujete. Neka bi dakle među vama ustali razumni ljudi, koji će, kada plod bude sazreo, brzo došli sa srpom i požnjeli ga. Tko ima uši da čuje, neka čuje.

22. Isus je vidio, kako su se došla mala djeca. Rekao je svojim učenicima. Ova mala djeca koja se doje, slični onima koji ulaze u kraljevstvo. Oni mu rekoše: Da li ćemo i mi, time što smo mali, ući u kraljevstvo? Isus je odgovorio: Kada od dvoga stvorite jedno i kada stvorite unutarne kao i vanjsko i vanjsko kao i unutarne i gornje kao i donje, i kada muško i žensko stvorite jednim jedini, tako da muško nije više muško i žensko nije više žensko - kada nadomjestite

oko jednim drugim okom i ruku jednom drugom rukom i nogu jednom drugom nogom, lice drugim licem - tada ćete ući u kraljevstvo.

23. Isus je rekao: Ja ću vas odabrati, jednoga od tisuću i dvoje od deset tisuća. A vi ćete biti kao jedan jedini.

24. I njegovi učenici rekoše: Pouči nas o mjestu na kojemu si ti, da ne znamo ništa drugo, nego to tražiti. On je odgovorio: Tko ima uši, neka čuje. U jednom čovjeku svjetla je svjetlo, i on svijetli cijelome svijetu. Ako ne svijetli, vlada tama.

25. Isus je rekao: Ljubi svoga brata kao svoju dušu. Čuvaj ga kao oko u glavi.

26. Isus je rekao: Trun u oku brata svoga vidiš. Ali balvan u svome oku ne vidiš. Ako izvučeš balvan iz svoga oka, vidjeti ćeš dosta i moći ćeš izvući trun iz oka svoga brata.

27. Isus je rekao: Ako se od svijeta ne suzdržite, nećete naći kraljevstvo. Ako ne napravite Sabbat stvarno na Sabbat, nećete vidjeti Oca.

28. Isus je rekao: Stajao sam usred svijeta i pokazao vam se u tijelu. Sve sam vas našao pijane, nisam našao žednoga među vama, i moja je duša osjetila bol radi Sinova ljudskih, jer s u svojim srcima slijepi i ne vide, da su prazni došli na svijet i da također prazni odlaze iz svijeta. Sada su pijani, ali ako istresu svoje vino, obratiti će se.

29. Isus je rekao: Ako je tijelo nastalo radi duha, to je čudo. Ali ako je nastao duh radi tijela, jedno je prekrasno čudo. Tada se čudim tome, kako se je ovo veliko bogatstvo moglo spustiti u jedno takvo siromaštvo.

30. Isus je rekao: Gdje je troje (dvoje i jedan: muž i žena u tijelu sjedinjeni) (djeca) božja (moći svijeta), tu su Bogovi: Gdje je dvoje ili jedno (muško i žensko postali jedno), tu sam ja.

31. Isus je rekao: Ni jedan prorok nije vrijedan u svome selu. Ni jedan liječnik ne liječi one koji ga poznaju.

32. Isus je rekao: Jedan grad koji je izgrađen i učvršćen na visokom brijegu, ne može pasti, niti se može sakriti.

33. Isus je rekao: što čuješ svojim uhom, to propovijedaj sa krovova drugim ušima. Jer nitko ne pali svjetiljku i stavlja ju pod kutlaču niti na skriveno mjesto, nego ju postavi na svijećnjak, da svi, koji ulaze i izlaze vide njeno svjetlo.

34. Isus je rekao: Kada slijepac slijedi slijepca, oboje padnu u jamu.

35. Isus je rekao: Nije moguće, da netko uđe u kuću nekoga koji je jak i osvoji ju silom, nego tek ako zaveže njegove ruke. Tada će moći isprazniti njegovu kuću.

36. Isus je rekao: Ne brinite se od jutra do mraka i od večeri do jutra za to, što trebate obući.

37. Njegovi učenici rekoše: Kada ćeš nam se pokazati i kada ćemo te vidjeti? Isus je rekao: Kada odložite vaš strah od golotinje i uzmete vaše haljine, stavite ih pod noge kao mala djeca i zgazite ih, tada ćete vidjeti Živoga Sina i nećete se bojati.

38. Isus je rekao: Često ste zahtijevali, da čujete ove riječi, koje ću vam reći. Nećete naći niti jednoga drugoga, da ih od njega čujete. Ali će doći dani, kada ćete me tražiti ali me nećete naći.

39. Isus je rekao: Farizeji i naučenjaci primili su ključeve spoznaje i sakrili ih. Sami nisu ušli unutra, ali nisu dozvolili niti ući unutra onima koji su to htjeli. Ali vi budite lukavi kao zmije i nevini kao golubovi.

40. Isus je rekao: Čokot vinove loze, koji je posađen izvan Oca, kako ne raste na čvrstom tlu, biti će iščupan sa svojim korijenjem i propasti će.

41. Isus je rekao: Tko nešto ima u svojoj ruci, dati će mu se. Ali tko nema ništa, tome će se i ono malo, što ima oduzeti.

42. Isus je rekao: Postanite prolazni.

43. Njegovi učenici rekoše mu: Tko si ti, da nam sve to možeš reći? Isus je odgovorio: Ako iz toga, što vam kažem, ne razumijete tko sam ja? Vi ste postali kao Židovi: vi volite stablo a mrzite plod, ili volite plod, a mrzite drvo.

44. Isus je rekao: Tko huli Oca, tome će se oprostiti, tko huli Sina, i tome će se oprostiti. Ali tko huli Duha Svetoga, tome se neće oprostiti, ni na zemlji niti na nebu.

45. Isus je rekao: Ne bere se grožđe sa trnja, niti se beru smokve sa grma kamele. Jer oni ne donose plod. Tako dobar čovjek donosi nešto dobro iz svog (dobrog) posjeda. Jedan loš čovjek donosi loše iz svog posjeda, koji je u njegovom srcu. On govori loše, iz izobilja svoga srca proizvodi loše stvari.

46. Isus je rekao: Od Adama pa sve do Ivana Krstitelja nema među od žene rođenim niti jednoga većeg od Ivana Krstitelja: on ne treba pred nikim spustiti oči. Ali ja sam rekao: Tko od vas postane malen, prepoznati će kraljevstvo i biti uzdignut iznad Ivana.

47. Isus je rekao: Nije moguće, da jedan čovjek istovremeno jaši na dva konja i napne dva luka. Također nije moguće, da sluga služi dva gospodara, jednoga će više poštovati, a drugoga uvrijediti. Ni jedan čovjek ne pije staro vino i odmah iza toga zahtjeva novo vino. I ne lijeva se novo vino u stare mješine, jer bi pukle, a ne ulijeva se staro vino u nove mješine, jer bi se time pokvarilo. Ne prišiva se također stara zakrpa na novu haljinu jer bi time nastala podrtina (nesklad).

48. Isus je rekao: Ako dvoje sklope međusobno mir u jednoj kući, reći će brdu: Podigni se gore - i ono će se podići.

49. Isus je rekao: Blaženi ste vi osamljeni i odabrani, jer ćete vi naći kraljevstvo, jer vi potječete iz njega i idete opet tamo.

50. Isus je rekao: Ako vas se pita: Odakle ste došli? odgovorite: Došli smo iz svijetla, od tamo, gdje je svjetlo nastalo iz samoga sebe. Bilo je neprolazno i došlo je u svojoj prilici (u ljubav), u postojanje. Ako vam se kaže: (Tko ste vi?), recite: Mi smo njegovi Sinovi i mi smo odabrani od živoga Oca. Ako vas se pita: Što je znak vašega Oca na vama? to odgovorite: Kretanje i nepokretljivost.

51. Pitali su ga njegovi učenici: Kada će nastati mir mrtvih i kad će doći novi svijet? On je odgovorio: Mir, koji vi očekujete, već je došao. Ali ga ne prepoznajete.

52. Rekli su mu njegovi učenici: Dvadeset i četiri proroka su govorila u Izraelu i svi su govorili u tvojoj snazi. On je odgovorio: (Takvim mislima) se odvrćate od živoga, koji pred vama stoji, i govorite o mrtvima.

53. Njegovi učenici su mu rekli: Da li je obrezanje korisno ili ne? On je odgovorio: Kada bi bilo korisno, otac bi djecu već rađao obrezane iz majke. Ali, istinsko obrezanje u Duhu je izvanredno korisno.

54. Isus je rekao: Blaženi su siromašni, jer je njihovo kraljevstvo nebesko.

55. Isus je rekao: Tko ne mrzi svoga oca i svoju majku, ne može biti moj učenik. A tko ne mrzi svoju braću i sestre, i ne uzme na sebe križ kao i ja, nije mene dostojan.

56. Isus je rekao: Tko shvati svijet, otkriva jedan leš. A tko otkrije jedan leš, toga svijet nije vrijedan.

57. Isus je rekao: Carstvo Oca sličići jednom čovjeku koji ima dobro sjeme. Njegov neprijatelj je došao noću i sijao je korov među dobro sjeme. Ali čovjek nije dao iščupati korov, nego je rekao radnicima: Neka ne iščupaju sa korovom i pšenicu! Jer na dan žetve će doći korov na vidjelo. Tada će biti istrgnut i zapaljen.

58. Isus je rekao: Blažen je čovjek koji je patio. On je našao život.

59. Isus je rekao: Pazite na živoga, tako dugo dok živite, da vam se ne dogodi da umrete, a hoćete ga vidjeti, ali ga više ne možete vidjeti.

60. Isus je sa svojim učenicima vidio jednog Samaritanca, koji je uzeo jedno janje sa sobom na putu za Judeju. Rekao je svojim učenicima: (Što će on s janjetom?)

Oni mu rekoše: Hoće ga zaklati i pojesti.

On im je rekao: Tako dugo dok živi, neće ga pojesti. Tek kada ga zakolje i kada je ono postalo leš.

Oni mu odgovoriše: Drugačije neće moći učiniti.

On im je opet rekao: Potražite dakle sami mjesto za vaš počinak, da ne bi postali leš i da vas ne bi pojeli.

61. Isus je rekao: Dvoje će se odmarati na jednom krevetu, jedan će umrijeti, drugi živjeti. Tada Saloma reče: Tko si ti, čovječe, (čiji Sin) si ti? Zar nisi sjedio pokraj mene i jeo sa moga stola?

Isus joj odgovori: Ja sam onaj, koji je iz mene od istih. Meni je dano od onoga, što je od mojega Oca.

Na to reče Saloma: Ja sam tvoja učenica.

Isus joj je odgovorio: Radi toga ti kažem: Tko je prazan, napuniti će se svjetlom. Ali tko je podijeljen (u mnoštvo) napuniti će se tamom.

62. Isus je rekao: Ja svoje tajne kažem (svima, koji su ih dostojni). Bilo što da čini tvoja desnica - tvoja ljevica ne treba doznati, što ona čini.

63. Isus je rekao: Bijaše jedan bogati čovjek koji je imao veliko bogatstvo. On je rekao: Složiti ću svoje bogatstvo, da bih sijao, žeo, sadio i napunio svoje rezervoare plodovima, da u ničemu ne bih oskudijevao. Tako on mišljaše u svome srcu. I iste je noći umro. Tko ima uši, neka čuje.

64. Isus je rekao: Jedan je čovjek htio prirediti gozbu. Kada je sve pripremio, poslao je svoga slugu da pozove goste. Ovaj je otišao k prvome i rekao mu: Moj te gospodar poziva. On je odgovorio: Imam ponudu trgovaca. Na večer će doći k meni, moram ići i dati uputstva mojim slugama. Moram se ispričati za gozbu. Sluga je otišao k drugome i rekao mu: Moj gospodar te poziva. Ovaj je odgovorio: Kupio sam kuću i jedan sam dan prezaposlen. Nemam vremena. Sluga je otišao k trećem i rekao mu: Moj gospodar te poziva. Čovjek je odgovorio: Moj se prijatelj ženi i ja mu moram prirediti slavlje. Ne mogu doći. Molim te, ispričaj me za gozbu. Sluga je otišao nekom četvrtom i rekao: Moj gospodar te poziva. Čovjek je odgovorio: Kupio sam imanje i idem primiti zakup. Ne mogu doći i moraš me ispričati. Sluga je otišao i rekao svome gospodaru: Svi, koje si pozvao na gozbu, otkazali su. Gospodar reče svome sluzi: Idi na ulicu i dovedi one na koje naiđeš, da bi sudjelovali u gozbi. Kupci i prodavači neće ući u mjesto moga Oca.

65. Isus je rekao: Jedan pošten čovjek je imao vinograd. Dao ga je nekolicini vinogradara, da ga obrađuju, a da bi on od njih dobio svoju žetvu. Kada je poslao svoga slugu, da mu vinogradari predaju berbu vinograda, zgrabili su ga, premlatili i skoro ubili. Sluga je došao i to rekao svome gospodaru. Gospodar reče: Možda (ga nisu prepoznali) - i poslao je drugoga. Vinogradari su premlatili i ovoga. Tada je gospodar poslao svoga sina i rekao: Možda imaju poštovanja prema mojem sinu. Ali vinogradari, kako su znali da je to bio

nasljednik vinograda, zgrabili su ga i ubili.

Tko ima uši, neka čuje.

66. Isus je rekao: Pokažite mi kamen, koji su odbacili graditelji. On je kamen temeljac.

67. Isus je rekao: A neka bi netko spoznao svemir, ali pri tome ne bi spoznao samoga sebe, promašio bi spoznaju cjeline.

68. Isus je rekao: Blaženi ste, ako ste bili mrženi i ako su vas progonili. Jer tamo gdje vas progone, (naime u vašem srcu), neće naći ni jedno mjesto.

69 a. Isus je rekao: Blaženi su oni koji će biti progonjeni u svome srcu. Jer oni su uistinu oni koji su prepoznali Oca.

69 b. Isus je rekao: Blaženi su gladni. Jer će se trbuh, koji je gladan, nasititi.

70. Isus je rekao: Ako nešto (neprolazno) unesete u sebe, to će vas, što u sebi imate, spasiti. Ali, ako nemate u sebi ništa, to će vas, što nemate, ubiti.

71. Isus je rekao: Ja ću srušiti ovu kuću i nitko ju neće moći opet sagraditi.

72. Jedan čovjek je rekao Isusu: Reci mojoj braći da nasljedstvo trebaju dijeliti sa mnom. On mu je odgovorio: O čovječe, tko me je napravio djeliteljem? Tada se okrene svojim učenicima i upita: Da li sam ja djelitelj?

73. Isus je rekao: Žetva je velika, ali je malo radnika. Ali molite gospodina da pošalje radnike za žetvu.

74. Isus je rekao: Gospodine, mnogi se guraju oko bunara, ali još nitko nije pristupio bunaru.

75. Isus je rekao: Mnogi stoje pred vratima, ali su ipak samo pojedinci, koji će ući u odaju vjenčanja.

76. Isus je rekao: Očevo carstvo sličići jednom trgovcu sa teretom robe, koji je našao jedan biser. Trgovac je bio pametan. Prodao je robu i kupio jedan biser. Tražite i vi njegovo blago, koje je neprolazno i tamo je, gdje ne prodiru pohlepni moljci i gdje ga ni jedan crv ne rastače.

77. Isus je rekao: Ja sam svjetlo, koje je nad svima vama. Ja sam svemir. Svemir je proizišao iz mene i svemir dopijeva natrag k meni. Odsijecite komad drva i ja sam tu. Podignite jedan kamen i vi će te me tamo naći.

78. Isus je rekao: Radi čega ste izašli na pusto polje? Da bi vidjeli trsku, koja će biti otpuhana vjetrom? Ili da vidite jednog čovjeka, koji ima meke haljine? Vidite, vaši kraljevi i velikani imaju mekane haljine na sebi. Ali oni ne mogu spoznati istinu.

79. Rekla mu je jedna žena iz mnoštva: Sveta da je majčina utroba, koja te je nosila, i grudi koje su te hranile. On je odgovorio: Svetost onima, koji su čuli riječ Oca i sačuvali ju u istini. Jer će doći dani kada ćete reći: Sveta da je majčina utroba koja nije zatrudnjela, i grudi koje nisu dojile.

80. Isus je rekao: Tko je spoznao svijet, otkrio je samo tijelo. Ali tko je otkrio tijelo, toga svijet nije dostojan.

81. Isus je rekao: Tko je postao bogat, neka bude (darežljivi) kralj. Ali tko je zadobio vlast, neka se odrekne (svijeta).

82. Isus je rekao: Tko mi je blizu, taj je blizu vatre. A tko mi je daleko, taj je daleko od carstva.

83. Isus je rekao: Slike su vidljive čovjeku, a svjetlo u njima je sakriveno, sakriveno u liku svjetla Oca. Ali ako se on (istinski čovjek) objavi, obrnuto je sakrivena njegova slika njegovim svjetlom.

84. Isus je rekao: Ako vidite sebi jednake, veselite se. Ali ako vidite vaše slike koje su nastale od vas, koje ne umiru nit i su prividne - da li ćete biti dorasli ovoj ponoći?

85. Isus je rekao: Adam je nastao iz velike moći i velikog bogatstva, a ipak vas nije bio dostojan. Jer ako bi vas postao dostojan, ne bi okusio smrt.

86. Isus je rekao: Lisice imaju svoje pećine, ptice svoja gnijezda. Ali Sin čovječji nema mjesto, gdje bi mogao nasloniti svoju glavu i odmoriti se.

87. Isus je rekao: Bijedno je tijelo, koje je ovisno od drugog tijela. A bijedna

je duša koja je ovisna od ovoga obojega.

88. Isus je rekao: Anđeli i proroci će k vama doći i dati vam, što je vaše. A vi to dajte dalje, ono što je u vašoj ruci i recite sebi: Kada će konačno doći, (koji su toga dostojni), da bi primili svoje?

89. Isus je rekao: Zašto perete vanjski dio pehara? Zar ne razumijete, da onaj, koji je napravio unutrašnje, je onaj isti koji je napravio vanjsko?

90. Isus je rekao: Dodite k meni, jer je lagan moj aram i moja vlast je blaga i vi ćete naći mir.

91. Oni mu rekoše: Reci nam, tko si ti, da bi vjerovali u tebe? On je odgovorio: Vi ispitujete nebo i zemlju, ali onoga, koji stoji pred vama, ne prepoznajete i ovaj trenutak ne znate ispitati.

92. Isus je rekao: Tražite i naći će te. Ali kada ste me pitali nešto, a ja vam nisam rekao. Sad, kada vam želim reći, ne pitate me o tome.

93. Isus je rekao: Ne dajte svetinje psima, da ih ne bi odvukli na smetlište. Ne bacajte biserje pred svinje, da ih one ne bi (zgazile u prljavštinu).

94. Isus je rekao: Tko traži, taj će naći. A tko pokuca, tome će se otvoriti.

95. Isus je rekao: Ako imate novac, ne posuđujte ga na kamate, nego dajte (novac) onome, od koga nećete dobiti natrag.

96. Isus je rekao: Očevo carstvo je slično jednoj ženi. Ona je uzela nešto kvasca i umijesi ga sa tijestom i napravi od toga veliki kruh. Tko ima uši, taj neka čuje.

97. Isus je rekao: Očevo carstvo slično jednoj ženi, koja je bila nosila vrč pun brašna. Kako je prelazila daleki put, otrgla se ručica vrča, (tako da je nastala mala rupa). Brašno je curilo van po putu iza nje. Ona nije primijetila, nit i znala, kako se treba odnositi prema radu. Ali kada je došla u svoju kuću, spustila je vrč i ustanovila da je prazan.

98. Isus je rekao: Očevo carstvo slično jednom čovjeku, koji je htio ubiti jednog moćnika. Izvukao je mač u svojoj kući i zabio ga u zid, da bi vidio, da li

je njegova ruka dovoljno jaka. Nakon toga je ubio moćnoga.

99. Učenici su mu rekli: Tvoja braća i tvoja majka stoje vani. On im je odgovorio: Ovi ovdje, koji čine volju moga Oca, moja su braća i moja majka. Oni su ti, koji će ući u carstvo mogega Oca.

100. Pokazali su Isusu jedan zlatnik i rekli: Carinici od nas zahtijevaju porez. On je odgovorio: Daj caru carevo, Bogu božje. A što je moje, daj meni.

101. Isus je rekao: Tko ne mrzi svoga oca i svoju majku kao ja, neće moći biti moj učenik. A tko ne voli svoga Oca i svoju Majku kao ja, neće moći biti moj učenik. Jer moja majka (je od prolaznog svijeta). Ali moja istinska majka dala mi je život.

102. Isus je rekao: Jao farizejima, jer su slični jednome psu, koji leži na jaslama od goveda. Niti sam jede, niti dozvoljava jesti kravama.

103. Isus je rekao: Blažen je čovjek koji zna, u koliko će sati doći razbojnici. Tako može ustati, svoje (sluge) sakupiti i opasati bokove, prije nego što oni dođu.

104. Rekli su mu: Dođi i dozvoli da danas molimo i postimo. Isus im je odgovorio: Koji je to grijeh koji sam napravio, (radi kojega bi morali postiti), ili gdje sam dospio u nevolju, (da bi morali moliti)? Inače ipak dolazi zaručnik iz odaje vjenčanja, nitko ne treba tu postiti ni moliti.

105. Isus je rekao: Tko poznaje (istinskog) Oca i (istinsku) Majku biti će od (svijeta) nazvan "Sin bludnice".

106. Isus je rekao: Kada dvoje napravite jednim, postati ćete Sinovi čovjeka. I ako tada kažete: Brdo uzdigni se, ono će se uzdići.

107. Isus je rekao: Carstvo slični jednom pastiru, koji je imao sto ovaca. Jedna od njih, najveća, zalutala je. Ostavio je devedeset i devet i tražio onu jednu, sve dok ju nije našao. I poslije svega truda rekao je ovci: Volim te više nego ostalih devedeset i devet.

108. Isus je rekao: Tko pije sa mojih usana, postati će kao i ja, a ja sam ću postati on i prikriveno će se razotkriti.

109. Isus je rekao: Carstvo sliči jednom čovjeku, koji je na svome polju imao sakriveno blago, o kojemu ništa nije znao. Kada je (ne znajući) umro, ostavio ga je svome sinu. Također i sin nije ništa znao o tome. On je to polje prodao. Onaj koji ga je kupio, došao je i pronašao kod oranja blago. I počeo je posuđivati novac na kamate, svakome tko je to htio.

110. Isus je rekao: Tko je našao svijet i time postao bogat, treba se tada odreći svijeta.

111. Isus je rekao: Nebo i zemlja će biti prikazani u vašoj prisutnosti, a živi neće od živoga gledati smrt (niti prolaznost). (Jer) Isus je rekao: Tko sam sebe nađe, toga svijet nije dostojan.

112. Isus je rekao: Jao tijelu, koje ovisi o duši. Jao duši, koja ovisi o tijelu.

113. Rekoše mu njegovi učenici: Carstvo, kada će ono doći? Isus je odgovorio: Carstvo nije nešto, na što bi se trebalo čekati, dok ne dođe: da bi se moglo reći: gle ovdje je, pogledaj tamo je. Nego, očeva je carstvo već rašireno nad zemljom, samo ga ljudi ne vide.

114. Šimun Petar je rekao: Marija nas treba napustiti, jer žene nisu dostojne života. Isus je rekao: Pogledaj, ja ću ju voditi i napraviti muškarcem, da i ona postane živim duhom, vama muškarcima jednaka. Jer svaka žena, ako se napravi muškarcem, ući će u carstvo nebesko.

KNJIGA TOME BORCA ZA PRVENSTVO

O KNJIZI TOME BORCA ZA PRVENSTVO

Knjiga "Tome borca za prvenstvo" sastoji se od dijaloga između Isusa i Tome, nazvanog blizanac. Unutra pisac govori o onome što bi mogao biti sadržaj triju tajnih riječi sa kojima je Isus počastio Tomu u Evanđelju po Tomi. On uokvirava i navodi ovu namjeru, da je bio prisutan pri razgovoru između Isusa i Tome i da je sve zapisao, što su međusobno utvrdili. Također karakter ovoga temelja odgovara u toliko veoma jasno Evanđelju Tome, isto kao što i ovdje prevladava napetost, koja nastaje povezivanjem dvaju nepredviđenih suprotnosti u jednome biću i mora se bilo kako razriješiti: u čovjeku je često nesvjesni, sakriveni, neprolazni istinski čovjek vezan na prolaznu pojavu, koja se u svi svojim tendencijama suprotstavlja potrebama istinskog čovjeka.

Ako čovjek želi uopće postići bilo kakav napredak, mora mu biti jasno da je on jedno tako napetostima nabijeno biće blizanac i da će harmoniju i svoje odredište postići samo ako razriješi svoje istinsko biće neistinitoga i oblikuje se novo sredstvo izražavanja. S ovim objašnjenjem počinje rasprava.

Prvobitno čovjek bijaše u gornjem svijetu, u svjetlu. Ali sada je odabrani, Sin svjetla, u egzistenciji jedne životinje: Ljudsko tijelo je sastavljeno od prolazne materije, svijest: misli, osjećaji, život vezan su na ovu pojavu i radi toga isto tako prolazni.

Postoje za čovjeka dvije mogućnosti: Prikriveno opet probuditi u život i razviti svjetlo u neshvatljivoj ljubavi - ili se zaglaviti u prolaznom i u razjarenoj vatri požude i strasti živ izgorjeti: razviti krila Duha i time žuriti preko prolaznih priviđenja - ili se povoditi za vatrom ponosa: još živ ući u mir i kao po tijelu umrli ostati vječno unutra - ili po razrješenju tijela u svijesti mučiti se, koji je još vezana na priviđenja, dok ne nastupi novo uronjavanje u svijet priviđenja, odnosno eonima dugo ostati vezan na svijest ideologije lažnih Bogova, koji imaju individualni život daleko duži, i konačno sa ovim lažnim Bogovima, koji ipak jednom imaju svoj kraj (propadnu), također biti razriješen.

Malo je onih koji prihvate prvu mogućnost. Mnogo više je onih koji slijede zov iz prikrivene unutrašnjosti i vođeni su vatrom strasti. Kako će se ponašati čovjek usred "ljudi životinja", koji slijedi svoje odabrano? On ipak neće moći zatajiti "znak Oca" na sebi, naime, nepokretljivost i kretanje. To znači on će djelovati iz mira. Djelovanje se sastoji za njega u odašiljanju svojih iskustava i snaga. Ali može li on to usred ovih "slijepih ljudi"? Kako će mu pri tome biti?

Tri puta Tomo postavlja ovo pitanje i svaki puta u drugačijem obliku, tri puta

ne dobiva direktan odgovor od Isusa. Ovaj iscrpno objašnjava što se događa ljudima koji ne slijede svoju odabranost, nego ostaju zaglavljani na prolazna priviđenja i poslanstvo samo ismijavaju i progone.

Sami se osuđuju: Oni žderu jedan drugoga kao životinje, bičuju se sami vlastitom slabom prirodom. Poslije smrti su njihova tijela predana "paklu", vatra istine spali njihove iluzije i njihove posljedice, to bolnije što se više vežu na ove iluzije. nigdje nema izlaza iz ovih patnji: jer poslije smrti materijalnog tijela više nije moguće svjesno obraćanje svjetlu.

No ove sve muke nisu osveta jednog uvrijeđenog Boga, nisu samo kazna, nego će ovi ljudi biti izbičevani, da bi svoju glavu usmjerili stvarima koje su "dolje" i da konačno shvate bit mjesta, koje do sada nisu poznavali: svijet prolaznosti u čežnji i ponosu vladajućih snaga. To je mjesto, koje istinskom čovjeku nije primjereno. Kako je svjetlo sunca usmjereno, da daje doduše svim biljkama rast, li najviše čokotu loze, tako da ono uguši korov - kako se svjetlo mjeseca usmjeri, tako da mrtve prijateljski ili neprijateljski obasjava - tako se usmjerava svjetlo Duha: k skrivenom čovjeku, koji mu je jednak, on je ugodan miris za vidljivog čovjeka, a za onog koji mu se suprotstavi, okrutan je osvjetnik. Radi toga su blaženi ljudi, koji "ostružu tvrde okove životinje".

Oni nisu blaženi radi svojih zasluga, koje se sastoje u podnošenju progonstva i prezira. Nego su progonstvo i prezir znakovi, da oni žive u jednom stanju biti i svijesti, koje se suprotstavlja životu životinje. Ovakvi znaci bude veselje, jer upućuju na stanje blaženstva. U ovom stanju će blaženi postići mir i sjediniti se sa kraljem.

Kod površnog čitanja razgovora između Tome i Isusa mogao bi se steći utisak, da će se razumjeti samo dobro ili samo zlo i da se ljudi ponose, koji se pravednicima smatraju, odabranima i savršenima, a "ljudima životinjama", da će patnja "pobožnog" biti kompenzirana njegovom mržnjom za "zle" i opisivanjem teških kazni za zle. Ali iz teksta jasno proizlazi ovo: u svakom čovjeku skriva se jedan odabrani, kojemu je obećan mir i blaženstvo. ali svaki je čovjek okovan po tijelu i svijesti na svijet prividnosti i vodi život životinje u ponosu i požudi, i u pogrešnoj nadi i samoprevari.

Odredba čovjeka je, prikriveno opet objaviti, dozvoliti da obećanje postane stvarnost, time da ispuni uvjete za to: rastrga čvrste okove života životinje. Svaki čovjek može pokušati slijediti ovu odredbu. Ne učini li to i ostane li u egzistenciji životinje, mora snositi gorke posljedice. Posljedice su gorke, jer egzistencija životinje nije primjerena istinskom biću čovjeka. jedna pogreška, odstupanje, mora ipak snositi odgovarajuće posljedice i ispravke. Ali posljedice nisu bez smisla. One vode čovjeka na kraju krajeva k razumijevanju, da je egzistencija životinje greška, ne njegovo pravo odredište,

i one mu pokazuju što je njegovo istinsko odredište. Odredište čovjeka, koje je njegovom biću primjereno, je savršenstvo, mir, jedinstvo s Ocem.

KNJIGA TOME BORCA ZA PRVENSTVO

Ovo su tajne riječi, koje je Spasitelj rekao Judi, zvanom Tomo. Ja sam ih sam zapisao, ja, Matej. Jer dok sam bio na putu, čuo sam, kako međusobno razgovaraju.

Spasitelj je rekao: "Brate Tomo, čuj me, tako dugo, dok je još za tebe vremena na zemlji. Želim ti objaviti, na što se usmjerio tvoj duh u tvome srcu. Jer ti si moj brat blizanac i istinski prijatelj. istraži radi toga u tebi i shvati, tko si ti, tko si bio i tko ćeš postati. Nazivaju te mojim bratom: dakle ne smiješ ostati u neznanju o sebi samome.

Ali ja znam, da si upravo došao do spoznaje. Jer time što sa mnom ideš, pokazuješ, da si me već prepoznao i da znaš da sa ja spoznaja istine, također ako ti toga nisi svjestan. Ti si već shvatio, i biti ćeš nazvan onim, koji se sam spoznaje. Tko se sam ne spozna, nije ništa spoznao.

Ali tko se sam spozna, spoznaje dubine svemira. ti si već, moj brate Tomo, vidio od ljudi prikriveno, ono će im postati smetnja, jer oni to ne spoznaju."

Ali rekao je Tomo Gospodinu: "Dakle molim te sada, da mi odgovoriš, na moje pitanje, prije nego odeš u nebo. a ako od tebe čujem o prikrivenim stvarima, biti će mi također moguće, navijestiti ih. Također mi je jasno, da je teško ljudima izvršiti djela istine."

Spasitelj je odgovorio i rekao: "Ako vam je već to, što se je među vama objavilo, prikriveno, kako bi vam tada bilo moguće, čuti ono, što nije objavljeno? Ako su vam djela istine, koja su objavljena u svijetu, teška za izvršiti, kako ćete tek izvršiti djela uzvišene veličine i punoće od punoće? Kako vas se može nazvati božjim radnicima? Vi ste onda početnici i niste još postigli veličinu savršenstva."

Ali Tomo je odgovorio Spasitelju: "Ispričaj nam o stvarima, o kojima ti govoriš, da nam nisu objavljene nego prikrivene."

Spasitelj je rekao: "Sva tijela ovdje su nastala kao ona od životinje, (koja se obljubom) dalje razmnožavaju. Radi toga oni (nisu trajni u sebi, niti isto tako) u svojim stvorenjima. Prikriveni naprotiv, koji jesu u gornjem svijetu, nisu vidljivi u postojećem svijetu. oni su vidljivi samo u vlastitom porijeklu, i tamo se hrane sa svojim vlastitim plodovima. ipak tijela, koja su vidljiva, hrane se kreaturama, koje su im jednake. Stoga se mijenja ovo tijelo. ali ono što se mijenja, propasti će i poginuti i nema nade da živi. Takva tijela su kao ona od

životinja. Ako tijelo životinje propada, tako će također i ovi oblici, vaša tijela, propasti. Ne potječe li vaše tijelo iz obluba kao ona od životinja? Da li dakle, ono potiče iz toga: da li će moći proizvesti nešto bolje nego li je tijelo životinje? Sada ste još u manjini. Ali tada ćete postati savršeni."

Ali Tomo je odgovorio: "Mogu ti reći, Gospodine, da oni, koji govore o neobjavljenom i teško protumačivom, sličje onima, koji svoje strijele ispaljuju u noć na jedan cilj. Oni ispale svoje strijele doduše na cilj, ali to nije vidljivo.

Ako ipak izađe svjetlo i potjera tamu, tada će biti objavljen uspjeh svakog pojedinca. Ali ti si naše svjetlo, jer ti svijetliš, Gospodine!"

Isus je rekao: "Svjetlo je u svjetlu."

Tomo je govorio i reče mu: "Gospodine, zašto se pali vidljivo svjetlo, koje svijetli radi ljudi, gore i dolje?"

Spasitelj je rekao: "Blažen si ti Tomo. Vidljivo svjetlo svijetli radi vas, ne da bi ostali u tami, nego da bi iz nje izišli.

Ali ako bi svi odabrani odložili svoju egzistenciju životinje, svjetlo bi se također vratilo gore k svome istinskome biću. njegovo istinsko biće će ga uzeti k sebi, jer je dobar sluga."

Spasitelj je nastavio i rekao: "O neshvaćena ljubavi svjetla! O razjarenosti vatre, koja gori u tijelima ljudi i njihovoj srži, koja u njima gori noću i danju i njihove udove izgara i njihova srca omamljuje i njihove duše zbunjuje i trese muškarce i žene danju i noću, time što gori u prikrivenom i u vidljivom. Jer muškarci (se kreću prema ženama) a žene se kreću (prema muškarcima). Radi toga se kaže: Svatko tko je ispitao istinu od jednog uistinu mudrog čovjeka, pripremiti će krila i letjeti i pobjeći od požude, koja izgara ćud ljudi. On će si pripremiti krila i pobjeći od svakog bića, koje pripada svijetu priviđenja!"

Tomo je odgovorio i rekao: "Gospodine, upravo radi toga te pitam. Jer sam shvatio, da si ti, koji nam pomažeš, kako si rekao."

Opet je odgovorio Spasitelj i rekao: "Mi vam moramo reći, jer je to Učenje za savršene. Ako želite postati savršeni, morate slijediti sve ovo. Ako ne, ostajete u biću neznanja.

Nemoguće je, da mudrac luđaku odgovara. Jer je mudrac pun spoznaje, ali za ludoga je dobro i loše potpuno jednako. Mudri se hrani istinom, i on je kao drvo

koje raste po kiši.

Tako ime nekih, koji imaju krila, sa kojima žure preko svijeta priviđenja. Ima i drugih koji su daleko od istine. Oni su vođeni vatrom. Vatra budi u njima pogrešne predodžbe i dozvoljava da varljiva ljepota svijetli pred njima i upropasti ih time. Uzima ih kroz tamnu slatkoću u zarobljeništvo i vući će ih svojom stazom jednim mirisom, koji izaziva tumananje. Osljepljuje ih u nezasićenoj požudi i izgara njihove duše i zabada im kolac u srce, koji ne uspijevaju izvući. Kao uzdom u gubici, upravlja ih po vlastitim željama. I veže ih svojim lancima, sve njihove udove veže razjarenošću lancima požude. Prividno, prolazno i promjenjivo, iskušenju popustljivo, povlači stalno s neba na zemlju, ubija ih time i čini ih životinjama, koje su uprljan grijehom. "

Tomo je odgovorio i rekao: "Jasno je i bilo je često već izgovoreno: (Prolazna) će biti za sve (pokvarenost), koji ne znaju. (Oni gube) svoju dušu."

Spasitelj je rekao: "Blažen je pametan čovjek koji traži mir. Kada ga nađe, miruje vječno u njemu i ne boji se onih, koji su ga htjeli uznemiriti."

Tom je odgovorio i rekao: "Za nas je spas, naći mir ondje, gdje pripadamo."

Spasitelj je rekao: "Da, to je ono što je dobro i spasavajuće za vas. Jer ono, što je ljudima objavljeno, svijet prividnosti, prolazi. Tjelesni omotač ljudi prolazi, a kada prođe, razriješi se u svijetu priviđenja, vidljivih stvari. Ali tada vam vatra svijeta prividnosti priprema muku, jer prije, kada ste još živjeli u vašem tijelu, bili ste zapaljeni u ljubavi vašim predstavama ludila.

Tada ćete morati ponovo uroniti u svijet priviđenja.

Oni koji traže oslonac bez ljubavi za ne-prividno u ne-prividnom u strahu za daljnje postojanje, propasti će u žaru vatre.

Ima samo malo vremena, dok ne prođe svijet prividnosti. Tada će nastati lažni Bogovi, koji nemaju prividnu ličnost, i na poljima mrtvih uzeti će umrle u posjed za vječnost, u muku i pokvarenost duša."

Ali Tomo je odgovorio i rekao: "Ali što trebamo reći ovim ljudima, ovim slijepim ljudima, i koje učenje najaviti nesretnim smrtnicima, koji kažu: Mi živimo već u svijetu prividnosti u dobrome, čak ne živimo ovdje u kletvi! I tvrde: Ako ne bi bili rođeni u tijelu, to ne bi (neprolazno) spoznali. (Dakle rođenje u tijelu je nužno.)"

Spasitelj je rekao: "Zaista kažem ti, takve ljude ne računaj među ljude, nego

ih poistovjetiti sa životinjama. Jer kako životinje žderu jedna drugu, tako isto rade ovi ljudi, oni žderu jedan drugoga. Oni su isključeni iz istine, jer vole tamnu slatkoću vatre i robovi su smrti i stalno spremni brzo činiti prljava djela. Tako izvršavaju požude svojih otaca.

I oni će biti bačeni u ponor pakla i bičevani sa oštri bičem njihove vlastite loše prirode. Biti će bičevani, da bi usmjerili svoju glavu stvarima, koje su dolje, da bi morali pobjeći k mjestu, čiju vrstu nisu prije poznavali. I (oni će se od svojih) udova (rastati) ne u miru, nego u očaju (Za svoju radost u ovom životu plaćaju) ludilom i zbnjenošću. I oni ostaju zadržani u zbruci svoga razuma i ne shvaćaju svoje ludilo. Jer oni misle, da su mudri, vole svoje tijelo, (iako je ono prolazno), oni su opsjednuti njime i njihovo mišljenje je učvršćeno kroz njihova djela. ali vatra će ih zapaliti."

Ali Tomo je odgovorio i rekao: "Ali, Gospodine što će čovjek učiniti, koji je bačen među ove ljude životinje? Jako se brinem za takve ljude, jer mnogi se bore protiv njih."

Spasitelj je odgovorio i rekao: "Možeš li zaista nešto posjedovati, što pripada svijetu priviđenja?"

Ali Juda, koji će biti nazvan Tomo je rekao: "Tebi, Gospodine, je dano, zaslužuješ da govoriš, ali moje je, da te slušam."

Spasitelj je odgovorio: "Čuj ovo što ću ti reći, i vjeruj u istinu. Onaj, koji sije zlo, zlo koje on sije propasti će u njegovoj vlastitoj vatri, u vatri i vodi. A takvi će se sakriti u grobovima tame. Ali nakon dugo vremena će preko svojih plodova doći na vidjelo, da su slaba stabla, i biti će kažnjeni i ubijeni od usta životinjskih i ljudskih, silom pljuska kiše, vjetra, zraka i svjetla, koji će ih odozgo pogoditi."

Ali Tomo je odgovorio: "Nas si doduše uvjeri, Gospodine. Mi smo shvatili u našim srcima i nama se objavilo, to, što kažeš, istina i da tvoja riječ nije pogrešna. ali za svijet su riječi, koje nam kažeš, samo jedno izrugivanje i vučenje za nos. Jer ih svijet ne razumije. Kako ćemo ići naviještati tvoje riječi? Svjetovni ljudi nas ne smatraju sebi ravnima."

Spasitelj je odgovorio i rekao: "Zaista vam kažem: Tko čuje ovaj govor i okrene svoje lice ili namršti nos ili ispući usta - zaista vam kažem: predati će ga se gornjem vladaru, koji vlada i upravlja nad svim moćima. I on će ga okrenuti i zavitlati s neba u ponor pakla i zatvoriti ga na uskom, tamnom

mjestu. tamo se neće moći niti okrenuti, niti micati radi velike dubine pakla i (gorkog gnjeva) u podzemlju, koji ga tlači. (Oni su zarobljeni) unutra i (ni jedan ne može pobjeći) - jer njihovo ludilo im neće biti oprosteno. (A moći) će ih slijediti i predati anđelu, gospodaru pakla. (Taj će) uzeti vatru i slijediti ih sa bičem vatre, koji će gonjenome bacati iskre vatre u lice. Bude li bježao prema zapadu, naići će na vatru. Okrene li se na jug, naići će na vatru. Usmjeri li se na sjever, plamtiti će vatreni plamen prijeteći mu u susret.

A spasavajući put prema istoku ne može naći, da bi tamo pobjegao. Jer ako ga po danu nije našao, kada je još živio u tijelu, neće ga također niti na dan suda naći."

Spasitelj je nastavio i rekao: "Jao vama bezbožnicima, koji nemate istinske nade, koji se oslanjate na to, što se ipak nikada neće dogoditi. Jao vama, koji se nadate tijelu i zatvoru, koji će propasti. Kako dugo ćete još spavati i vjerovati da je neprolazno također prolazno, kod čega se svi nadate svijetu i vašem Bogu od ovoga života? Time osuđujete vaše duše na propast! Jao vama, koji ste u vatri, koja gori u vama, jer je nezasitna! Jao vama, koji ćete biti vučeni u kolu, koje se oblikuje neprekidno kružećim mislima! Jao vama, u kojima bjesni požar! On će požderati vaše tijelo u svijetu prividnosti i cijepati vaše duše na vašem prikrivenom temelju i učiniti vas dostojnim vaših drugova. Jao vama, vi zatvorenici, koji ste vezani okovima u pećinama! Ah smijte se i veselite još u magli vašeg ludila. Vi ne shvaćate vašu pokvarenost, vi također ne poznajete vrstu mjesta, na kojemu boravite, vi ne znate, da ste u tami i u smrti. Naprotiv, vi ste opijeni vatrom (požude) i puni gorkoga otrova. Vaše srce je usmjereno na vašu korist radi požara, koji je u vama, a slatko vam se čini, ono što je uistinu otrov i bijes neprijatelja. a tamu smatrate svjetlom. Jer vašu slobodu ste podvrgli ropstvu. Vaša srca ste učinili srcima tame i vaše misli ste prepustili ludilu. Misli ste ispunili dimom vatre, koji je u vama. A vaše svjetlo i ruho, kojim bijaste ogrnuti, progutano je od oblaka tame. Vi ste se (sami prevarili) i dali zadržati jednom (nadom), koje nema. A u koga ste vjerovali? (Zar ne znate), da svi vi stanujete među bićima, koja vas (žele pokvariti), kao da niste (bili određeni za život?)

Vaše duše ste krstili u vodi tame, samo ste živjeli po vašim vlastitim željama. Jao vama, koji ste u zabludi i ne gledate na svjetlo sunca. Jer svjetlo sunca upravlja svemirom, ono gleda na svemir, ono okružuje i upravlja svim djelima i dozvoljava da ga služe i njegovi neprijatelji.

Također ne prepoznajete mjesec, kako je stvoren danju i noću, kada gleda dolje na tijela vaših mrtvih. Jao vama, koji volite općenje s bludnicama i obeščaćeno druženje s njima! Jao vama, koji slušate moći vašeg tijela, jer će vas one unesrećiti! Jao vama, u kojima djeluju demoni zla! Jao vama, koji

dozvoljavate da vaše udove prožme vatra! Tko će pustiti kišu rose koja gasi, da bi vatra i žar isplivali iz vas? Tko će dozvoliti da sunce i iznad vas izađe, da bi protjeralo tamu, koja stanuje u vama, i da potisnete natrag tamu i prljavu vodu u prikriveno?

Ali sa sunca i mjeseca će strujati ugodan miris i napuniti zrak, duh, zemlju i vodu. Jer ako sunce ne sije preko (prolaznih) tijela, ona sagnjiju i prolaze kao biljke ili trava. Ali, sije li sunce na biljke, to jača nadasve čokot loze. Ako tada postane čokot loze snažniji od biljaka i svih drugih začina, koji su s njim rasli, on zasjenjuje i sve više se širi, tako da samo on nasljeđuje zemlju, na kojoj je rastao i postaje gospodar nad svakim mjestom, koje je zasjenjeno. Dakle, postati će, gospodarom nad zemljom, u kojoj raste i donosi svome gospodaru plodove u izobilju. Da mu on donosi još veću korist, jer bi se gospodar morao jako truditi, da biljku iščupa. Ali tako ju je uništio čokot loze i sam ih ugušio. One su umrle i postale jednake zemlji."

Na to je Isus nastavio i rekao: "Jao vama, koji niste prihvatili učenje. Vi ne slušate one, koji poznaju istinu, i dozvoljavate da pat, kada ju navješćuju, i trčite u svoju (pokvarenost). Vi svakodnevno ubijate božje radnike, koji su vam poslani, da bi (ljudi) uskrsnuli od mrtvih.

Ali da ste blaženi, vi koji ste spoznali zavođenje i bježite od onoga, što vam je strano. blaženi da ste, vi koji ćete biti izrugivani i prezreni radi vole ljubavi, koju vaš Gospodin ima za vas. blaženi da ste, vi koji plaćete i biti ćete potisnuti od onih, koji nemaju istinsku nadu. jer vi se trebate osloboditi svih okova.

Budite budni i molite, da ne živite u tijelu kao životinje, nego da stresete čvrste okove života životinje. a ako molite, naći ćete mir. Vi tada ostavljate iza sebe patnju i ruglo srca. Jer ako se oslobodite muka i požude tijela, postižete mir od Dobroga samog i time vladate sa kraljem, jer ste s njim sjedinjeni i on je sa vama jedno od sada do u svu vječnost."

Amen

Ovo je knjiga Tome borca za prvenstvo, napisana za savršene.

EVANĐELJE PO MARIJI

O EVANĐELJU PO MARIJI

U evanđelju istine bile su opisane općenite zakonitosti razrješenja spoznajom, u evanđelju po Filipu općenite zakonitosti djelovanja razrješavajućih snaga, u evanđelju po Tomi bile su obuhvaćene činjenice razrješenja i u praksi puta razrješavanja upotrebljive formule. U evanđelju po Mariji biti će opisana općenita zakonitost i učenje u doživljavanju jedne duše.

Pri tome će biti korištena dva oblika opisivanja: Situacija sa više sugovornika, koji razgovara u obliku pitanja i odgovora, pri čemu je također zadat okvir razgovora. Ovakvi primjeri razgovora bijasmo već sreli u evanđelju Tome i u knjizi Tome borca za prvenstvo. Ali sasvim novo, u usporedbi sa svime drugome ovdje prikazanim tekstom, opis je događaja duše u Ja - obliku, čime će zakonitosti unutaršnjeg razvoja biti naročito približene čitaocu.

Na žalost, evanđelje nam je došlo samo u fragmentima. Ali okvir je donekle pristupačan: Neki učenici Isusa sjede zajedno s njim, možda na maslinovoj gori, mjestu duha, postavljaj pitanja, dobivaju odgovore, i tada bivaju ostavljeni sa zadaćom da ono što su od njega doznali navješćuju po svijetu. Isus je upravo uskrsnuo, ali nije uzašao na nebo. To znači, da je on svoj božanski zadatak, upravo ispunio, snagama duha pobijedio je prolazno, opet probudio neprolazno u život da bi i drugim ljudima omogućio isti postupak, ipak još u svojoj novoj osobi on treba kontaktirati sa svojim učenicima, tako da im iz svoga novoga stanja može prenijeti snage i spoznaju.

Glavna osoba je Marija Magdalena, "pratilja" Isusa, koja se oslobodila utjecaja prolaznosti, okrenula se snagama neprolaznosti, novonastala duša, koja živi u bliskom jedinstvu sa zaručnikom, duhom, predstavljenim preko Isusa. Ona je radi toga podobna da može primiti učenje i impulse duha i dati ih dalje.

Poslije Isusovog nestanka, ona je uvijek ona, koja u krugu učenika održava vezu sa duhom po snazi njenog stanja. Drugi učenici su prema njoj djelomično skeptični, čak spremni na napad, djelomično shvaćaju koliko je ona u prednosti. Kako se to treba razumjeti? Zar nije čudno da su Isusovi učenici još ispunjeni svađom, mislima konkurencije, šovinizmom? Slično smo već bili sreli u evanđelju po Tomi.

Učeništvo znači otvorenost, okretanje prema učitelju. Jedna takva prekretnica može kako tako potpuno biti povučena - Marija- ka o također od novih snaga stara svijest, koja je kod procesa razrješenja pomoćnik: volja,

razum, osjećaj. Također volja razum i osjećaj moraju svjesno tvoriti novu dušu poduprijeti i ne mogu suprotno tome raditi, jer djelo mora uspjeti. Usprkos tome su oni, kao djelo opstanka starog, u predodžbama zatvorena svijest, samo u položaju, istinita slika: simboli i osjetilne slike, primiti i na to reagirati, ne istina sama. To je samo novoj svijesti moguće. U krugu učenika istina može to dakle neke dati, koji doduše još iz starog stanja svijesti žive, ali sa njima je ipak istina suputnik, i također takvi, koji se novom sviješću sebe primaju. Od strane predstavnika stare svijesti postoji uvijek nesporazumi nasuprot novoj svijesti koji nastupa, reakcija, stanju stare duše odgovarajuća.

Moguće je i raznovrsno, staro i novo, snage svijesti i snage u jednom jedinom čovjeku za razumjeti. U njemu se odvija komplicirana igra, "razgovor" različitih glasova iz starog i novog stanja svijest. U evanđelju po Mariji su ti različiti glasovi personificirani, nova duša u Mariji Magdaleni, spremna za pomoć, ali ipak prolaznom svijetu pripadajuća volja Petra, razum Andrije i osjećaj kao Levi.

Dobiveni tekst počinje sa dva pitanja učenika Spasitelju o sudbini materije, dakle prolazni svijet, i o uzroku prolaznosti, "grijehu" svijeta. Odgovori Isusa sadrže u najužoj formi sva neophodna saznanja o biću prolaznog i neprolaznog svijeta, o sudu prolaznog svijeta, o mogućnosti ljudi, koji pripadaju prolaznom i neprolaznom svijetu, kroz razvitak svog neprolaznog bića usprkos zakonu, da je iznad njega prolazno biće ovisno, i razrješenje proizlazi i time također cijeli svijet oslobođen.

Jer prolaznost svijeta i čovjeka, njihove patnje izmjena rođenja i smrti, zbunjenost i kaos u svijetu, kao i težnje protiv neprolaznog svijeta, postalo kroz "grijehe" ljudi, kroz svoje odstupanje od, svoje ponosne odluke nasuprot prvobitno zakonu svemira: i preko tog pogrešnog razvoja iz nedostatka snage i dosljednost samu sebe razoriti.

Ali čovjek ima mogućnost spoznaje: on ima "pred očima različite osobnosti prirode". On odmah doživljava prolaznost kao i neprolaznost i ima mogućnost izabrati između ovoga dvoga. Odluči li se hrabro za neprolaznost, tada će istinsko, neprolazno biće u njemu uskrsnuti, odstraniti greške grijeha, udaljenost od Boga i tako najprije dovesti natrag svoj život, postepeno tako i život svijeta - naime time da posreduje snage neprolaznog za to pripremljenim ljudima - opet k porijeklu, vlastitom korijenu.

Dobro, snage neprolaznosti, su radi ovog cilja došle k ljudima. Isus je takav predstavnik dobrog. On posreduje snage dobra, ohrabruje ljude da se odluče za dobro, koje ne razrješava čovjeka izvana, nego u njegovoj unutrašnjosti, protiv svih prepreka prolazne prirode koja je vezana na predodžbe i strasti,

morati će se osloboditi. To je zapovijed svakom čovjeku da se njegovom istinskom neprolaznom biću dozvoli da se u snagama dobrog opet razvije. To je zapovijed, koja ne dolazi izvana preko autoriteta Isusa k njemu, nego je nužnost razvoj unutarnjeg bića, istinskog čovjeka, čiji je prototip Isus. Svaka druga zapovijed bila bi izvanjska i pripadala bi carstvu predodžbi, drvu spoznaje dobra i zla i čovjeka bi opet povukla i ovo carstvo i pokvarila ga.

Polije ovog objašnjenja Isus nestaje, on, predstavnik duha. Učenici, ostavljeni sami sebi, sada moraju naučiti samostalno živjeti iz istinskog bića, bez pomoći čovjeka, koji im je dovodio spoznaju i snagu (Mi u slijedećem želimo učenike shvatiti kao predstavnike snaga svijesti u jednom čovjeku a njihovo izražavanje kao igru ovih snaga u jednom čovjeku, tako da možemo slijediti razvoj nove duše usred starih snaga svijesti.) Razumljivo je da stare snage svijesti, one koje ne mogu poznavati snagu i sigurnost, koja proizlazi iz nove svijesti, u svojoj samoći osjećaju strah, jer zamišljaju što se sve može dogoditi s čovjekom koji pokušava prenijeti svoja iskustva ovom prolazno, stranom svijetu, njemu opasnom. Ali Marija, snaga nove duše, okreće stare snage svijesti k "dobrom", k porijeklu, k neprolaznosti u kojoj nema opasnosti.

Ona jača sebe i svoje pratiocice, volju, razum i osjećaj, tako što se prisjeća svojih iskustava na putu i povezanosti na snage prolaznosti k slobodi svoga istinskog bića i opisuje ih. Uvjet zahod putem je uvijek predočavanje cilja, slutnja istinskog bića čovjeka, koje nije još svjesno i djelotvorno prisutno, nego čeka priliku za razvoj. Samo u vizionarskom predočavanju ovoga cilja moći će se naći spasenje. Onaj, "koji stoji pred ciljem", morati će se suočiti prije nego će moći zakoračiti sa njim na put jedinstva.

Ali organ, koji predviđa unaprijed, ne može biti stara svijest- koja je vezana na predodžbe, koje nisu primjerene istinskom biću čovjeka, nego već mora biti dio istinskog čovjeka, same nove sposobnosti spoznaje. Samo tko e iz istine, čuje glas istine. Poput tračka svjetlosti istine još zakržljala nova svijest doživi prvi impuls duha, istinskog bića: tamo gdje duša primi duha - "između duha i duše" - oblikuje se novi organ opažanja duše: nova svijest, "ćud".

Većina ljudi, koji će biti zahvaćeni pojmom ove nove mogućnosti egzistencije, instinktivno ju odbacuju, iz straha od opasnosti za uobičajeni život, koja bi bila povezana sa ovom mogućnošću. Oni ne podnose ovaj pogled i "kolebaju". Ali ako duša ne koleba jasno prihvatiti cilj i učiti, ona također jasno vidi unaprijed posljedice, koje takav put zahtjeva. Ovo nepokolebljivo stanje, sigurnost, da egzistira cilj, i odlučnost da se k njemu kreće, jest vjera, preduvjet puta k istinskom biću.

Duša na ovom puta susreće, nepokolebljivo hrabra u vjeri, nasilja prolaznog svijeta koja ju uvijek iznova žele zadržati. Put se sastoji u tome da se shvati ova sila u snazi neprolazne istine i radi toga je nedopušteno (zahtijevati od duše). Duša se okreće u snazi pokore, krštenjem vodom, od svih "Brakolomaca", s kojima se je do tada bila upustila u iluziju, da bi s njima mogla naći ispunjenje. Ona to može, jer se sjeća istovremeno svoje istinske domovine, carstva svojega Oca, iz kojega potječe. Bilo bi bez smisla, kada bi se sa starim snagama intelekta, volje i osjećaja htjeli distancirati od nasilja prolaznosti - jer same ove snage pripadaju prolaznosti. Ulaz u mir neprolaznog je moguć samo ako će se ovaj neprolazni sam probuditi opet u čovjeku i u ovom novom stanju biti se onaj stari razotkrije u svoj svojoj sumnjičavosti, kao jedan kemijski preparat koji u određenoj otopini pokazuje svoja svojstva.

Dušu susreće nasilje prolaznosti istovremeno metodično i sistematski. To su sva temeljna nasilja prolaznog svijeta i svako se približava duši na svoj karakterističan način. Prvo nasilje - ovdje je tekst rasparan - mora, dobiva se iz slijedećeg, tamna materija "zemlje" u suprotnosti je sa svjetlom duha. Kako se duša približava i kako se oslobađa od njega, nije isto tako predano. Ali analogno slijedećim mjestima, trebalo bi biti tako da prvo nasilje, kao i ostala nasilja, apeliraju na prividnu sličnost duše sa njima. Ti si dušo, ipak također supstanca, ipak si materija, dakle moraš kod mene ostati i ne smiješ se usuditi da se rastaviš od mene. Tvoje mišljenje, da si iz supstance, iluzija je.

Duša će mu odgovoriti: Ti si taman, to mojim svjetlom prepoznajem, koje ti kao tama ne možeš vidjeti.

Sa ovom spoznajom i odlukom o svom istinskom stanju Duša bi bila slobodna od ovog prvog nasilja.

Drugo nasilje "požuda", element "vode", koja leluja kao strast i čežnja, približava se Duši na svoj način: Ti se varaš i varaš samu sebe. Ti sličiš meni. Jer ti si također ipak požuda, čežnja, i sve što činiš, potječe iz ove čežnje. Ti misliš da si došla odozgo, tvoja čežnja se usmjerava na nešto neprolazno. Ali to je iluzija: tvoja čežnja za neprolaznim je samo kompenzacija neispunjenih želja.

Drugo nasilje je veoma rafinirano i u stanju je lako strovaliti dušu u sumnju. Jer vrlo često je tako, da u stvari čežnja za savršenstvom postane razočaranje zbog neispunjenih želja. Tu je potrebna jasna sposobnost rasuđivanja duše, da bi shvatila, da postoji još jedna druga čežnja za savršenstvom, koja potječe iz istinskog bića čovjeka.

Ali ako je duša sigurna u svojoj svijesti, da pripada neprolaznome, i odluči li se, shvatiti će, da strast i želje za prolaznim nisu njeno istinsko biće, nego, tako dugo dok je u prolaznom tijelu, služe joj samo kao omot. I on a će

razumjeti, da su sve tvrdnje o njenoj čežnji za vječnošću samo kompenzacija tvrdnje, koje proizlaze iz stare svijesti, koja stvarno ništa ne znaju o egzistenciji jednog višeg života i da to istinsko biće čovjeka ne mogu shvatiti. Ona odbacuje ove tvrdnje.

Ovom spoznajom i odlukom za njeno istinsko biće, duša je slobodna i ide dalje puna veselja radi novodobivene slobode.

Susreće ju treće nasilje prolaznosti: neznanje, ono predstavlja zemaljski element "zrak", mentalnu sferu. Ona je znanje o svijetu prividnosti, koji je u usporedbi sa spoznajom istine, neznanje. Po vrsti ovog znanja, koje je također u prolaznom samo jedan otok u moru neznanja, radoznalo se približava duša: možda se može nešto novo doznati. Nasilje neznanja govori duši: Ti si, kao i ja, neznanica, živiš u grijehu, u odvojenosti od božje spoznaje. Kako dakle možeš mene označiti kao neznanicu, kada i sama živiš u neznanju? Nemaš pravo na takvu osudu. Ovo nasilje polaže svoja prava također na dušu, time što upućuje na staru svijest, koja je također u duši i radi čega se ona sama može strovaliti u sumnju.

Ali nova je svijest sigurna da živi u unutarljivoj spoznaji svemira, ne može biti osuđen a od neznanja i također sama po vrsti vanjskih predodžbi vezane svijesti. Ovako sigurna, postati će slobodna od neznanja, od stare svijesti.

I opet duša produžava dalje i susreće četvrto nasilje prolaznosti, "bijes", koje predstavlja samopotvrđivanje, volju za moć, životni nagon, element "vatre", energiju, u kojoj gori svako živo stvorenje i sa kojom se, ako je potrebno, bezobzirno probija. U njemu je, kao u principu jezgre prolazne prirode, sadržano svih sedam principa snaga, sedam osoba, koje vladaju ovom prirodom. Još jednom duša susreće u njemu tamu, požudu i neznanje, a kao četvrtu osobu, koja po svom biću naročito odgovara četvrtom nasilju "prouzročitelj smrti". Jer tvrdoglavo samopotvrđivanje vodi k dijeljenju od Boga i time je donijelo smrt u svijet i još ju uvijek donosi.

Peta, šesta i sedma osoba odgovaraju četirima elementima koji sve grade vodećem principu u čovjeku i u svijetu, Ja, koje je trostruko: oblikuje se po principu samopotvrđivanja i oblikuje tako "carstvo tijela", čuva se po principu samopotvrđivanja i dobiva time Maja, - iluzija apsolutne stvarnosti prolaznog svijeta, koja ispravlja "ludo ludilo tijela" i koncipira njegove planove po principu samopotvrđivanja i uređuje tako prolazni svijet po "znanosti bjesnila".

Četvrto nasilje također poseže u svojih sedam osoba, za dušom, tako da upućuje na njenu sličnost sa ovim nasiljem. Zar duša nije "ubojica ljudi" kao i sam bijes? Zar ne uništava staro čovjekovo biće i carstvo predstava vezanih na njegov prostor i vrijeme? Time ipak pripada carstvu bijesa i nema pravo

odatile se udaljiti! I opet je zamišljeno ovo profinjeno odvijanje nasilja. Jer duša bi mogla, koja bi možda stvarno pokušala, askeзом uništiti svoje nagone i predstave, prema sebi samoj primijeniti nasilje i biti nesigurna u svoje istinsko biće.

Ali, duša se ne da prevariti i po redu se oslobađa od svih sedam šegrta bijesa. Struja tamne materije biti će uništena i pobijeđena obraćanjem duše njenoj domovini., duhu. Požuda će biti zamijenjena čežnjom za istinom, neznanje razriješeno spoznajom, zakon smrti koji vlada u svijetu, nadomješten zakonom života neprolaznog svijeta. Osoba prolaznog tijela čini osobu neprolaznog tijela, svjetlosnog ruha, mjesto, okovi iluzija nad karakterom prolaznog svijeta biti će oslobođeni, potvrđeni istinom, biti će očišćeni. A sav nemir, koji nastaje bijesom, neobuzdani nagon života, volja za moć, uzmicati će pred mirom po volji Oca.

Sada bi u jednom čovjeku mogla nova svijest u spoznaji i snazi mogla biti oslobođena od svih utjecaja nasilja prolaznog svijeta - ali su i njegove stare snage svijesti u njemu još prisutne. On ih koristi da bi odaslao dalje svoje spoznaje i snage u obliku simbola i predodžbi drugim ljudima. One trebaju služiti novoj svijesti. Ali odgovarajući svojoj vrsti, uvijek su u iskušenju voditi novu svijest na svoj način.

Odnos između starih snaga svijesti i nove duše prikazuju se u posljednjoj sceni evanđelja po Mariji. "Andrej", razum, sumnja u to da su autentični utisci nove svijesti iz duha. A "Petar", volja, vjeruje da je on sam dostojniji do nove svijesti koju on snagom svog starog bića ne može razumjeti. Snage staroga bića uvijek hoće biti aktivne, sa najboljom voljom i u najboljoj namjeri., spoznati nastajanjem i naporom, zalaganjem svih energija, svim metodama i vježbama. One ne mogu shvatiti da potječu iz principa samopotvrđivanja, da savršeni mir, smjerno držanje, treba biti jedno držanje tihe pažnje i primanja, koje će već čežnjom istinskog bića čovjeka biti stvoreno, treba biti jedan stav, u kojemu se očituje istinsko biće čovjeka. Gdje je aktivnost i planiranje tako važnih pretpostavki kod svake težnje za bilo kojim ciljem! Njima se ipak mora dati prednost!

U Petrovom pitanju se očituje ovaj stav u našem tekstu, da li bi jedna žena trebala biti preferirana od Spasitelja u odnosu na muškarce! Moramo se prisjetiti, da su učenici i Marija personifikacija snaga duše, koje su prisutne u svakom čovjeku.

U svakom se čovjeku, koji pokuša razviti istinsko biće u prolaznom biću, bez obzira da li je to muškarac ili žena, odigrava borba za prednost snaga duše, nove duše, Marije sa jedne strane i stare snage svijesti sa druge strane. U

svakom takvom čovjeku je duša "Marija", označena kao žena zbog svoje prijemčljivosti za duh, i da li su snage volje, razuma i osjećaja, personificirane kao muškarci, jer pripadaju prolaznoj osobi čovjeka, nosiocu djelovanja, aktivnosti.

Dakle u našem se tekstu ne radi principijelno o pitanju, da li jedna žena ili muškarac imaju lakši pristup razrješenju, nego o stvarnom stanju, da samo oni - predstavljeni kao žena - nova duša u svakom čovjeku ima prilaz k razrješenju, dok stara - predstavljena kao muško - snaga svijesti nema ovaj prilaz i mora naučiti kako će moći služiti novoj svijesti. Posredujući preko "Levis", osjećaja, stare se snage svijesti zadovolje i podrede novoj svijesti.

Nije slučajno osjećaj, koji posreduje. Među tri sposobnosti "muški" aktivnog čovjeka, "ženski" je radi toga najbliži novoj duši. Također se može u svijetu prolaznosti tumačiti da je ženama lakše razviti novu dušu, nego muškarcima. Osobiti zadatak muškaraca bio bi širenje nove spoznaje i snage prema van, čim se u njemu razvila nova duša. Moguće je da jednom rođena nova duša bide plod potpuno ravnopravnog zajedničkog rada spolova za cilj razvoja nove duše i za daljnje odašiljanje novih snaga i spoznaja svima, koji za to imaju otvorenost. Zaključkom učenika, da se sve dobiveno daje dalje, završava evanđelje po Mariji.

Ono opisuje djelovanje snaga iz novoga svijeta, prikazano od Isusa, tako konkretno u jednoj duši, da ju se može promatrati kod unutaršnjeg rada. Tekstom se veselo poslanstvo, evanđelje, ne može više približiti jednom čovjeku, bolje od toga ne može jedan tekst pridonijeti samom čitaocu izvršenje opisanih događaja. Jer jedan tekst može rastumačiti, pobuditi, ohrabriti, pomoći opisnim slikama a i opisati.

Čitaocu samo preostaje izvršavanje.

EVANĐELJE PO MARIJI

(...)

"... Da li će materija biti spašena ili ne?"

Spasitelj je rekao:

"Sve prirode, sve prilike i sva stvorenja postoje jedno u drugome i jedan sa drugim i opet će biti razriješeni u svoje vlastito korijenje. Jer priroda materije se može razriješiti samo u korijen svoje prirode, (ne k porijeklu). Tko ima uši da čuje, neka čuje."

Petar mu je rekao:

"Kako si nam već sada objasnio sve stvari, reci nam još i ovo: što je grijeh svijeta?"

Spasitelj je rekao:

"Nema (uistinu) grijeha, ali vi činite grijeh, jer vršite djela, koja proizlaze iz prirode brakolomstva. Njih se tada naziva grijehom.

Radi toga je dobro došlo u vašu sredinu, k biću svake prirode, da bi ih opet vratilo u njihovo korijenje."

Dalje je nastavio i rekao:

"Radi toga nastajete i radi tog a umirete (...). Tko može razumjeti, neka razumije.

Bolno je, kada se ne poznaju sebi slični i da su proizišli iz suprotne prirode. Tada u cijelome tijelu nastaje jedna zbrka.

Radi toga sam rekao: Imajte hrabrosti, a ako ste bez hrabrosti, imajte ipak hrabrosti. Jer vi imate pred očima različite osobe prirode. Tko ima uši da čuje, neka čuje! "

Kada je blaženi to rekao, sve je pozdravio i rekao:

"Mir neka je sa vama, težite za mojim mirom. Budite jako oprezni, da vas nitko ne vodi krivim putem sa riječima: 'pogledaj ovdje ili, vidi tu!', jer Sin čovječji je u vašoj unutrašnjosti. Slijedite ga! Oni koji ga traže, naći će ga. Idite dakle i propovijedajte evanđelje o carstvu!

Nisam vam dao nikakvu zapovijed osim onoga u čemu sam vas poučio. Također nisam dao nikakav zakon kao što to čine davaoci zakona, da ne bi bili zakonom zahvaćeni."

Kada je to rekao, nestao je.

Ali oni bijahu tužni i plakaše jako i rekoše:

"Da li sada moramo ići poganima i propovijedati evanđelje o Sinu čovječjem? On ne bijaše pošteđen - kako bi mi bili sačuvani!" (pošteđeni)

Marija je tada ustala, sve pozdravila i rekla svojoj braći:

"Ne plačite, ne budite tužni i ne sumnjajte, jer njegova će milost biti sa svima vama i vas će štiti. Slavimo puno više njegovu veličinu, jer nas je pripremio i učinio ljudima."

Kada je Marija to rekla, Preokrenula je k dobrome smisao kod slušaoca i oni su počeli izmjenjivati riječi spasiteljevih misli.

Petar je rekao Mariji: "Sestro, mi znamo da te je spasitelj više nego druge žene, volio. Reci nam stoga Spasiteljeve riječi, kojih se sjećaš, koje znaš, a mi ne, i koje mi također nismo čuli."

I ona im je počela govoriti slijedeće riječi:

Ja vidjeh Gospodina u jednom licu i rekoh mu: "Gospodine, vidjela sam te danas u lice." On mi je odgovorio: "Blagoslovljena da si ti, koja se ne kolebaš kod moga pogleda. Jer kakvo je vaše srce, takva je vaša sposobnost gledanja!"

Ja mu rekoh:

"Gospodine, da li čovjek koji vidi, vidi lice kroz dušu ili kroz duh?"

Spasitelj je odgovorio i rekao: "On ne vidi kroz dušu niti kroz duh, već ono što je između ovo dvoje, hrabrost (ćud), vidi lice." (...)

A požuda je rekla:

"Nisam te vidjela gdje silaziš dolje. Ali sada te vidim gdje se penješ gore. Zašto dakle, lažeš? Ti ipak meni pripadaš!"

Duša je odgovorila i rekla:

"Ja sam te doduše vidjela, ali ti mene nisi vidjela i također nisi me prepoznala. (Ti si mi) poslužila kao ruho - ali me nisi prepoznala."

Kada je to rekla, klicajući od veselja otišla je.

Na to je došlo treće nasilje, koje se zove neznanje. Ono je htjelo ispitati dušu:

"Kuda ideš? Uhvaćena si na svježem djelu, uhvaćena si u grijehu. Dakle, na sud!"

Ali duša je rekla: "Zašto me osuđuješ, kada ja tebe ne sudim? Ja sam doduše bila uhvaćena, ali ja sama nisam uhvaćena. Nisam bila shvaćena, ali ja sam shvatila, da će se cijeli svemir opet poroditi, kako zemaljske stvari tako i nebeske."

Nakon što je duša iza sebe ostavila treće nasilje, popela se gore i vidjela četvrto nasilje. Ono bijaše od sedam prilika.

Prva prilika je tama.

Druga požuda.

Treća neznanje.

Četvrta uzrok smrti.

Peta je carstvo tijela.

Šesta je bijesno ludilo tijela.

sedma je znanost (bijesa).

To je sedmorica šegrta bijesa. Oni su pitali dušu:

"Otkuda dolaziš, ubojico ljudi, i kuda te vodi put, ti pobjediteljice - prostora?"

Duša je odgovorila i rekla:

"Što me je zadržavalo, ubijeno je, što me je okrenulo, pobijeđeno je. Mojoj požudi je došao kraj, a neznanje je umrlo. U svijetu sam razriješena iz svijeta, i u jednoj osobi razriješena sam višom osobom. Oslobođena sam okova nesposobnosti za spoznaju, čije je postojanje vremenski ograničeno. Od sada ću imati mir, (jer je ovo pravi trenutak u tijeku eona) - postići ću mir u šutnji."

Kada je Marija to rekla, zašuti. Jer to bijaše sve, što je Spasitelj s njom razgovarao.

Ali Andrej je imao primjedbu i braći je rekao:

"Recite što mislite o tome što je rekla? Ja svakako ne vjerujem, da je spasitelj tako govorio. Njegovo učenje sigurno ima drugo značenje."

Također je i Petar rekao primjedbu i pitao svoju braću za mišljenje o spasitelju:

"Da li je on stvarno govorio u četiri oka sa jednom ženom i nas iz toga isključio? Trebamo li se mi možda k njoj okrenuti i svi ju slušati? Da li joj je dao prednost pred nama?"

Marija je tu zaplakala i rekla Petru:

"Moj brate Petre, ti ne vjeruješ? Zar misliš da sam ja ovo sve sama izmislila u svome srcu i lažem o spasitelju?"

Sada je Levi uzeo riječ i rekao Petru:

"Petre, ti si oduvijek bio nagao. A i sada vidim kako si se ražestio protiv ove žene, kao da si njezin protivnik. Ali ako ju je spasitelj udostojao - tko si ti, da ju smiješ odbaciti? Sigurno ju je spasitelj poznao skroz na skroz. Radi toga ju je više volio nego nas."

Mi se trebamo posramiti i obući savršenog čovjeka, mi trebamo postati takvi, kako nam je on zadao, i najavljivati evanđelje, bez da izdamo drugu zapovijed ili zakon, osim onoga u čemu nas je spasitelj poučio."

Kada je Levi to rekao, pripremili su se za navješćivanje i propovijedanje.